

FRANCES HODGSON-BURNETT

MICUL LORD FAUNTLEROY

În românește de Mariana Petrescu

Ediți a a III-a revizuită

E =

E m==

EDITURA TEDIT FZH

Bucureși

O VESTE NEAȘTEPTATĂ

Iedric însuși nu știa nimic, căci nu se vorbise în a ța lui despre așa ceva. Știa numai că tatăl său a fost englez, fiindcă așa îi spusese mama; dar tata murise pe când el era atât de mic încât nu-și prea aducea aminte de el; abia îi mai rămăseseră în gând ochii albaștri, mustața stufoasă și trupul foarte înalt al tatălui, și cum îl purta pe umeri fugind cu el prin casă. Cedric înțelesese cu vremea că era mai bine să nu pomenească de tata în fața mamei.

Cât a fost tatăl bolnav, băiatul era dus de acasă; iar când s-a întors, nu l-a mai găsit. Mama, bolnavă și ea, abia se putea așeza pe scaunul de lângă fereastră.

Galbenă și slabă, îi pieriseră gropițele vesele din obraji, ochii ci mari erau foarte triști și purta haine negre.

— Dragă, o strigă Cedric, căci așa îi zicea ei tata, și de
n ina n apa PD ri

fonda na iv na Po Ca PAG DE?

6

Frances Hodgson-Burnett

la dânsul învățase și copilul, dragă, îi merge mai bine tatei?

Băiatul simți mâinile mamei tremurând; privi lung la ea, apoi îi veni și lui să plângă.

— Dragă, întrebă încă o dată, îi merge mai bine?

Dar inima lui de copil îi șopti căar fi mai nimerit să-și arunce brațele în jurul gâtului ei, s-o sărute și să-și lipească obrazul de al ei; iar dânsa își sprijini capul de umărul copilului și începu să plângă ținându-l strâns în brațe, parcă n-ar mai fi putut să se dezlipească de el.

— Da, îi merge mai bine, răspunse femeia plângând, lui îi merge bine de tot, dar noi — noi numai avem pe nimeni în lume, ne avem numai unul pe celălalt.

Și, așa mic cum era, Cedric înțelese că tatăl său cel tânăr, înalt și frumos n-are să se mai întoarcă niciodată; că a murit, precum auzise și de alți oameni că muriseră, dar tot nu putea dezlega taina care aduce atâta nefericire în lume. Și fiindcă mama plângea de câte ori vorbea el de tata, pricepuse căar fi mai bine să numai pomenească de el; de asemenea înțelesese că era mai bine să n-o lase să șadă la gura sobei sau la fereastră, nemișcată și cu privirea pierdută.

Cunoscuți nu aveau mulți, nici el, nici mama; trăiau foarte retrași, dar Cedric nu-și dăduse seama de această singurătate până ce se făcu mai mare, și atunci află de ce nu venea nimeni la ei. Tot atunci află că mama lui

nai nainainainai par nani nai

Micul lord Fauntleroy

fusese orfană și singură pe lume, când o luase tata de nevastă. Era foarte frumoasă și trăise în casa unei femei bătrâne care nu se purta bine cu ea. Căpitanul Cedric Err o l, mergând într-o zi la acea bătrână, o zărise pe tânăra fată suind repe de scara, cu ochii în lacrimi. Era atât de tristă și de frumoasă, încât n-a mai uitat-o de atunci.

După depășirea multor greutăți s-au cunoscut mai de aproape, s-au iubit și s-au căsătorit, cu toate că tânărul Cedric își nemulțumea rudele prin această căsătorie. Cel mai supărat dintre toți era tatăl căpitanului, om foarte bogat și cu o înaltă poziție socială, dar violent și plin de ură împotriva Americii și americanilor. Avea doi băieți mai mari decât căpitanul Cedric, și, după lege, cel mai mare dintre frați avea să moștenească titlul și averea familiei — avere foarte însemnată. Dacă murea fiul cel mai mare, moștenitor devenea cel de-al doilea, și, cu toate că se trăgea dintr-un neam atât de bogat și de vestit, era slabă nădejde pentru cel mai tânăr să ajungă vreodată om cu stare.

Dar natura îl înzestrase pe cel mai mic dintre frați cu daruri pe care nu le revărsase asupra celorlăți doi mai în vârstă. Era frumos la chip, înalt și mlădios la trup, voinic, mărinimos și cu inima blândă de femeie, și toată lumea îl iubea.

Nu tot așa stăteau lucrurile cu frații căi; nu erau nici frumoși, nici buni, nici deștepți. Ca studenți la Eton nu-i

omonima na na nina na

do na âridn ana na Gv Edna nanai ab dnaS,

8

Frances Hodgson-Burnett

putuse suferi nimeni, nu învățaseră nimic, își pierduseră banii și vremea degcaba, și nu-și făcuseră nici măcar un prieten. Bătrânul lord, tatăl lor, se simțea umilit văzând că moștenitorul nu făcea cinste numelui pe care-l purta, și că avea să fie un egoist, un risipitor, un om fără însemnătate și cu nici o însușire generoasă. Bătrânului îi era nesuferit gândul că tocmai cel de-al treilea fiu era un om destoinic, voinic și frumos, înzestrat cu toate calitățile. Uneori, parcă-l ura fiindcă îndrăznise să-și însușească minunatele calități ce s-ar fi cuvenit să se asocieze cu faimosul titlu și cu proprietățile cele întinse; cu toate acestea, se simțea atras spre el. Într-un moment de ciudă, îl trimisese într-o călătorie în America; voia să piardă orice prilej de a-l compara cu frații săi, tocmai când aceștia îi făceau, pe atunci, o mulțime de neazuri. Peste șase luni începu să-i fie dor de băiat, așa că îi scri se să se reîntoarcă acasă. Scrisoarea se încrucișă pe drum cu aceea a căpitanului, în care acesta îi vorbea despre dragostea lui pentru o tânără americană foarte frumo a să, și de hotărârea de a lua de nevastă. Bătrânul se înfurie la primirea scrisorii; violent era el din fire, dar niciodată furia lui nu fusese atât de grozavă. Un ceas întreg urlă caun tigrul, apoi se apucă să-i răspundă fiului să u. Îi porunci să nu se mai arate prin apropierea casei părintești și să nu-i mai scrie vreodată; îi mai zise că poate trăi cum îi place și muri unde-i place, dar că nu

opai na inanaS noGpaGrnaSvnar na

donata 9

Gr pa
i na pa napa
donata
9

Micul lord Fauntleroy
mai face parte din neamul lui, și că, atât timp cât va fi
în viață, nu va primi nici un sprijin din partea familiei.
Pe căpitan îl întristă adânc scrisoarea tatălui, căci își
iubea țara și casa în care se născuse. Și:pe tatăl său cel
aspru îl iubea și se simțea plin de compătimire față de
dânsul, dar înțelese că nu mai avea nimic de așteptat de
la el pe viitor.

La început, nu știa cum să-și organizeze viața; nu
fusesse crescut ca omul ce avea să fie nevoit să muncească
și nici nu cunoștea vreo meserie, în afară de meseria
armelor, dar era foarte îndemânatic și hotărât. Își dădu
demisia din armata engleză și — gășind după multă trudă
o slujbă la New York — se însură. Deosebirea dintre viața
lui de acum și de dinainte era foarte mare; dar, fiind
tânăr și fericit în căsnicie, nădăjduia că munca îl va
de spăgubi cu vremea de toate neajunsurile. Închiriasse o
casă mică, pe o străduță dosnică, unde tânăra lui soție îi
născu un băiețel.

Duceau o viață retrasă, liniștită, și tânărul englez era
atât de mulțumit, încât nu s-a căit niciodată că luase de
soție pe americana cea frumoasă și săracă; era atât de
în de mânatică, îi era așa de dragă și îl iubea atât de mult!
D o amna Errol era, într-adevăr, o ființă deosebită, și
băiețelul le semăna amândurora, și ei și lui. Deși se
născuse într-o casă mică și doșnică, n-a fost pe lume
copil mai vesel și mai fericit. Înainte de toate era sănătos,

D o n na S dna nana DS GP

d na ar na naiv a pa nr na nl

10

Frances Hodgson-Burnett

avea o fire blajină și le era drag tuturor; apoi era frumos ca o cadră, încât îți făcea plăcere să te uiți la el; în loc să vină pe lume chel, ca toți copiii, micul Cedric se născuse cu o pădure de păr blond și subțire ca mătasea, iar la căprui, cu gene lungi și un chip minunat; la 9 luni începu să meargă și se purta așa de frumos pentru un copil, încât ți-era mai mare dragul să stai cu dânsul. Când îl plimbau pe stradă cu căruciorul, se uita plin de seriozitate la oamenii care se opreau să-l mângâie și apoi le surâdea. Nuera vecin — chiar și băcanul din colț, socotit drept cel mai sucit om din lume — care să nu fi fost încântat să-l privească și să-i vorbească. Cu cât creștea, cu atât se făcea mai frumos și mai drăgălaș.

Când ajunse de stul de mare ca să iasă cu dădaca pe jos la plimbare, îmbrăcat într-o rochiță scurtă, imaculată, cu pălăria albă peste zulufii aurii și cu obrajii ca niște bujori, era atât de frumos încât atrăgea toate privirile; iar dădaca istorisea apoi acasă cum îi opriseră toate doamnele pe stradă, ca să-l admire, și cu ce dezinvoltură conversa micul Cedric cu ele, de parcă le-ar fi cunoscut de multă vreme. Era minunat felul lui de a se împrieteni, fără sfială, cu toată lumea. Poate că totul pornea din firea lui blajină, din dorința de a fi toți așa de fericiți ca

cl, și de accca sc pricepea să cucerească inima fiecăruia.

Poate că se dezvoltase astfel fiindcă trăia mereu alături

Fonda Gr na Gr Grim na ponei nai

do na dna naiv pa nnana pain aG>

Micul lord Fauntleroy

"n

de părinții săi, care erau blânzi și bine crescuți; nu auzise nici o vorbă aspră în casă, fusese totdeauna iubit și mângâiat, și astfel în inima lui fragedă încolțise bunătatea și căldura față de ceilalți oameni.

Pe mama sa o dezmiarda cu numele pe care îl întrebuințase și tatăl său; îl văzuse pe acesta cum îi purta de grijă și învățase și el să se îngrijească de ea.

Când pricepu că tata nu se va mai întoarce niciodată și i simți cât de nefericită era mama, i se furișă în minte gândul că trebuia să facă tot ce putea pentru ca mama lui să fie iarăși fericită. Nu era decât un băiețel, dar gândul acesta îl îndemna, când se suia pe genunchii ei, să o sărute; își lipea părul buclat de gâtul ei, când se ghemuia binișor, alături de ea, pe canapea; îi aducea jucăriile și ca rtea cu icoane ca să se uite la ele. Așa mic cum era, nu putea să facă mai mult, dar pentru biata văduvă mângâierea era mai mare decât își închipuia copilul.

— O, Mary, zise ea într-o zi către servitoarea cea bătrână, sunt sigură că încearcă să mă ajute în felul lui. Se uită la mine câteodată cu o privire așa de duioasă, apoi vine și mă mângâie sau îmi arată ceva. Parcă ar vrea să-mi spună că are el grijă de mine. E un omuleț în tot a tă firea, și sunt sigură că a înțeles totul.

Micul Cedric stătea atât de mult în preajma mamei
sale, încât aceasta nu mai simțea nevoia altei tovarășii:
se plimbau, vorbeau și se jucau împreună. Copilul învăța

Foca dna na Ca Cn Pa OP pai PG,

PRIETENII LUI CEDRIC

entru Cedric începu o săptămână din cele mai curi o ase, o săptămână nemaipomenită. Dar și istoria pe care i-o povestise mama era din cale-afară de ciudată. Abia după ce o auzi de două, trei ori, începu să o priceapă. Și apoi ce avea să zică domnul Hobbs? Căci era vorba tot de conți! Bunicul era conte, unchiul său cel mare — dacă n-ar fi murit căzând de pe cal — ar fi fost și el tot conte; i ar după moartea acestuia ar fi fost conte unchiul cel de-al doilea, dacă nu murea de friguri la Roma. Și ch iar tatăl lui Cedric, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost conte. Și acum, că muriseră cu toții și nu mai rămăsese decât el, Cedric, avea să fie el însuși conte după moartea bunicului, iar în momentul de față devenise lord Fauntleroy.

Doran rar as pata na pai may

opini a pa paa PE PG

19

Micul lord Fauntleroy

Când micul Cedric află pentru prima dată istoria asta, se făcu galben ca ceara și începu să tremure.

— Ah! „Draga!“ Aș vrea grozav să nu fiu conte; nici u nu l dintr e băieții pe care-i cunosc nue așa ceva; nu s-ar putea să nu fiu nici eu?

Dar se vede că nu se putea. În seara aceea se așezară amândoi, mama și băiețelul, lângă fereastra deschisă, privind la străduța săracăcioasă și vorbiră mult împreună. Cedric ședea pe un scăunel, picior peste picior, cum îi plăcea lui să stea; era roșu la față și neliniștit. Bunicul trimisese după el un emisar care să-l aducă în Anglia, și mama era de părere că trebuia să se ducă.

— Fiindcă știu, zise ea cu privirea pierdută, că ar fi dorit-o și tatăl tău, care î și iubea casa părintească, și pe ntru că sunt unele lucruri pe care nu le poate pricepe un copil. Aș fi o mamă egoistă dacă nu te-aș trimite, iar când te vei face mare, vei înțelege și tu de c ea m făcut-o. „Îm

Cedric clătină trist din cap. „Îmi pare rău să mă despart de domnul Hobbs. Mi-e teamă că are să-i vină greu fără mine. Și mie îmi va fi greu fără el; o să-mi fie dor de toți“ gândi el, dar nu spuse nici un cuvânt de împotrivire. A doua zi, când veni domnul Havisham — avocatul contelui Dorincourt, care fusese trimis să-l aducă pe lordul Fauntleroy în Anglia — Cedric mai află și alte lucruri. Dar vestea că va fi foarte bogat când se va face mare, că va avea castele în toate părțile, parcuri mari, oa pana panapana Cp CP;

exploatări miniere, câmpii întinse și servitori nenumărați tot nu-l mângâia. Era neliniștit în privința prietenului său, domnul Hobbs; îndată după dejun, porni foarte îngrijorat spre băcănie.

Îl găsi pe băcan citindu-și gazeta și se apropie de el cum are sfială, căci simțea ce grozavă lovitură are să fie pentru domnul Hobbs ceea ce se întâmplase. Tot drumul până la prăvălie nu se gândise decât cum să-i spună vestea.

— Bună dimineața, îi strigă domnul Hobbs, bună dimineața!

— Bună dimineața! răspunse Cedric.

Nu se sui, ca de obicei, pe scăunelul cel înalt, ci se așeză pe o ladă cu pesmeți, î și încrucișă picioarele și rămase așa, tăcut, până când domnul Hobbs își ridică ochii de pe gazetă.

— Bună, zise el din nou.

Cedric încerca să-și adune gândurile.

— Ții minte, domnule Hobbs, ce vorbeam împreună ieri dimineață?

— Păi, vorbeam despre Anglia.

— D a , dar în clipa când a venit Mary să mă ia?

Domnul Hobbs se scărpină la ceafă.

— Păi, vorbeam despre regina Victoria, și despre aristocrație, și despre...

— Da, zise Cedric cam sfios, și... de... și despre conți,

nu mai ții minte?

— Ba, am spus ceva și despre ei, așa, în treacăt.

Do n a nai na S na GDS Dr nan PS

doom na na în naivna na nai

2 1

Micul lord Fauntleroy

Cedric se înroși până în creștet. Nu se aflase niciodată în așa încurcătură și simțea bine că și domnului Hobbs îi va fi cam greu să o descurce.

— Spuneai că n-ai vrea să stea vreunul pe lăzile dumitale cu pesmeți.

— Așa e, am zis-o! răspunse domnul Hobbs cu mândrie. Acesta mi-a fost și gândul. Numai să încerce să se apropie de ele.

— Domnule Hobbs, unul dintre ei stă acum pe lada ace asta!

La aceste cuvinte, domnul Hobbs sări de pe scaun.

— Ce? strigă el.

— Da, răspunse Cedric, tot sfios. Eu am săfiu în curând unul dintre ei. Nu te pot înșela.

Băcanul era foarte agitat. Se sculă repede în picioare și se duse să se uite la termometru.

— Te-ai înfierbântat din cauza căldurii! zise el, uitându-se plin de grijă la băiat. Căldura e prea mare! Cum te simți? Te doare ceva? De când ai început să fii în starea aceasta?

Apoi își plimbă mâna lui cărnoasă prin părul băiatului. În viața lui nu se aflase într-o încurcătură mai mare.

—Mă simt bine, mulțumesc, răspunse Cedric. Îmi pare rău să-ți spun că e adevărat, domnule Hobbs. De aceea a venit Mary să mă ia acasă. Domnul Havisham i-a spus mamei și el e avocat.

ovarna ina pa aPGani,

al

ah n pa nai?

r na nai Cp

o v a

22

Frances Hodgson-Burnett

Domnul Hobbs căzu pe scaun și-și șterse fruntea cu
batista.

— Unul dintre noi a fost atins de insolație! zise el.

— Nu, răspunse Cedric, nici unul. Trebuie să vedem
cum s-o scoatem mai bine la capăt, domnule Hobbs.

Domnul Havisham a făcut tot drumul din Anglia până
aici ca să ne aducă vestea. L-a trimis bunicul.

Bă c a n ul privea ca trăznit la figura serioasă a copilului.

— Cine e bunicul tău? întrebă el.

Cedric băgă mâna în buzunar și scoase o hârtiuță, pe
care era scris ceva de mâna lui.

— Mi-era frică să nu uit și de aceea am însemnat pe
hârtia asta, răspunse el, apoi citi răspicat: „John Arthur
Molyneux Errol, conte Dorincourt“. Așa îl cheamă și
locuiește într-un castel... în două sau trei castele, mi se
p a re. Și tatăl meu, care a murit, era fiul său cel mai mic;
și eu n-aș fi fost lord sau conte dacă nu murea tata; și nici
tata n-ar fi fost conte, dacă n-ar fi murit, înaintea lui, cei
doi frați mai mari. Dar au murit toți și n-a mai rămas
nimeni, adică nici un băiat, și acum trebuie să fiu eu conte;
și bu nicul a trimis un avocat după mine, să mă ducă în
Anglia.

Domnulu i Hobbs i se suise sângele la cap. Își șterse
fruntea și chelia și răsufală din greu. Începuse să înțeleagă
că se întâmp lase ceva important, dar când privea la
băiețelul de pe lada cu pesmeți și-i vedea ochii sfioși de

ah n pa nai?

22

fo ra ri ina Dna nara nai nanai

Dona naradna nai na Dna rar

Micul lord Fauntleroy

23

copil, înfățișarea lui simplă, cu aceleași haine de catifea neagră și cu cingătoarea roșie, ca de obicei, istoria cu familia nobilă îl amețea și mai tare. Era cu atât mai uimit, cu cât băiatul era mai neschimbat, parcă nu-și dădea seama de însemnătatea lucrului.

— Cum.. . cum ai spus că te cheamă? bâigui domnul Hobbs.

— Cedric Errol, lord Fauntleroy, răspunse micuțul. Așa zice domnul Havisham. Când amintratîn âdaie, a strigat:

,

„Iată-l și pe lordul Fauntleroy“.

— Ei, lucru' naibii!

Aceasta era vorba domnului Hobbs când se mira de ceva sau când se necăjea. Nu găsi nici acum altceva de zis despre o așa ciudată întâmplare.

Lui Cedric, exclamațiai se păru foarte potrivită.

Dragostea și respectul lui pentru domnul Hobbs erau atât de mari, încât toate câțela auzea de la dânsul îi păreau minunate. El nu trăise în lume ca să știe că expresii le domnului Hobbs nu erau totdeauna academice.

Vedea el bine deosebirea dintre mam a lui și băcan, dar mama era femeie, și el credea că femeile trebuie să se poarte altfel decât bărbații .

— Anglia e grozav de departe , nu-i așa?

— E dincolo de Oceanul Atlantic, răspunse domnul

Ho bbs .

— Distanța e lucrul cel mai rău, zise Cedric. Poate

domainina nr na na na naivi ,

doardna fân na Pina na na naina;

24

Frances Hodgson-Burnett

n-am să te mai văd multă vreme. Mi-e greu când mă gândesc la despărțire, domnule Hobbs.

— Și cei mai buni prieteni sunt câteodată siliți să se despartă, răspunse băcanul .

—Și noi suntem prieteni vechi, nu-i așa? spuse Cedric.

— De când te-a i născut, răspunse domnul Hobbs. Erai abia de șase săptămâni când a început să te plimbe cu căruciorul pe stradă.

— Ah, zise Cedric, suspinând, pe vremea aceea nici nu mă gândeam că am să fiu conte vreodată,

—Crezi că nu e chip să scapi de pacostea asta? întrebă domnul Hobbs.

— Mi-e teamă că nu. Mama crede că ar fi fost și dorința lui papa. Dar dacă trebuie să fiu conte, un lucru pot face: să încerc să fiu un conte bun. N-am să fiu tiran. Și dacă ar mai izbucni un război cu America, aș încerca să-l op r e s c.

Convorbirea băiatului cu domnul Hobbs fu lungă și serioasă. După ce trecuse peste prima spaimă, băcanul se arătă mult mai îngăduitor decât s-ar fi putut aștepta micul Cedric de la dânsul. Înainte de a se despărți, domnul Hobbs îi puse o mulțime de întrebări. Cedric

o mu

nefiind în stare să răspundă la toate, răspunsurile și le dădea tot băcanul — bun cunoscător în privința conților, marchizilor și domeniilor acestora. Dacă l-ar fi auzit domnul Havisham, ar fi fost foarte mirat de ciudatele lui născociri.

pai av i nain nai naiv naiv nai,

de na r in a tina in Gina GR na

Micul lord Fauntleroy

25

Domnul Havisham se și miră de multe; el își petrecuse Viața în Anglia și în u era obișnuit cu americanii și cu obiceiurile acestora. Era avocatul contelui Dorincourt de aproape 40 de ani; cunoștea toate proprietățile, însemnătatea averii și importanța numelui acestuia. Ca om de afaceri, avea tot interesul să-l cunoască și pe Viitorul conte Dorincourt, pe băiețelul chemat să moștenească averea și numele. Știa câte necazuri avusese bătrânul conte cu băieții cei mari, cunoștea furia ce-l cuprinsese la vestea căsătoriei căpitanului în America și știa că o urăște și acum pe frumoasa văduvă. Nu vorbea despre ea decât cu dispreț, crezând că americana era d o ar o femeie de rând, care-l prinsese în mreje pe fiul său cel mic numai fiindcă era băiatul unui conte. Chiar și bătrânul avocat era convins de acest lucru. Văzuse în viața lui mulți oameni interesați, iar despre americani nu avea o părere bună.

Când sosi în străduța strâmtă și trăsură se opri în fața casei sărăcăcioase, fu cuprins de mirare. Era greu să-ți închipui că viitorul proprietar al castelelor Dorincourt, Windham Tower și Charlworth s-a născut într-o căscioară amărâtă, af lată pe o străduță dosnică și cu o băcănie la colț. Se întrebă cum are să fie copilul și ce mamă avea.

_ c

Rămase înmărmurit când îi văzu pe amândoi. Avea un

ataşament deosebit pentru familia cu ale cărei afaceri
era însărcinat de atâta vreme şi i-ar fi fost greu să se

don na nai nor nad nana na inaG

Frances Hodgson-Burnett

p o arte de licat cu o femeie de rând, avidă de bani și fără respect pe n tru patria soțului ei. Dorincourt erau n neam vechi și ilustru, în fața căruia se pleca chiar bătrânul avocat cufundat în tot felul de afaceri.

Când intră în salonaș pe urma servitoarei, se uită de jur împrejur și-i plăcură mobilele simple, dar pline de b un gust, care făceau din odaie un fel de cuib cald, fără împodobiri triviale sau tablouri vulgare atârinate pe pereți. Totul se prezenta discret și erau multe lucruri gingașe făcute de mână de femcie.

„Până aici nu e rău deloc, dar astea toate pot fi alese după gustul căpitanului“ își spuse domnul Havisham în sine.

Tocmai atunci intră în salonaș doamna Errol, iar avocatul își dădu seama că ea însăși ar fi putut decora casa cu atâta discreție și bun gust. În rochia ei neagră, cu talia subțire de domnișoară, cu chipul de copil nevinovat și frumos, cu ochii mari căprui și melancolic, tânăra văduvă câștiga toate inimile. Cedric era obișnuit cu privirea ei tristă, care-i pieră din ochi atunci când se_

ocara nana na inal.

jucău împreună, ori stăteau de vorbă, ori îi povestea ceva caraghios sau rostea vre un cuvânt lung de un cot, pe care-l prinsese de prin gazete sau din discuțiile cu domnul Hobbs. Băiatului îi plăceau grozav cuvintele lungi și se bu cu ra când o făcea să râdă, cu toate că nu prea pricepea

Micul lord Fauntleroy

Avocatul, cu marea lui experiență de viață, se învățase să cunoască firea omului din priviri, și înțelese, îndată ce o văzu pe mama lui Cedric, că bătrânul conte s e înșelase crezând că e o femeie vulgară și interesată numai de bani.

Dom nu l Havisham nu era însurat, nici nu fusese îndrăgostit vreodată, dar ghici numaidecât că tânăra fem ei e, cu glasul ei dulce și ochii triști, îl luase pe căpitan nu mai din dragoste, și nu se gândise să dobândească vreun folos material din faptul că acesta era vlăstarul unei familii nobile și bogate. Simți că n-o să-și facă prea multe griji din pricina ei și că mititelul lord Fauntleroy n-o să dea de lucru nobilei familii din care se trăgea.

Căpitanul fusese un bărbat frumos, tânăra mamă era încântătoare, deci băiatul avea cu cine să semene.

Când îi istorisi doamnei Errol pentru ce veni se, ea se îngălbeni, iar ochii se umplură de lacrimi.

—Vreți să ne despărțiți și noi ne iubim așa de mult! El e singura m ea bucurie, e t o t ce am... Cred că am fost o mamă bună. Nu știți ce înseamnă copilul acesta pentru mine, spuse ea, cu glasul tremurând.

Avocatul își drese vocea.

— Sunt silit să mărturis esc că bătrănu l conte nue

tocmai... nu vă e prea binevoitor. E un om bătrân și
prejudecățile lui sunt puternice. Urăște America și pe
americani, iar căsătoria fiului său l-a înfuriat. Îmi pare

o n ora nai nn SGD na6>

na va pa pa pai nana na niv

28

Frances Hodgson-Burnett

rău că sunt însă rcinat să vă aduc vești neplăcute și
tr e buie să vă spun că bătrâ nu l e hotărât sănuvă vadă.
Planul său e ca lordul Fauntleroy să fie crescut sub ochii
lui, să locuiască la e l. Inima contelui e legată de castelul
Dorincourt și a trăit mai toată viața acolo. Suferă de
gută și cu Londra nu se împacă deloc. Prin urmare, lordul
Fauntleroy are să locuiască la Dorincourt. Conteale vă
pune la disp o ziție Court-Lodge, o reședință foarte
plăcută, aflată nu de parte de castel. Vă mai asigură și o
rentă. Lordul Fauntleroy va veni să vă viziteze, dar
dumneavoastră nu vi se îngăduie să mergeți la castel,
nici măcar să treceți dincolo de poarta grădinii. După
cum vedeți, doamnă, nu veți fi despărțită complet de
băiat și vă pot asigura că aceste condiții nu sunt așa de
grele, având în vedere firea clientului meu. Avantajele
unei educații serioase vor fi foarte mari pentru viitorul
lordului Fauntleroy, după cum singură veți înțelege.
Domnul Havisham își încheie discursul cam plictisit,
căci se aștepta să o vadă izbucnind în lacrimi și nimic
nu-i era mai neplăcut decât să vadă o femeie plângând.
Dar tânăra văduvă nu se manifestă așa. Se întoarce
cu spatele și se îndreptă spre fereastră, încercând să-și
recâștige liniștea.

— Căpitanul Errol ținea foarte mult la Dorincourt, zise
ea într-un sfâr șit. Soțul meu își iubea țara și tot ce-i venea
d e ac o lo. Pentru e la fost o lovitură cumplită să trăiască

on nai ra Cp SPD nana

Doam na tra paria pna na

29

Micul lord Fauntleroy

de parte de casa părintească. Era mândru de neamul și de numele său. Ar fi dorit ca fiul lui să cunoască toate locurile încântătoare din jurul vechiului castel și să primească o creștere potrivită cu rangul său.

Apoi se întoarse repede spre domnul Havisham și-i zise cu blândețe:

i s e cu blândețe: — Soțul meu ar fi dorit-o. E e și mai bine pentru

copil. Și apoi sunt sigură că bunicul său n-are să fie atât de crud, încât să încerce să-l înstrăineze de mine. Chiar dacă ar încerca așa ceva, băiețelul seamănă prea mult cu tatăl său, ca să-l poată influența cineva. Are o inimă caldă și curată. M-ar iubi chiar de-ar fi cu totul despărțit de mine. Și, câtă vreme ne putem vedea unul pe altul, n-am să fiu prea nenorocită.

„Ce puțin se gândește la ea, își zise avocatul. În ceea ce o privește, nu cere nimic.“

— Doamnă, zise el cu voce tare, eu, unul, știu să prețuiesc jertfa pe care o' faceți pentru copilul dumneavoastră. Când va ajunge la maturitate, vă va fi recunos că tor. Vă pot asigura că lordul Fauntleroy are să fie bine îngrijit și va avea tot ce poate să-l facă fericit. **dopati na na aripi na nai** Contele Dorincourt va purta de grijă pentru mulțumirea și sănătatea băiatului tot atât ca și dumneavoastră.

— Nădăjduiesc, adăugă ea, cu glasul stins, că bunicul își v a iubi n e potul. Cedric e foarte iubitor din fire si a fost totdeauna drag tuturor.

did ra n nra nava nix

30

Frances Hodgson-Burnett

Dom nu l Havisham nu și-l putea închipui pe bătrânul conte, cu guta și cu firea lui iute, iubind prea mult pe cineva. Totuși, era în interesul bun i cu lui să fie buncu micul său moștenitor.

Avocatul știa că, dacă Cedric se va arăta demn de numele său, bătrâna] conte va fi mândru de el.

— Sunt sigur că lordul Fauntleroy se va simți bine.

Bunicul s-a gândit numai la fericirea băiatului hotărând să locuiți aproape de el, s prea -l putea vedea cât mai des.

Dom nu l Havisham nu găsisese de cuviință să reproducă exact cuvintele contelui, care nu fuseseră binevoitoare, ni ci politicoase măcar, ci crezuse mai nimerit să prezinte pr o punerea nobilului său client sub o formă mai blândă, mai curtenitoare. Cu toate acestea, nu se așteptase nici pe departe la un succes rapid și total, astfel că rămase încremenit când o auzi pe doamna Errol trimițând după băiat și pe Mary răspunzând că știe unde să-l găsească.

— Ca de obicei, zise ea, este la domnul Hobbs. Cred că stă pe scaunul cel înalt de la tejghea și face politică sau poate că se joacă cu săpunul și lumânările din prăvălie, bucurându-se de ele.

— Domnul Hobbs îl cunoaște de când s-a născut, zise doamna Errol privind spre avocat. E foarte bun cu Cedric

și e mare prietenie între ai.

Amintindu-și prăvălia pe lângă care trecuse, domnul

Door ri a ra Gavan

n a na na Ca a Di

dona

31

Micul lord Fauntleroy

Havisham revăzu sacii cu cartofi, cu mere și alte merinde, și se îngrijoră iarăși, căci în Anglia băieții de neam mare nu sunt prăstii cu băcanii. Obiceiul îi se păru destul de neobișnuit. „O să fie cam greu dacă băiatul se va dovedi un bădăran și va avea aplecare spre oamenii de rând! “ Mult îi amărâse viața bătrânului conte faptul că celor doi fii mai mari le plăcuse să trăiască amestecați cu pleava societății. Se putea ca acel copil să fi moștenit asemenea obiceiuri rele de la unchi, în loc de însușirile cele bune ale tatălui său. Până la sosirea băiatului, mintea îi fu frământată de astfel de gânduri, iar când se deschise ușa, nici nu-i venea să se uite la copil. Cei care îl cunoșteau pe avocat ar fi fost mirați dacă ar fi ghicit ce se petrece în sufletul acestuia, în timp ce-l privea pe micul Cedric, care se aruncase în brațele mamei lui. Căci domnul Havisham era uimit de frumusețea cu totul neobișnuită a băiatului. În fața lui se află acel mai frumos și mai delicat copil pe care-l văzuse vreodată. Avea trupul înalt, subțire și mlădios, chipul mic și plin de viață, iar mișcările dintre cele mai grațioase, vădind o asemănare de necrezut cu tatăl său. Cedric moștenise părul blond al tatălui și ochii căprui ai mamei, din care lipseau însă timiditatea și tristețea. Erau ochi nevinovați și fără sfială, ochi care nici nu se îndoiau, nicinuse temeau de nimic pe lume. „E copilul cel mai bine crescut și cel mai frumos pe

dona r ai fi na nna papa ae

na ftalina na paria nai

32

Frances Hodgson-Burnett

care l-am văzut“ își zise domnul Havisham, dar cu voce tare nu reuși să spună decât:

— Va să zică acesta e lordul Fauntleroy!

Și, cu cât îl vedea mai mult pe lordul cel mititel, cu atât descoperea lucruri neașteptate. Nu știa prea multe despre copii, cu toate că văzuse destui în Anglia — fete și băieți rumeni și frumoși, de care se îngrijeau dădacele, unii dintre ei cam sălbatici, alții gălăgioși, darel, avocatul bătrân și înțepenit, nu-i privise niciodată cu simpatie.

Poate că interesul deosebit pentru lordul cel mititel îl făcea să se uite mai cu luare-aminte la copilul acesta decât la alții; oricum ar fi fost, avocatul își dădu seama că privea la băiețel cu un fel de dragoste.

Cedric, neștiind că se uită cineva cu tot dinadinsul la el, se purtă ca de obicei. Strânse mâna domnului Havisham și răspunse la toate întrebările cu mare simplitate, cum îi răspundea domnului Hobbs. Nu era nici timid, nici obraznic, și avocatul băgă de seamă că, pe când vorbea cu mama lui, copilul ascultă cu viu interes, ca un om mare.

,

— Pare foarte serios! zise domnul Havisham către doamna Errol.

— D a , răspunse ea. Învață ușor și a trăit mereu printre oameni maturi. Are un fel hazliu de a întrebuința cuvinte lungi și expresii citite prin cărți sau auzite de pe la alții, dar îi place să se joace și cu copiii. Eu îl cred inteligent, d e și adeseori e foarte copilăros.

poimaine na nai paie

oa na mar na nov pa pana nr

33

Micul lord Fauntleroy

Când domnul Havisham îl văzu a doua oară, această părere se adevăra. Ajungând cu trăsură la colțul străzii, zări o ceată de băieți foarte înfierbântați; doi dintre ei se într-oceau la alergat, iar unul din cei doi era lordul cel mic, care striga și făcea mai mare gălăgie decât toți. Stătea alături de un alt băiat, cu un picior înainte, gata să pornească:

— Unu — pe locuri! comandă arbitrul. Doi — fiți gata!

Trei — porniți!

Domnul Havisham se pomeni cu capul la fereastra trăsurii, privind cu cel mai viu interes. Nu-și aducea aminte să fi văzut vreodată ceva care să semene cu felul în care se repeziseră piciorușele roșii ale lordului cel mic în urma semnalului, cu mâinile pendulând pe lângă trup, cu capul plecat în pământ și cu coama aurie fluturând în vânt.

— Ura, Cedric Errol! strigau băieții bătând din palme.

Ura, Billy Williams! Hai, Cedric! Hai, Bill!

— Zău că o să câștige, își zise domnul Havisham, care urmărea mișcat piciorușele roșii, însoțite la distanță de cele cafenii ale lui Billy. Zău că aș dori să câștige, adăugă avocatul.

În acel moment izbucni un strigăt asurzitor. Viitorul conte Dorincourt se azvârli cu o săritură uriașă asupra stâlpului cu felinar și-l apucă în brațe, înainte de a fi ajuns de Billy Williams, care râsuflă din greu.

don na dna nai ina nana Gr nad naG,

oma ina nah pa inananah nai nai

34

Frances Hodgson-Burnett

— Trăiască Cedric Errol! strigară băieții. Ura, Cedric Errol!

Domnul Havisham își vârî capul în trăsură și se rezemă de perne surâzând.

— Bravo, lord Fauntleroy! zise el.

Când trăsura se opri la poarta doamnei Errol, învingătorul și învinsul se apropiau de casă, însoțiți de strigătele copiilor. Cedric mergea alături de Billy Williams și-i vorbea mereu. Obrajii îi erau foarte aprinți, părul îi atârna pe fruntea năduși tă, iar mâini le șile ținea în buzunare.

— Știi, zicea el, dorind să alunge supărarea rivalului său pentru înfrângerea suferită, eu cred că am câștigat fiindcă am picioarele ceva mai lungi decât ale tale. Sigur că-i așa. Și apoi, sunt cu trei zile mai mare.

Billy Williams se înveseli și începu să suradă din nou, parcă nu pierduse, ci câștigase cursa. Cedric Errol avea un felal lui de a se purta cu oamenii. Chiar în fierbințeala Victoriei, își aducea aminte de cel învins, care nu putea

—

fi tot atât de mulțumit, închipuindu-și că, în alte împrejurări, ar fi putut să fie învingător, în loc de învins. Doamna Errol lipsind din odaie, avocatul rămăsese singur cu Cedric. La în ceput, avocatul se cam întreba ce ar putea să-i spună mititelului. Își închipuia că ar fi bine

să-l pregătească puțin pentru întâlnirea cu bunicul său
și pentru schimbarea cea mare, care avea să intervină în

n a i iar anna pa rain ai

na na G r nanaGnaGr Dna Gv nai

paid

35

Micul lord Fauntleroy

viața copilului lui. Își dădea seama că lui Cedric nici nu-i trece prin minte peste ce lucruri va da sosind în Anglia, nici în ce fel de casă și de familie va trăi acolo. Băiatul în căruia nu aflase că maică-sa nu va loți în aceeași casă cu el. Atât avocatul, cât și doamna Errol crezuseră de cuviință să-i ascundă deocamdată această dureroasă veste.

Domnul Havisham stătea într-un fotoliu lângă fereastra deschisă, iar la celălalt capăt al ferestrei ședea Cedric, tot pe un jilț mare, privind-l. Copilul era cu capul rezemat de spătarul jilțului, cu picioarele în crucișate și cu mâinile în buzunare, ca domnul Hobbs. Câtă vreme mama lui fusese în odaie, îl privise cu atenție pe domnul Havisham; după ce ea plecase, se tot uita gânditor și plin de respect la avocat. Urmărea câteva clipe de liniște; Cedric părea că studiază figura avocatului, iar acesta desigur că o studia pe a copilului. Nu avea nici o idee despre ce ar putea vorbi un om în vârstă cu un băiețel care câștiga întreceri la alergat, care purta pantaloni scurți și ciorapi roșii, și ale cărui picioare nu erau destule de lungi pentru a ajunge până la pământ când stătea cufundat într-un jilț mare.

Dar Cedric îi veni în ajutor, începând el conversația.

— Dumneata știi, întrebă el, ce este un conte? Căci eu habar n-am.

— Nu știi? se miră domnul Havisham.

paid

35

na na i Gr naS nai naGrna

dona

36

Frances Hodgson-Burnett

—Nu. Și cred că un băiat care va deveni conte trebuie să știe, nu-i așa?

— Așa e, răspunse avocatul.

— Ți-ar fi greu, zise Cedric, plin de respect, ți-ar fi greu să-mi explici? Cum ajunge cineva conte?

—În primul rând, regele sau regina numește pe cineva conte. Asta se întâmplă oamenilor care au adus servicii suveranului sau au săvârșit vreo faptă însemnată pentru regat.

— Aha! strigă Cedric, întocmai ca președintele.

— Cum așa? întrebă domnul Havisham. Astfel se alege președintele?

— Da, răspunse Cedric vesel! Dacă un om e foarte bun și știe o grămadă de lucruri, este ales președinte. Atunci se fac manifestații cu torțe și muzică și toți țin discursuri. M-am gândit eu de multe ori că aș putea ajunge președinte, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap să fiu conte. Nu știam nimic despre conți, adăugă el repe de , de teamă ca domnul Havisham să nu-l considere :

nepoliticos că nu și-a dorit așa ceva. Dacă știam, desigur că aș fi dorit să fiu.

— E cu totul altceva decât președinte, zise avocatul.

— Da? Nu sunt manifestații cu torțe?

Domnul Havisham își încrucișă picioarele, privindu-și cu atenție vârfurile pantofilor. Poate că venise vremea să-i deslușească lucrurile mai amănunțit.

p a a na nor norma nana naS >

nai d nana nananananana

37

Micul lord Fauntleroy

— Un conte e... o persoană foarte însemnată, începu el.

— Întocmai ca președintele, îl întrerupse Cedric.

Manifestația cu torțe se întindea cale de cinci mile, se trag focuri de artificii și cântă muzica. Domnul Hobbs m - a luat cu el, ca să văd și eu. -

“— Un conte, urmă domnul Havisham, simțindu-se pe un teren nesigur, e de obicei de vîță veche.

— Cum adică? întrebă Cedric.

— De neam vechi, foarte vechi.

— Ah, zise Cedric, vîrîndu-și iar mâinile în buzunare.

Cam așa trebuie să fie femeia care vinde mere în grădina publică: de neam vechi. E atât de bătrână, încât te prinde mirarea cum de se ține pe pici oare. Trebuie să aibă o sută de ani, și tot stă afară, chiar pe ploaie. Mi-e milă de ea, și celorlalți băieți le este milă. Billy Williams a avut aproape un dolar și i-am spus să cumpere în fiecare zi câteva mere, până și-o cheltui toți banii. I-ar fi ajuns pe vreo douăzeci de zile, dar peste o săptămână i se acrise de mere. Noroc că mi-a dăruit mie un domn cincizeci de cenți și apoi am cumpărat eu mere în locul lui. Ți-e milă de omul sărac și de neam așa de vechi. Ea zice că își simte bătrânețea în toate oasele și că pe vreme de ploaie se chinuiește mai rău.

Domnul Havisham nu știa ce să zică, privind la chipul nevinovat și serios al copilului.

nano pair dna dna ni nana ab,

— Mi-e teamă că nu m-ai înțeles bine, încercă el să explice. Când am vorbit de viță veche, n-am vrut să spun vârstă înaintată. Am vrut să arăt că numele unui asemenea n e am e cunoscut de mult, poate de sute de ani, și se vorbește de acest nume și în istoria țării.

— Ca George Washington, zise Cedric. Am auzit vorbindu-se de el de când m-am născut, și el era cunoscut cu mult înainte de am ă naște eu. Domnul Hobbs zise că oamenii nu-l vor uita niciodată. Asta din pricina Decl a rației de Independență și a zilei de 4 Iulie. Vezi, el a fost un viteaz!

— Cel dintâi conte Dorincourt, zise domnul Havisham cu solemnitate, a fost investit cu rangul de conte acum patru sute de ani.

— Nemaipomenit! exclamă Cedric. E foarte mult de-atunci! I-ai spus „dragei“ istoria asta? Sunt sigur că ar interesa-o grozav. Să i-o spunem când vine. Îi place să audă lucruri ciudate. Și ce mai face un conte în afară de a fi investit?

,

— Mulți au fost miniștri în Anglia, alții au fost soldați viteji și s-au luptat în războaiele din vechime.

— Mi- ar plăcea și mie să mă lupt. Tata a fost un soldat foarte viteaz, la fel ca George Washington de viteaz. Poate că ar fi fost conte, dacă nu murea. Ce bine îmi pare că toți conții sunt oameni viteji. E mare lucru să fii viteaz. Înainte mi-ert cam frică, mai ales pe întuneric,

p a ni ra na naa ina ab

a aa pa Pa nana ?

oma

39

Micul lord Fauntleroy

dar gândindu-mă mereu la soldații din vremea

Revoluției și la George Washington m-am lecuit.

— Mai există un avantaj pentru conți, spuse domnul

Havisham încet, îndreptându-și ochii cu luare-aminte

asupra băiețelului. Sunt conți care au foarte mulți bani.

Se uită atent la copil, voind să afle dacă micul său

prieten știa ce putere are banul.

— E bine să ai bani, zise Cedric cu nevinovăție. Aș

vrea să am bani mulți.

— Da? exclamă domnul Havisham. Și ce ai face cu ei?

— O, sunt așa de multe lucruri de făcut cu bani. Vezi,

mai întâi e femeia cu mere. Dacă aș fi bogat, i-aș cumpăra

un cort în care să-și așeze marfa, și o sobă; i-aș mai da

un dolar în zilele cu ploaie, ca să poată sta acasă. Oasele

ei nu sunt ca ale noastre. O dor toate când se mișcă. E

foar te greu când te dor oasele. Dacă aș fi destul de bogat

ca să-i dau aceste lucruri, sunt sigur că n-ar mai dura-o

nimic.

-BEi, și ce ai mai face dacă ai fi bogat?

și ce a i mai acd ca — Firește că aș cumpăra pentru „draga“ tot felul de

cu tii cu ace, degetăre, inele de aur, un dicționar și o trăsură,

ca să numai fie nevoie să aștepte tramvaiul cu cai. Dacă

i-ar plăcea rochiile de mătase roșie, i-aș lua una, dar ei îi

p la c numai cele negre; m-aș duce cu ea la prăvăliile cele

mari și aș pun e -o să-și aleagă tot ce vrea. Și apoi, mai eși

Dick.

oma

39

o n oi na na naiv n irma iona na

40

Frances Hodgson-Burnett

— Cine e Dick?

— Dick este un lustragiu. E cel mai bun curățitor de încălțăminte. Stă la colțul străzii în partea de jos a orașului. Îl cunosc de mult. Odată, pe când eram încă mic, m-am dus să mă plimb cu „draga“ și ea mi-a cumpărat o minge, care sărea atât de sus, încât a sărit deodată în mijlocul străzii, pe unde treceau caii și trăsurile: Eu am început să plâng — eram foarte mic și purtam rochiță ca fetele. Dick curăța cizmele unui domn, dar le lăsă din mână și se repezi printre cai și trăsurile, ridicând mingea de jos. O șterse de noroi și mi-o dădu, spunându-mi: „Nu plânge, micuțule, nu s-a întâmplat nimic rău“. „Draga“ și cu mine am fost încântați de el. Și de atunci, de câte ori mergem în oraș, vorbim cu el. Uneori ne povestește cum îi merge afacerea. În ultima vreme i-a mers cam prost.

— Și c ea i vrea să faci pentru dânsul? întrebă avocatul, frecându-și bărbia și surâzând.

— Știu eu ce-aș face: aș cumpăra partea lui Jack.

— Dar cine-i Jack?

— E asociatul lui Dick, cel mai rău asociat ce și-l poate închipui cineva. Nu face onoare firmei, îl înșală și-l înnebunește pe bietul Dick. Desigur că te-ar înnebuni și

pe dumneata, dacă ai curăța cizme toată ziua și ai fi un
om de treabă, iar asociatul dumitale ar fi necinstit. Pe
Dick îl iubesc toți, dar pe Jack nu-l poate suferi nimeni,

oprim n a no Gvidn a rara n na,

fononă tina ă nai dn na dna nat inai nai

41

Micul lord Fauntleroy

și de aceea clienții nu se mai întorc ă doua oară la el.

Așadar, dacă aș fi bogat, aș plăti lui Jack partea lui și aș cumpăra un scaunel de văcsuit pentru Dick; el zice că un scaunel ține multă vreme. I-aș mai cumpăra haine și perii noi, și i-aș da astfel o mână de ajutor. El zice că nu are nevoie de cât deo mână de ajutor și apoi lucrurile merg de parcă ar fi unse.

Mititelul povestea cu foc peripețiile văcsuitorului de cizme și amesteca în vorbăria lui, cu cea mai naivă bună-credință, expresiile ciudate ale lui Dick. I se părea că bătrânul domn care-l asculta trebuia să aibă același interes pentru prietenul lui ca și el însuși. Și într-adevăr, domnul Havisham începu să asculte cu luare-aminte, poate nu tocmai istoria lui Dick sau a femeii cu mere, cât felul de povestire al acestui băiețel cu părul buclat, plin de intenții frumoase pentru prietenii săi și care esăse să fie uitat de tot pe sine. de să se fie uitat de tot pe sine.

de să se fie uitat de tot pe sine. — Dar pentru dumneata ce-ai cumpăra, dacă ai fi bogat?

—0, ce n-aș cumpăra? Mai întâi i-aș da bani lui Mary pentru Bridget, sora ei, care are doisprezece copii și un bărbat care nu poate să lucreze. Vine pe la noi și plânge și „draga“ îi pune o grămadă de lucruri în coș; atunci ea începe iar să plângă și zice: „Să-ți dea Dumnezeu numai bine.“ Cred că și domnul Hobbs ar dori grozav să aibă un ceasornic cu lanț de aur, ca să-și aducă aminte de

dona nai ina a ina Snap paie

mine, și o pipă din spumă de mare. Și-apoi mi-ar plăcea să am o companie.

— O companie! exclamă domnul Havisham.

— Da, o companie în toată regula. Să am săbii, uniforme și tot ce mai trebuie pentru ceilalți băieți și pentru mine. Am face marșuri și exerciții. Asta mi-ar plăcea dacă aș fi bogat: să am o companie pe seama mea.

În clipa aceea, ușa se deschise și intră doamna Errol.

— Îmi pare rău că v-am lăsat așa de mult singur cu băi a tul m e u, dar a venit o femeie sărmană, care e foarte nenorocită.

— Băiețelul mi-a povestit despre prietenii lui și mi-a spus ce ar face cu banii, dacă ar fi bogat.

— Bridget e una din prietenele lui, zise doamna Errol.

Cu ea am vorbit în bucătărie. E foarte supărată acum, fiindcă bărbatul ei are reumatism articular.

Cedric alunecă de pe jilțul cel mare.

— Mă duc s-o văd și s-o întreb cum îi merge. Bărbatul ei este un om bun, când e sănătos. Îi sunt recunoscător, fiindcă mi-a făcut odată o sabie de lemn. E foarte îndemânat.

leși fuga din odaie, iar domnul Havisham se ridică
de pe scaun. Se vedea că vrea să spună ceva anume, dar
nu prea știa cum. În sfârșit, se hotărî.

— Înainte de a părăsi castelul Drincourt, am avut o

do na rai nai nai pai par nanarai

Micul lord Fauntleroy

convorbire cu contele, care mi-a dat câteva instrucțiuni.

Ar d o ri ca în sufletul copilului să se nască o oarecare nerăbdare pentru momentul când va ajunge în Anglia și se v a întâlni cu bunicul său. Spunea că trebuie să-i dau a înțelege băiatului că va avea bani mulți și toate plăcerile de care se bucură copiii. Să-i împlinesc orice dorință și să-i spun că bunicul e gata să-i dea tot ce-i va cere. Cred că bătrânul conte nu se aștepta la ce ea ce am găsit aici; dar, dacă i-ar face plăcere lordului Fauntleroy să vină în ajutorul acestei femei, știa că bunicul său ar fi foarte supărat că nu-i îndeplinim dorința.

Pentru a doua oară nu reprodusesese exact cuvintele contelui. Acesta spusese: „Fă-l pe băiat să priceapă că-i p o t dat ot ce dorește. Fă-l să înțeleagă ce înseamnă să fii nepotul contelui Dorincourt. Cumpără-i tot ce-i place. Umple-i buzunarele cu bani și spune-i că vin de la mine.“ Motivul acestei mărinimii nu era tocmai curat, și dacă n-ar fi f o st vorba de un copil așa nevinovat și cu o inimă curată, i-ar fi putut face mult rău.

Nici mama lui Cedric nu prevedea vreo primejdie.

Ea crede a că bătrânul, ca re trăise ca un pustnic de la moartea copiilor săi, căuta să câștige dragostea și încre de rea băiețelului prin tot felul de mijloace. Și-i părea bine că Cedric va fi în stare să-i vină lui Bridget în ajutor. Era mulțumită văzând că primul rezultat al neașteptatei schimbări în viața copilului va fi puțința lui dea veni în ajutorul celor nevoiași.

Doc na ra nana Ea En pana G>

PSP

na i nnaa pa pa

44

Frances Hodgson-Burnett

— Ce bun e contele și ce fericit are să fie Cedric! A ținut întotdeauna la Bridget și la Michael, și într-adevăr că sunt vr ednici de milă! Michael eun lucrător bun când e sănătos, dar a fost bolnav multă vreme, și acum are nevoie de doctorii, de haine calde și de hrană mai bună. Nici el, nici Bridget n-au să cheltuiască fără socoteală banii pe care-i vor căpăta.

Domnul Havisham își vâri mâna în buzunarul de la piept și sc o ase un portofel îndesat. Avea o expresie stranie, gândindu-se la ce va zice contele când va afla c a re fusese cea dintâi dorință împlinită a nepotului său. Se întreba ce gânduri îi vor trece prin minte bătrânului egoist și ursuz.

— Nu știu dacă vă dați seama de bogăția contelui Dorincourt; domnia-sa poate să cheltuiască cât vrea și cred că-i va face plăcere faptul că lordul Fauntleroy și-a expr i mat o dorință, care i s-a împlinit îndată. Te rog, cheamă-l pe c o pil, și dă-mi voie să-i înmânez o mică sumă de bani pentru oamenii aceia. — Douăzeci și cinci de dolari! strigă doamna Errol. Ar e să li se pară o avere. Nici nu-mi vine să cred că e adevărat.

—E foarte adevărat, zise domnul Havisham cu surâsul său obișnuit. S-a întâmplat o mare schimbare în viața fiului dumitale. Multă putere îi va da bogăția!

— Și el e așa de mic, așa de mic! De l-aș putea învăța

Do na maia na paS na PânaGr Fnâ

>

rr

n a nannna Fa nai

Micul lord Fauntleroy -

45

ă o întrebuințeze bine! Parcă mi-e frică! Mititelul

s

Cedric al meul

Avocatul își dresese glasul. Inima cea rece și bătrână i se înmuia privind la ochii ei blânzi și speriați.

— Cred, doamnă, dacă pot judeca după cele ce m-aflat azi dimineață din convorbirea mea cu lordul Fauntleroy, că viitorul conte Dorincourt se va gândi la "alții ca și la el. Acum e copil, dar ne putem încrede în el.

Doamna Errol ieși să-l caute pe Cedric și să-l aducă în salonaș. Domnul Havisham îl auzi pe copil zicând în așteptare de a intra în odaie:

— Are un reumatism „inflamator”; este un reumatism foarte rău. Și apoi, se gândește la chiria neplătită și Bridget zise că asta-i face inflamația și mai grea. Și Pat ar putea să intre la vreo prăvălie, dacă ar avea haine. Băiatul avea un aer îngrijorat, când intra în odaie. Îi părea grozav de rău de Bridget.

— „Draga” spune că ai dorit să vin, zise el domnului Havisham. Am stat de vorbă cu Bridget.

Domnul Havisham se uită câteva momente mirat la copil, aducându-și aminte de tot ce spusese mama lui în așteptare de a părăsi încăperea.

— Conte Dorincourt... începu el, uitându-se spre
doamna Errol.

Mama micului lord se apropie de copil și-l cuprinse
în brațe:

do n a na Gr Dna nai nai ar nanaa

— Cedric, zise ea, contele e bunicul tău. E foarte bun, te iubește și ar dori să-l iubești și tu pe el, fiindcă băieții lui au murit toți. Dorește să fii fericit și să faci și pe alții fericiți. E foarte bogat și vrea să-ți dea tot ce dorești. I-a spus- o domnului Havisham și i-a încredințat o mulțime de bani pentru tine. Acum poți să-i dai ceva lui Bridget; poți să-i dai bani destul ca să-și plătească chiria și să-i cumpere lui Michael tot ce-i trebuie. Nu e un gest frumos din partea bunicului, Cedric? Și nu-i așa că e un om foarte bun?

Zicând acestea, sărută obrazul copilului, care se înroșise de bucurie și de uimire.

Cedric se uită când la mama, când la domnul Havisham.

— Pot să am banii acum? Și-i pot da îndată? Tocmai se pregătește de plecare.

Domnul Havisham îi dădu banii.

Cedric ieși fuga din odaie, repezindu-se spre bucătărie.

În curând îl auziră strigând:

Ț

— Bridget! Bridget, așteaptă un minut! Îți aduc niște bani. Sunt pentru dumneata. Acum poți plăti chiria. Mi i-a dat bunicul. Sunt pentru dumneata și pentru Michael.

— Oh! domnule Cedric, strigă Bridget cu glasul înecat în lacrimi. Aici sunt 25 de dolari. Unde-i stăpâna?

— Cred că trebuie să mă duc să vorbesc cu ea, zise
doamna Errol.

dona nai ni n a pa r panaa

Gr PE na
dn a dnd na dnana Cp
47
Micul lord Fauntleroy

Le și la rându-i din cameră și domnul Havisham rămase singur. Se apropie de fereastră și privi, dus pe gânduri, la stradă. Se gândea la bătrânul conte Dorincourt, care ședea în marea, bogata, dar trista bibliotecă a castelului, bolnav și singur, înconjurat de mărire și de bogăție, dar în realitate neiubit de nimeni; fiindcă nici el nu iubise pe nimeni cu adevărat. Se iubise numai pe sine. Fusesse egoist și violent. Se gândise atât de mult la plăcerile și dorințele contelui Dorincourt, încât nu-i mai rămăsese vreme să se gândească la alții; averea și puterea, numele și rangul i se păreau lucruri folositoare numai pentru plăcerile și petrecerile contelui Dorincourt, și acum, că îmbătrânise, din toate plăcerile trecute îi rămăseseră boala și scârba de lume, căreia nici el nu-i mai plăcea. Cu toată bogăția și măreția lui, era cel mai nepopular bătrân din întreaga nobilime și greu s-ar fi găsit unul mai oropsit.

Și- ar fi putut umple castelul cu musafiri, arfi putut da mese și organiza vânători, dar știa bine că oamenii invitați de el s-ar fi speriat de fața lui plină de riduri și de v o rbele lui răutăcioase. Avea o limbă strașnic de ascuțită și o fire ciudată; îi plăcea să necăjească oamenii, să le facă viața nesuferită când putea, mai ales celor susceptibili, mândri sau sfioși.

Domnul Havisham îi cunoștea toate cusururile și se
gândea la ele, privind pe fereastră la străduța strâmtă și

Drama n r naiv n pa pa nb

l i niștită. Și în minte i se înfățișă apoi copilul nevinovat și vesel: ce contrast izbitor! Avea în fața ochilor imaginea micului lord, șezând pe jilțul cel mare și istorisind despre prietenii săi — Dick, femeia cu mere sau Bridget — în felul lui drăgălaș. Apoi se gândi la venitul cel mare, la mo și ile întinse, la averea și la puterea de a face binele sau răul, avere ce mai curând sau mai târziu va trece în mâini le cele mici, pe care lordul Fauntleroy le înfunda cu strășnicie în buzunare.

— Va fi cu totul altfel, spuse avocatul cu voce tare. Cu totul altfel.

Cedric veni înapoi împreună cu mama lui; era foarte bine dispus. Se așeză pe un scaun între doamna Errol și avocat într-una din pozițiile sale caracteristice, cu prinzându-și genunchii cu brațele.

— Plângea! zise el. A spus că plânge de bucurie. Ce om b un tr ebuie să fie bunicul! N-am știut că e un om așa bun. E mult mai plăcut să fii conte decât am crezut. Ce bine-mi pare , grozav de bine-mi pare că am să fiu conte!

Capitolul III

PLECAREA DE ACASĂ

lărerea cea bună pe care și-o făcuse Cedric despre
conți se întări tot mai mult în săptămâna
următoare. Nici nu-și mai închipuia că ar putea dori ceva
pe lume ce nu i s-ar fi împlinit îndată; dar de priceput
cum se petreceau lucrurile acestea, n-a prea priceput el.
După multă vorbă cu domnul Havisham, a înțeles că
poate cere tot ce vrea; de aceea a început să-și arate
dăruirea cu o plăcere și o simplitate care-l încântau pe
acesta.

Înainte de a porni cu vaporul spre Anglia, copilul
făcuse o mulțime de lucruri ciudate, de care-și aduse
aminte multă vreme avocatul. Așa, de pildă, vizita pe
care o făcuseră lui Dick împreună; apoi mirarea femeii
cu mere, văzându-i că se opresc amândoi în fața tarabei

și-i spun că are să capete un cort, o sobă, o broboadă și

por în naiv în naiv id—aG

doina

Frances Hodgson-Burnett

n i şte bani, lucruri ce i se părură bătrânei cu totul extraordinare.

— Eu trebuie să plec în Anglia, unde voi fi lord, îi explică Cedric cu blândețe, și n-aș vrea să mă gândesc cu jale la oasele dumitale de câte ori plouă. Pe mine nu mă dor oasele niciodată și de a ceea nu-mi dau seama ce durere se ascunde în oasele altora, dar mi-e foarte milă de dumneata, și aș dori să-ți meargă mai bine.

— Domnul să te binecuvânteze, copile! abia putu să rostească bătrâna.

— E foarte bună femeia cu mere, zise el domnului Havisham, când se depărtară de bătrâna care nu-și putea veni în fire de norocul ce dăduse peste ea. Într-o zi am căzut și mi-am jupuit genunchiul, povesti Cedric avocatului, iar ea mi-a dăruit un măr. N-am mai uitat-o de atunci. Trebuie să te gândești totdeauna la oamenii care îți fac bine.

Întâlnirea cu Dick fusese și mai interesantă. Îl găsiră foarte necăj it de neajunsuri le ce ile făcuse Jack. Aflând că Cedric dorea să pună capăt necazurilor sale și să-l la se singurul stăpân la firmă, rămase încremenit. Felul lordului Fauntleroy de a tălmăci obiectul vizitei sale era atât de simplu și fără înconjur, încât domnul Havisham se minună de precizia explicațiilor sale. Faptul că prietenul său era lord și în pericol de-a ajunge conte îl fă cu pe Dick să rămână cu gura căscată, iar șapca să-i sară din cap. După ce și-o ridică de jos, strigă:

EC tt a tta CD th e t tit tti te tă

Doom na Pa pa pna a PS

51

Micul lord Fauntleroy

— Ce-mi dai ca să te cred?

Lordul cel mititel, cam jenat, răspunse totuși fără sfială:

— La început nimeni nu vrea să creadă; domnul Hobbs și-a închipuit că mă lovise insolația. Nici eu n-aș fi crezut că o să-mi pară bine, dar acum m-am obișnuit cu gândul ac e sta și mă bucur. Conte de acum e bunicul meu și vrea să-mi îndeplinească toate dorințele. E foarte bun, cu t o at e că e conte. Mi-a trimis o sumă de bani prin domnul Havisham și ți-am adus și ție ceva ca să scapi de Jack. Sfârșitul istoriei a fost că Dick a scăpat de Jack și a rămas singurul stăpân al firmei, și a mai cumpărat perii noi, un scaunel nou și toate uneltele necesare. Nici lui nu-i venea să-și creadă ochilor, precum i se întâmplase și femeii cu mere. Se uita nedumerit la binefăcătorul său și parcă-i era frică să nu se deștepte din vis. Până când Cedric îl apucă de mână ca să-și ia rămas bun, i se tot păruse că e pe altă lume.

— Adio, zi se copilul, și, cu toate că încerca să se stăpânească, glasul îi tremura și ochii îi se împăienjeniseră. Pare rău că plec și te părăsesc, dar poate mă voi întoarce când voi fi conte. Aș dori să-mi scrii, fiindcă am fost întotdeauna prieteni buni. Dacă îmi scrii, iată noua mea adresă, continuă Cedric, dându-i un petic de hârtie. Nu mă mai cheamă Cedric Errol, acum mă numesc lord Fauntleroy. Adio, prietene.

Dovada n na pai nad PG PG

do na nanananananana ne

52

Frances Hodgson-Burnett

Când Dick își ridică ochii spre el, genele-i erau umede. Nu era decât un biet lustragiu, fără multă știință de carte, și i-ar fi fost greu să exprime ce simțea, chiar de ar fi încercat. Poate de aceea nici n-a făcut-o și clipea numai din ochi și înghițea din greu.

— Aș vrea să nu pleci, zise el cu glas răgușit.

Apoi ia r clipi din ochi. După aceea se uită la domnul Havisham și își duse mâna la șapcă:

— Mulțumesc, domnule, că ați venit cu el, și pentru tot ce mi-ați adus, și pentru totce ați făcut. E un băiat min un at. Am ținut întotdeauna la el. E așa de isteț! E un puști formidabil!

Apoi rămase să privească în urma lor cu ochii în cețoșați de lacrimi. Simțea un nod în gât privind la băiețelul care mergea sprinten alături de avocatul înalt și cu chipul serios.

Până în ziua plecării, lordul cel mititel își petrecu în prăvălia d o mnului Hobbs o mare parte din timp. Ochii băcanului se întunecaseră, iar mintea îi era frământată de gânduri. Când micul său prieten îi aduse, ca dar de plecare, un ceasornic de aur cu lanț, nici n-a mai fost în stare să se bucure de el. Așeză cutia pe genunchi și începu să-și sufle nasul cu zgomot.

— B ceva scris înăuntru, pe capac, zise Cedric. Eu i-am spus ceasornicarului ce să scrie acolo: „Pentru domnul Hobbs, de la cel mai bun prieten, lordul

Donov a n arda na a PD natia

Foca n iarna i 53

Gr dna nr Dna OG

Foca n iarna i

53

Micul lord Fauntleroy

Fauntleroy. Aces te rânduri când citești, la mine să te gândești “Nu vreau să mă uitați.

Domnul Hobbs își suflă iar nasul cu zgomot.

—Nu te voi uita, zise el cu glasul înăbușit, ca și Dick, dar nici dumneata să nu mă uiți pe mine când vei fi în mijlocul aristocrației engleze.

— N-am să te uit oriunde aș fi. Am petrecut ceasurile cel e mai fericite cu dumneata, cel puțin multe din ceasurile cele mai fericite. Nădăjduiesc că ai să vii să mă vezi. Sunt sigur că bunicului o să-i facă mare plăcere. Poa te îți va scrie și teva pofti chiar el, dacă am să-i vorb e sc despre dumneata. N-are să te supere că e conte, nu-i așa? N-ai să refuzi invitația fiindcă e conte?

— Am să vin să te văd, răspunse domnul Hobbs.

Astfel hotărâra că, dacă va primi o invitație din partea contelui să petreacă vreo câteva luni la castelul Dorincourt, își va lăsa deoparte prejudecățile republicane și va veni.

În sfârșit, toate pregătirile erau făcute. Sosi și ziua în care cuferele și geamantanele fură duse pe vapor, și bătu ceasul în care trăsura aștepta la poartă. Copilul fa cuprins de un sentiment de singurătate. Mama lui se închisese pentru câteva ceasuri în odaia ei; când coborî mai târziu pe scări, era cu ochii plânși, iar buzele-i tremurau. Cedric se repezi spre dânsa; ea se aplecă spre băiat, îl cuprinse în brațe și se sărutară îndelung. Simțeau că erau triști amândoi, dar nu-și dădeau seama pentru ce.

Doi na nai v naivna E iarna nanai

— Ce mult am iubit noi casa aceasta, nu-i așa? Să ne gândim totdeauna cu plăcere la ea!

— Da, Cedric, răspunse mama cu glasul stins.

Se urcară în trăsură. Cedric se așeză foarte aproape de m aică-sa; când își scoa se capul pe fereastră, spre ase uita înapoi, o privi, îi apucă mâna și i-o strânse cu putere. Ajunși în port, se îmbarcară pe vapor înconju rați de o mulțime zgomotoasă. Trăsurile care aducea noi pasageri soseau întruna. În zăpăceala aceea generală, călătorii își căutau bagajele, temându-se să nu fi sosit prea târziu. Lăzi mari erau trântite cu zgomot pe punte, așteptând să fie stivuite la locul lor. Marinarii dezlegau parâmele și întindeau pânzele, supravegheați de ofițerii care strigau tot felul de ordine. Doamne, domni și copii însoțiți de doici soseau mereu la bord: unii păreau veseli și râdeau, alții erau tăcuți și triști. Din vreme în vreme cineva izbucnea în plâns, cu batista la ochi. Cedric văzu o mulțime de lucruri interesante, se uită la colacii de parâme, la pânzele uriașe, la catargul cel înalt care părea căatinge cerul. Începu să plănuiască cum să stea de vorbă cu marinarii și să afle de la ei câte ceva despre pirați. Bra timpul de plecare. Micul lord stătea rezemat de balustradă și privea la ultimele pregătiri, bucurându-se

de strigătele marinarilor și hamalilor din port, când
atenția îi fii atrasă de un 7gomot din apropiere. Cineva
se îmbulzea prin mulțime și se repezi la el. Era un băiat

D na dna dnana G r nanaGnaGrDnaGr DRAG,

h
d ona nai dna fona onana Gr nana
E
55
Micul lord Fauntleroy

cu ceva roșu în mână. Era chiar Dick! Gâfâind, ajunse lângă Cedric.

— Am alergat tot drumul, zise el. Am venit să te conduc. Treburile merg strașnic! Din câștigul de ieri am cumpărat asta pentru tine. Să o porți când vei fi printre oameni de seamă. Am pierdut hârtia în care era împachetată; mi-a căzut pe schelă, în îmbulzeală. Nu V o iau să mă lase să urc la bord. E o eșarfă.

Spuse totul dintr-o suflare, parcă era o singură frază. Înainte ce Cedric să poată rosti vreun cuvânt, clopotul sună a treia oară.

— Adio, pune-o când vei fi printre oameni mai de seamă! mai spuse Dick, și dispăru.

Peste câteva clipe micul lord îl văzu făcându-și drum prin mulțime și sărind pe mal tocmai când marinarii ridicau schela. Lustragiul rămăsese pe țărm și făcea semne cu șapca.

Și a "Cedric ținea eșarfa în mână. Era din mătase roșie, împodobită cu potcoave și capete de cai.

Gălăgia ajunsese la paroxism. Cei rămași pe chei începură să-și strige prietenii de pe vapor, iar aceștia le răspundeau.

— Adio! Adio! Nu ne uitați! Scrieți-ne de la Liverpool!
Adio! Adio!

Lordul Fauntleroy se aplecă peste balustradă și flutură
eșarfa roșie.

Fr a n na nai aaa Dai

do na na dna dnana Gr Dn na nr ina,

56

Frances Hodgson-Burnett

— Adio, Dick, îți mulțumesc! Adio!

Vaporul uriaș se puse în mișcare, în uralele mulțimii.

Mama lui Cedric își lăsase vâlul pe obraz, iar pe chei învâlmășeala creștea tot mai mult. Dick nu vedea decât figura senină și minunatul păr auriu care flutura în vânt și-n care se oglindeau razele soarelui. Îi răsună în urechi glasul cristalin care striga „Adio, Dick! “, pe când lordul cel mititel se îndepărta încet de locul nașterii spre țara necunoscută a strămoșilor săi.

ÎN ANGLIA

e drum, mama sa îi spuse lui Cedric că la Dorincourt nu vor locui împreună. Când înțelese despre ce era vorba, copilul fu cuprins de întristare , și domnul Havisham constată că bătrânul conte fusese foarte înțelept luând hotărârea ca doamna Errol să locuiască în apropierea băiatului și să-l vadă des. Era sigură că cei doi n-ar fi putut trăi despărțiți. Dar mama se pricepu să-l ia cu blândețe pe copil, îi spuse că vor locui atât de aproape unul de altul, încât Cedric se liniști și-i pieri frica că va fi despărțit de ea.

—Casa mea nu e departe de castel, Cedric, zicea tânăra văduvă de câte ori copilul aducea vorba despre asta. E foarte aproape și poți să dai o fugă să mă vezi de câte ori

vrei. Atunci o să ai atâtca lucruri să-mi povestești! Și o
să fim așa de fericiți amândoi! Castelul e un loc minunat,

Gr na GG

D nana na pair na

58

Frances Hodgson-Burnett

iar tatăl tău, căruia îi plăcea foarte mult, mi-a vorbit de multe ori despre el. Să vezi că și ție o să-ți placă.

— Mi-ar plăcea mai mult dac-ai fi și tu cu mine, răspunse mititelul suspinând.

I se părea așa de ciudat ca mama să locuiască într-o casă și el într-alta.

Doamna Errol crezu de cuviință să nu-i spună adevăratul motiv pentru care se aranjaseră lucrurile așa.

— E mai bine să nu știe, îi spusese ea domnului

Havisham. N-ar înțelege, i-ar pricinui degeaba multă durere și cred că se va obișnui mai repede și-l va iubi mai mult pe bunicul său dacă nu va ști cât de mult îi displac eu contelui. El nu cunoaște ura sau cruzimea, și ar suferi mult dacă ar descoperi că cineva mă urăște. E așa de iubitor și-i sunt așa'de dragă! Mai bine să nu știe până s-o fac e mai mare; și apoi, e bine și pentru conte; altfel Cedric se va înde părta definitiv de bunicul lui.

Copilul află, deci, că exista un motiv anume. care impune a această o rganizare a lucrurilor, pe care el nu o putea înțelege, fiind prea mic, dar îl va afla când se va face mai mare. Era mirat și motivul respectiv îl interesa în mod deosebit; după multe discuții cu mama sa, care scotea în evidență numai părțile bune ale aranjamentului, cele neplăcute începură să rămână în umbră de la sine. Domnul Havisham îl vedea uneori șezând în felul lui nostim, de bătrân sfătos, privind marea cu figura serioasă și oftând din greu, ca un om în toată firea.

Cn Cp na pa Edna OP,

Dorada

Gr na GG

58

Dorada

do n a pa a pana pir n

59

Micul lord Fauntleroy

— Nu-mi place, zise el odată, vorbind serios cu avocatul, nu-mi place deloc treaba asta. Dar sunt și necazuri în viața asta, și trebuie să știi să le înduri. Așa spunea Mary și l-am auzit și pe domnul Hobbs spunând totastfel. Și „draga“ vrea să-mi placă să stau cu bunicul, fiindcă, vezi dumneata, i-au murit toți copiii — lucru foar te trist. E foarte greu să te gândești că i-au murit cuiv a toți copiii; unul dintre ei a murit chiar fără veste. Ceea ce îi încânta pe oameni când făceau cunoștință cu lordul cel mititel, era aerul serios cu care stătea de vorbă. Observațiile lui mature împreună cu fața de copil nevinovat îi dăde au un farmec deosebit. Era așa de frumos cu obrajii rumeni și cu zulufii aurii! Iar când ședea cu genunchii cuprinși între brațe și vorbea cu mare seriozitate, era un izvor de petrecere pentru cei care-l înconjurau. Domnul Havisham începu, încetul cu încetul, să se simtă bine în compania lui.

— Vei încerca să-l iubești pe conte? îl întrebă avocatul într-o zi.

— Da, răspunse copilul. Mi-e rudă și trebuie să-ți iubești rudele. Afa ră de asta, a fost foarte bun cu mine. Când cineva face atâta: pentru tine și vrea să-ți împlinească toate dorințele, l-ai iubi și dacă nu ți-ar fi rudă . Dar când îți mai e și rudăși face toate astea, atunci

ajungi să o iubești foarte mult, nu-i așa?

— Crezi că și el are să te iubească pe dumneata?

DocG n o n na nna pa Conan

Popi nai naiva d nana na G Pnl

SI

Micul lord Fauntleroy

lui se îmbogățea cu tot felul de expresii marinărești.

Odată, doamnele și domnii din jurul său izbucniră în râs, când îl auziră zicând: „Dar frig mai e azi, parcă stă să crape catargul“.

Cedric rămase uimit când îi auzi pe toți râzând.

Expresia aceea o auzise de la un marinar bătrân, Jerry, care -i povestea multe istorii și care vorbea adesea despre catarg.

Dacă ai fi dat crezar e poveștilor lui Jerry, acesta ar fi făcut vreo trei mii de călătorii pe mare, și totdeauna ar fi - f o st azvârlit de furtună cu corabia pe o insulă plină de canibali setoși de sânge. Conform acestor povestiri, diferite părți ale corpului său fuseseră fripte și mâncate, după ce-l scalpaseră de vreo douăzeci de ori!

— De aceea are așa de puțin păr, îi explică micul lord mamei sale. Dacă ai fost scalpat de mai multe ori, nu-ți mai crește părul la loc. Nici lui Jerry nu i-a mai crescut după ce, ultima oară, l-a scalpat regele Parromachaweechinilor, cu un cuțit făcut din osul capului șefului Wopseumkilor. Jerry zice să a fost una dintre cele mai grele încercări prin care a trecut. Era atât de înspăimântat când l-a văzut pe rege cu cuțitul deasupra capului, încât restul părului i s-a zbârlit ca o perie, și de atunci nu s-a mai așezat la loc. De aceea seamănă și acum cu un arici. N-am mai auzit întâmplări așa grozave ca cele pățite de Jerry: Mi-ar plăcea grozav să-i povestesc domnului Hobbs despre el!

mostrar trata rara rai rr

Când vremea era prea urâtă și lumea rămânea jos, în salon, prietenii lui în vârstă îi cereau să le istorisească despre „speriențele“ lui Jerry. El se așeza și începea povestirea cu vădită bucurie, așa că poate n-a fost călător m a i popular pe vreo corabie care a traversat Oceanul Atlantic ca mititelul lord Fauntleroy. Totdeauna gata să contribuie la petrecerea celorlalți, era încântător cu felul lui nevinovat de a deveni personajul principal într-o adunare.

Câteodată, îi spunea mamei sale:

— Istoriile lui Jerry interesează așa de mult pe toată lumea! Știi, dragă, eu le găsesc atât de „straordinare“, încât, dacă nui s-ar fi întâmplat chiar lui Jerry, parcă nu m i -ar veni să le cred; dar i s-au întâmplat chiar lui... și apoi știi, e lucru ciudat, dar câteodată poți să greșești dacă ai fost scalpat așa des, te poți înșela ușor, poți să

E
devii uituc.

Trecuseră zece zile de când își luase rămas bun de la Dick până ajunseră la Liverpool. În noaptea zilei a unsprezecea, trăsura care-l adusese împreună cu mama sa și cu domnul Havisham se opri la Court-Lodge. În întuneric nu putură distinge bine casa. Cedric își dădu seama numai că trăsura trece pe sub niște copaci înalți,

iar peste puțin timp văzu o ușă deschisă și o lumină puternică.

Venise și Mary din America. Ea urma să rămână în

do n na na naiv n pa pair

>

GG pi Cp
do i n CP i
63

Micul lord Fauntleroy
serviciul stăpânei sale, dar plecase mai devreme și
sosise la Court-Lodge înaintea lor. Când Cedric sări din
trăsură, văzu vreo doi servitori în holul mare și bine
luminat, iar pe Mary stând în dreptul ușii.

Lordul Fauntleroy se repezi la ea cu un strigăt de
bucurie.

—Ai și sosit, Mary ? Mary e aici, dragă, zise el către
maică-sa, apoi începu s-o sărute pe bătrâna slujnică pe

obrajii ei roșii.

— Îmi pare bine să te gădesc aici, Mary, zise doamna
E rr o l cu blândețe. Eo mare ușurare să t ea mcu mine,
căci locul nu mi se mai pare așa de străin.

Și-i întinse mâna, pe care Mary i-o strânse cu putere,
vrând parcă s-o îmbărbăteze. Înțelegea ea ce străină are
să se simtă această mamă, care-și părăsise țara și acum
avea să se despartă și de copilul ei.

Servitorii englezi se uitau curioși la mamă și la băiat.

Auziseră tot felul de zvonuri în legătură cu cei doi. Știau
ce supărat fusese contele și de ce trebuia să stea mama
singură la Court-Lodge, iar copilul la castel. Știau ce
avere urma să moștenească băiatul, și ce om sălbatic era
bătrânul conte, cu guta și cu toanele lui.

—N-o să aibă un trai prea plăcut bietul băiețel, șopteau
între ei.

Dar ce fel de stăpân va fi micul lord, care sosise în
mijlocul lor, nu știau; nu c un oșteau firea viitorului conte
Dorincourt.

doarma na ina i a prin na?

o a n a n a n n n a n a n e

64

Frances Hodgson-Burnett

Acesta își scoase paltonul, obișnuit să se descurce Singur, și începu să privească în jurul său. Se uita la sala cea mare, la trofee de vânătoare și la tablourile atârinate pe pereți. Toate îi păreau cam ciudate, fiindcă nu văzuse niciodată lucruri de soiul acesta într-o locuință particulară.

— Ce casă frumoasă, dragă, nu-i așa? Îmi pare bine că v e i locui aici. Casa e foarte mare, îi zise el mamei sale. Și într-adevăr, casa — frumoasă și veselă — era foarte mare în comparație cu cea de la New York.

Mary îl conduse pe scări într-un iatac îmbrăcat în cret o n de culoare deschisă; focul pâlpâia în sobă, iar o pisică albă, mare, din rasa angora, dormea întinsă pe COVOr.

— Men ajera de la castel a trimis pisica pentru dumneav o astră, doamnă, zise Mary. E o femeie foarte cumsec a de, și a făcut tot cea putut casă vă pregătească o primire bună. Am văzut-o, îl iubea foarte mult pe căpit a n și a zis că, dacă vedeți pisica asta dormind pe covor, n-o să vi se pară casa pustie. L-a cunoscut pe răposatul că pitan Errol de când era copil. Zice căera frum o s și că avea totdeauna o vorbă bună pentru oricine, fie și m a i de rând. Atunci i-am spus că a lăsat un băiat care seamănă cu dânsul, și că nu există vreun copil mai

de să vârșit care să fi rupt pantofi pe lumea asta.

După ce-și schimbă hainele de drum, coborâre iar

orar na na pai Cn nai nani

nina

na Cora on pan Con rs ară

Micul lord Fauntleroy

65

pe scări și intrară într-o odaie spațioasă și veselă.

Tavanul era cam jos, mobilele grele frumos cioplite, scaunele cu spătar înalt făcute dintr-o singură bucată, iar de-a lungul pereților îmbrăcați în lemn se înșiruiau dulapuri cu sertare, bogat împodobite. În fața căminului era așternută o blană de tigru, iar în dreapta și în stânga ei se aflau două fotolii mari. Pisica, pe care micul lord o mângâiasse, se luase după el pe scări; când băiatul se întinse pe blana de tigru, ea se încovrigă la spatele lui, parcă ar fi vrut să se împrietenească cu el. Foarte în cântat, Cedric își vârî capul în blana pisicii și nici nu mai auzea ce spuneau mama și domnul Havisham.

Aceștia vorbeau foarte încet; doamna Errol era palidă

E

și tulburată.

— N-are să plece astă-seară? Poate rămâne cu mine peste noapte?

— Da, răspunse domnul Havisham. Nu e nevoie să se ducă astă-seară; am să trec cu pe la castel, imediat după cină, să-l vestesc pe conte despre sosirea noastră.

Doamna Errol își îndreptă privirea spre Cedric.

Copilul stătea culcat pe blana de tigru, flacăra focului îi lumina obrazul frumos și părul buclat, iar pisica torcea

fericită, în timp ce băiatul îi mângâia blana moale și albă.

Biata mamă zâmbi, deși era tristă.

— Conte! n-ai nici un știc ce-mi ia. Vrei să-i spui, te rog, că aș dori să nu-mi dea bani?

Doran n-ai na Snap Ep

D na dn nai pai na par D nana na

66

Frances Hodgson-Burnett

— Bani? strigă avocatul, surprins. Este vorba, cumva, despre venitul pe care dorește să ți-l asigure?

— Da, răspunse ea simplu. Aș vrea mai bine să nu mi-i dea. Trebuie să primesc locuința și să-i fiu recunoscătoare, fiindcă pot sta aproape de copilul meu; d a r am și eu ceva bani — destul pentru a trăi modest — și n-aș vrea să primesc alții. Fiindcă-i sunt așa de antipatică, mi s-ar părea că-l vând pe Cedric, dacă aș primi bani. Mă de spart de el numai fiindcă-l iubesc destul de mult ca să mă uit pe mine pentru binele lui, și fiind că știu că și tatăl său ar fi dorit-o.

Domnul Havisham își frecă bărbia.

foarte tare, fiindcă n-o

— Hm! Asta o să -l ABeĂC săpcp!
să priceapă!

să pri ea pă! — Cred că are să oda după oarecare reflecție.

N-am nevoie de bani, și cum aș putea să primesc luxul de l a un o m care mă urăște atât de mult, încât î mi ia copilul — copilul fiului său?

Bătrânul avocat stătea pe gânduri.

ț

— Voi încerca să-l fac să priceapă.

Apoi li se aduse mâncarea și se așezară cu toții la masă. Pisica se cocoță pe un scaun alături de Cedric, și toarse mai departe, mulțumită, tot timpul cât dură cina.

După m a să, domnul Havisham se duse la cast el și fu
îndată primit de conte.

Acesta era așezat într-un fotoliu în apropierea
căminului, cu piciorul bolnav rezemat pe un scăunel. Se

fonda dna Cp na SP E>

ono rana Grpa na a ale

6 7

Micul lord Fauntleroy

uită întrebător la domnul Havisham. Avocatul își dădu seama că bătrânul conte căuta să pară indiferent, dar în realitate era nervos și neliniștit.

— Bi, Havisham, te-ai întors? Ce veste îmi aduci?

— Lordul Fauntleroy și maică-sa sunt la Court-Lodge, răspunse domnul Havisham . Au suportat călătoria cu bine și sunt sănătoși.

Contele dădu din mână cu nerăbdare .

— Îmi pare bine, până aici toate-s bune. Ia-ți un scaun și să-ți aducă un pahar cu vin. Altceva?

— Lordul rămâne cu mama sa peste noapte. Mâine îl aduc la castel.

d

Bătrânul conte își rezemă cotul pe brațul fotoliului,

E

apoi își ridică mâna în sus și își umbri ochii.

—Bine, spune mai departe. Știi că ți-am spus să nu-mi scrii și de aceea nu știu nimic. Ce fel de băiat e? De mamă nu-mi bat capul. Ce fel de băiat e el?

Domnul Havisham sorbi din paharul cu vin, pe care

— E greu de judecat firea unui copil de șapte ani,
răspunse avocatul, chib zuit.

Dar prejudecățile contelui era adânc înrădăcinate.

Bătrânul ridică ochii și strigă:

— E smintit, ori e prost? Se simte sângele american?

— Nu cred să-i fi dăunat sângele american, răspunse
omul legii cu răceală. Nu mă pricep la copii, dar mie mi
s-a părut mai cu rând un băiat deștept.

r aiCaoi na paina ae

oma

oma

opine înă par naiva

68

Frances Hodgson-Burnett

Felul său de a vorbi era întotdeauna rece și cumpătat, dar de data asta era și mai rece ca de obicei. | se părea că e mai bine să-l lase pe conte să judece singur și să fie cu totul nepregătit pentru impresia ce și-o va face după întâlnirea cu nepotul său.

— B sănătos și bine făcut? întrebă contele.

— Pare sănătos și e răsărit la trup.

— Cu picioarele drepte și plăcute la vedere? mai întrebă contele.

Un surâs apăru pe buzele domnului Havisham. Își aduse aminte de tabloul de la Court-Lodge — trupul frumos și grațios al băiatului întins pe pielea de tigru, cu părul blond și buclele răsfirate pe obrajii lui trandafirii.

— E mai curând frumos, așa cel puțin mi s- apăru t mie, dar — precum am Zis — nu sunt un bun judecător; cred însă că o să-l găsiți mai altfel decât copiii englezi.

— Nu mă-ndoiesc câtuși de puțin, mormăi contele, pe care-l apucase un acces de gută. Niște cerșetori obraznici, copiii am ericani; asta am auzit-o destul de des.

— Nu e vorba de obrăznicie aici. La drept vorbind, nici nu prea pot să-l descriu. A trăit mai mult printre oameni în vârstă decât printre copii, și deosebirea constă într-un amestec de maturitate și de copilărie.

— Obrăznicie americană! răspunse contele. Am mai auzit eu multe despre asta. Ei o numesc precocitate și libertate. Obiceiuri de sălbatici impertinenți, asta e! Domnul Havisham mai sorbi din pahar. Nu-i plăcea

opi ni a po ina ipinani Pa

dopo anina naiv na pai na av naix

69

Micul lord Fauntleroy

să discute în contradictoriu cu bătrânul, mai ales când îl știa apucat de crize de gută. În asemenea ocazii era mai bine să-l lași în pace. Se făcu tăcere. Apoi domnul Havisham începu iar să vorbească.

— Sunt însă rcinat să vă spun ceva din partea doamnei Errol.

Contele tresări în mod vizibil.

—CGee?

— Refuză să accepte venitul pe care i l-ați propus, deoarece relațiile ci cu dumneavoastră nu sunt ” prietenești.

— Nu sunt prietenești! strigă contele. Cred și eu că nu sunt prietenești! Mi-e groază să mă gândesc la ea. O americană care umblă după bani! Nu vreau s-o văd!

— Nu puteți spune că umblă după bani; nu cere nimic și nici nu primește banii pe care voiați să-i dați.

— Toate astea sunt mofturi; vrea să mă păcălească și să mă facă s-o primesc. Cre de că am sămă minunez de gestul ei. Ei bine, n-am să mă mi nunez de nimic. Dar nu vreau să trăiască la poarta parcului meu ca o cerșetoare.

Dacă e mama băiatului, trebuie să-și mențină o poziție

— ș iar e să și-o mențină, chiar dacă vrea sau nu.

— Nu va cheltui banii, zise domnul Havisham.

— Asta nu-i treaba mea, de-i cheltuiește sau ba; să-i
fie trimiși, și n- o să poată istorisi lumii că trăiește ca o
cerșetoare, fiindcă n-am făcut nimic pentru ea. Vrea să-l

do n a na iar apa pai Pâna pair ina

G v no Sv ra G nai
d na Gr nana
naivi
70

Frances Hodgson-Burnett

fa că pe băiat să mă creadă rău. Desigur că i-a și otrăvit
mintea împotriva mea!

—Nicidecum. Mai sunt însă rcinat să vă spun încă ceva
și veți vedea că nu aveți dreptate.

— Nu vreau să mai aud nimic! strigă contele, respirând
a nevoie din cauza agitației și a crizei de gută.

Însă domnul Havisham continuă.

— Vă roagă să nu afle lordul Fauntleroy că-i despărțiți
din pricina antipatiei pe care i-o purtați mamei lui; ea
crede că, dacă copilul ar ști acest lucru, s-ar crea o barieră
de netrecut între dumneavoastră și băiat, și că băiatul
n-ar înțelege și s-ar teme de dumneavoastră. Și n-ar mai
put e a să vă iubească . Lui i-a spus căe prea tânăr să
înțeleagă, dar că va afla tot când va fi mai mare. Ea
d o rește să nu fie nici o neînțelegere între dumneavoastră
și el când vă veți vedea pentru prima oară.

Contele se cufundă în fotoliu. Ochiul său strălucea
" sub sprâncenele stufoase.

— Ia ascultă, și-ți închipui că maică-sa nu i-a spus

E
nimic?

— Nici o vorbă, răspunse avocatul cu răceală. Copilul
vă crede cel mai b un și mai iubitor bunic. N-a auzit un
cuvânt care să -l facă să se îndoiască de dumneavoastră.
Și fiindcă la New York v-am îndeplinit porunca în toate
amăn un tele, vă privește ca pe un monument de
mărinimie.

— Zău? întrebă contele.

G v no Sv ra G nai
70

D na na dna na pa

Gr n pana

nea

onora

na na fona

dnaditna tona

1

Micul lord Fauntleroy

— Pe cinstea mea! Și părerea pe care și-o va forma va
de pinde cu totul de dumneavoastră. Și, dacă am voie să
vă dau un sfat, cred că vă veți înțelega mai bine cu el
dacă nu veți vorbi disprețuitor despre mama lui.

— Lasă, lasă, băiatul n-are decât șapte ani.

— A trăit acum ești șapte ani e deea și o iubește. toată i
inima. iurio

∴ toată i inima.

oi

LA CASTELUL DORINCOURT

ra târziu după-amiază când se ivi pe aleea care
ducea spre castel trăsură în care ședeau lordul
cel mititel și domnul Havisham. Contele poruncise ca
nepotul său să vină la vremea cinei și, dintr-un motiv
cunoscut numai de el, poruncise să nu fie întovărașit de
nimeni când va intra la el în odaie.

Pe când trăsură înainta de-a lungul aleii, lordul
Fauntleroy ședea rezemat pe pernele luxoase și se uita
cu interes în jurul lui. Îi plăcuse trăsură, caii mari,
harnașamentele strălucitoare, vizitiul și feciorul
îmbrăcați în livrele bogate, dar mai presus de toate îl
interesa coroana nobiliară de pe ușile trăsurii. Băiatul
intră în vorbă cu valetul ca să afle exact ce reprezintă.
Când trăsură ajunsese la poarta parcului, copilul scoase
capul pe fereastră pentru a se uita mai bine la leii ciopliți

domain dna dna ina naiv pai nainai

Micul lord Fauntleroy

în piatră, care se aflau lângă intrare. Poarta fu deschisă de o femeie roșie la față și cu privirea blajină. Ea ieșise dintr-o căsuță acoperită cu iederă. Doi copii cu ochii mari alergau să se uite la băiețelul din trăsură, care, la rândul lui, îi privea. Mama lor surâ se și se înclină, iar copiii se ploconiră și ei.

„Parcă m-ar cunoaște“, își zise lordul Fauntleroy, scoțându-și șapca de catifea neagră de pe cap și surâzând.

— Ce mai faci? întrebă el vesel. Bună ziua!

Femeia păru încântată, fiindcă surâdea și-l privea cu ochi albaștri, blânzi.

— Dumnezeu să vă dea sănătate, răspunse femeia. Să vă dea noroc și fericire! Bine ați venit!

Lordul Fauntleroy își flutură șapca și îi făcu din nou semn cu capul din goana trăsurii.

— Femeia asta-mi place, zise el. Se vede că-i sunt dragi copiii. Aș vrea să vin să mă joc cu copiii ei. O fi având destui ca să facem o companie întreagă?

Domnul Havisham nu-i spuse că, desigur, n-are să aibă voie să se joace cu copiii portăresei; era destulă vreme ca să afle despre toate acestea.

Trăsura trecu printre copacii cei mari, care și înălțau în cruce ramurile stufoase pe deasupra aleii, alcătuind o boltă. Cedric nu mai văzuse niciodată copaci așa înalți și groși, care-și aplecau ramurile așa de jos. Nu știa încă pe atunci că Dorincourt era unul dintre cele mai renumite

Frances Hodgson-Burnett

castele din Anglia; că avea parcul cel mai mare și cel mai frumos și că alea prin care trecuse era fără pereche. Dar simțea frumusețea de pretutindeni. Îi plăceau copacii înalți și groși, prin ramurile cărora se jucau ultimele raze ș ale soarelui. Îi plăceau tăcerea ce-l înconjura și întinderea ver de a parcului, presărată ici și colo cu câte un pâlț de copaci stufoși sau cu alți copaci care se înălțau solitari; îi plăceau ferigile mari și campanulele vinete, care-și scuturau clopoței în vânt.

Chiuia de bucurie când vedea alergând în fuga mare câte un iepure de casă, a cărui codiță albă abia se mai zărea din depărtare. Văzând un stol de prepelițe în zbor, băiatul începu să bată din palme de fericire.

— Ce loc frumos, nu-i așa? îi zise domnului Havisham. N-am mai văzut niciodată așa ceva. E mai frumos chiar decât în Central Park.

Însă era cam mirat de lungimea drumului.

— Câte de la poartă până la scară? întrebă el în sfârșit.

— Între 3 și 4 mile, răspunse avocatul.

— L un g drum pentru ca un om să ajungă la' ușa locuinței sale! exclamă mititelul.

La fie care pas vede a ceva nou, decare se minuna.

Când zări căprioarele — unele culcate în iarbă, altele stând cu capetele întoarse spre trăsura care le tulbura liniștea

— nu-și mai putu stăpâni încântarea.

— A trecut vreun circ pe aici, strigă el, sau trăiesc așa
dintotdeauna? Ale cui sunt?

oa SS PD PP

y

forma nairina fnai pa pi Cp pa

75

Micul lord Fauntleroy

— Trăiesc în acest loc dintotdeauna, zise domnul Havisham, și sunt ale contelui, bunicul dumitale. Curând după aceasta se văzu castelul cenușiu. Se înălța frumos și măreț, iar razele soarelui care cobora spre apus se oglindeau în nenumăratele lui ferestre. Zidurile străjuite de turnuri erau acoperite de iederă, iar de jur împrejur se întindea o pajiște amenajată în terase, cu minunate straturi de flori.

—E cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată, zis e Cedric, cu obrajii aprinși. Parcă e palatul unui rege. Am văzut odată așa o poză într-o carte de basme.

Am

Ușa de la intrarea principală se deschise și servitorii, așezați de-o parte și de alta a scării, se uitau la ei. Copilul nu pricepea de ce stăteau așa, căci el n-avea ochi decât pentru frumusețea livrelor. Nu știa că toți erau acolo pentru el, micul băiețel, care va fi într-o zi proprietarul atâtor frumuseți: castelul cel mare asemănător palatelor din povești, parcul minunat, plin de campanule și ferigi, copacii seculari, câmpiile întinse unde se jucau iepurii, pre cu m și căprioarele cu ochii sfioși, care stăteau culcate în iarba înaltă. Abia trecuseră două săptămâni de când șezuse cu picioarele atârând pe scaunul de lângă tejgheaua domnului Hobbs, având sacii de cartofi și coșurile cu fructe în jurul lui. Nu-i venea să creadă că ar putea avea vreo legătură cu toată această măreție.

În fața servitorilor era o femeie mai bătrână, îmbrăcată

o h nG PGSP D ah h

n G Pa PG PG,

d on nana on

76

Frances Hodgson-Burnett

într-o rochie de mătase neagră; avea părul cărunț și purta bonetă. Când băiatul intra pe ușă, ca cca mai aproape de el, și copilul înțelese din privirea femeii că voia să-i vorbească.

Domnul Havisham, care-l ținea pe băiat de mână, se opri un moment.

—Iată-l pe lordul Fauntleroy, doamnă Mellon, zise el. Lord Fauntleroy, aceasta e doamna Mellon, menajera castelului.

Cedric îi întinse mâna, cu ochii plini de bucurie.

—Dumneata ne-ai trimis pisica? Îți mulțumesc foarte mult.

Bătrâna părea încântată, ca și femeia de la poarta parcului.

—L-aș fi recunoscut oriunde l-aș fi văzut, zise ea către domnul Havisham. Seamănă leit cu căpitanul, și la față, și la poartă. Astăzi e o zi mare.

Cedric nu pricepea de ce este o zi mare. Se uita plin de curiozitate la doamna Mellon: i se părea că are ochii plini de lacrimi și totuși nu era nefericită, căci surâdea privindul.

—Pisica are doi pisoi; am să-i trimit sus, în odaia duminică.

Domnul Havisham spuse bătrânei doamne câteva cuvinte în șoaptă.

—În bibliotecă, răspunse doamna Mellon. Lordul Fauntleroy să intre singur.

n G Pa PG PG,
76

opioide nana rana G db

domain pa pan anpapan nai

5

Micul lord Fauntleroy

Peste câteva minute, feciorul în livrea, care-l însoțise pe Cedric până la bibliotecă, deschise ușa și anunță pe

— u

— un ton solemn și cu glas tare: „Lordul Fauntleroy!* Cu uery toate că era numai fecior, simțea importanța momentului în care moștenitorul sosea în țară și pe proprietatea sa, și urma să se înfățișeze înaintea contelui, al cărui titlu avea să-l poarte.

Cedric trecu pragul și intră în odaie. Era o sală mare și frumoasă, cu mobile din lemn cioplit și rafturi pline cu cărți; mobilele erau închise la culoare, pereții groși, iar ferestrele adânci și depărtate, acoperite cu perdele grele; acum, după apusul soarelui, totul părea posomorât.

Cedric crezu mai întâi că nu era nimeni în odaie. Apoi 'Văzu că lângă căminul uriaș, în care ardea un foc zdravăn, se afla un f o toliu mare, iar în fotoliu ședea o persoană, care nu întorsese capul la intrarea sa.

Cineva îi ieși totuși în întâmpinare. Pe podea, lângă fotoliu, era culcat u n câine uriaș, cu trupul și picioarele ca ale unui leu. Ființa aceasta se sculă încet și maiestuos. Persoana de pe fotoliu strigă: „Aici, Dougal!“ Dar în 'sufletul băiețelului, care toată viața lui fusese un viteaz, nu încăpea frica, precum nuîncăpea nici răutatea. Apucă

aim

cu mâna zgarda animalul ui și astfel porniră amândoi spre fotoliu în
chipul cel mai firesc, timp în care animalulădlea
tot adulmeca.

În sfârșit, contele își ridică privirea. Cedric văzu un

do na i vidn air nainanana Gr naiv na

Don na na Ca na G nana nah Cina

178

Frances Hodgson-Burnett

bătrân cu părul căr unt și sprâncenele stufoase, cuun nas ca un cioc de vultur între doi ochi adânci și fioroși. Contele privea la un copil grațios, îmbrăcat în haine de catifea neagră, cu guler de dantelă; părul auriu, plin de bucle, îi cădea până la umeri, încadrând figura lui rumenă și serioasă. Într-un sfârșit ochii prietenoși ai băiețelului întâlnește privirea contelui. Așa cum castelul părea desprins dintr-un basm, tot așa și lordul Fauntleroy părea un Făt-Frumos mititel, lucru de care el însuși nu-și dădea seama.

Un sentiment de mândrie și de fericire mișcă sufletul bătrânului când văzu ce băiat plin de sănătate și frumos era nepotul său, și cu ce nepăsare îi ținea mâna pe gâtul câinelui cel mare. Îi plăcea contelui să vadă că băiatul nu se temea nici de câine, nicide el.

Cedric se uită la bătrânul conte cum se uitase la portăreasă și la menajeră, și se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteți contele? Știți că eu sunt nepotul dumneavoastră? Am venit cu domnul Enean. Eu sunt lordul Fauntleroy. Î

Întinde mâna, crezând că această manifestare se cuvenea și față de un conte.

—Nădăjduiesc că sunteți sănătos, continuă el. Îmi pare foarte bine să vă întâlnesc.

Contele îi strânse mâna. Era atât de mirat, încât nu ştia ce să răspundă. Se uita ținută la apariția neașteptată și parcă o sorbea din ochi.

Doi n a na nai nnnnn

E na Gv na>

do na dna na noGr na Pa

79

Micul lord Fauntleroy

— Îți pare bine că mă vezi? spuse el într-un târziu.

— Da, răspunse lordul Fauntleroy, foarte bine.

Văzând un scaun în apropiere, Cedric se cățăără pe el; scaunul era mare, cu un spătar foarte înalt, și, după ce se așezase, picioarele lui nici nu atingeau pământul, dar părea să se simtă în largul lui și se uita cu luare-aminte la augusta sa rudă.

— Mă tot întrebam cum arătați. Când eram pe vapor, mă gândeam dacă semănați cu tata.

— Și semăn cu el? întrebă contele.

— Vedeți, er a m foarte mic când a murit, și poate nu-mi aduc bine aminte, dar nu cred că semănați cu el.

— Și acum îți pare rău cumva? îl întrebă bunicul.

— Ba nu, zise Cedric politicos. Bineînțeles că mi-ar place ca toată lumea să semene cu tata, dar firește că îmi place cu m arată bunicul, chiar dacă nu seamănă cu tatăl m e u. Dumneavoastră știți cum sunt oamenii când e vorba să-și admire rudele.

Contele se înfundă în fotoliu și căzu pe gânduri. Nu se putea spune despre dânsul că-și prețuia rudele. Își petre cu se vremea mai mult în certuri cu ele, dându-le afară din casă și spunându-le vorbe neplăcute, iar ele îl urau din suflet.

— Un băiat trebuie să-și iubească bunicul, mai ales

d a că a fost așa de bun cum ați fost dumneavoastră cu mine.

doara n nnn Pa PS

n nai Cn Pana na naiv

Dona

30

Frances Hodgson-Burnett

Ochii bătrânului străluciră din nou.

— Ah! Am fost bun cu tine?

— Da, răspunse lordul Fauntleroy vesel. Vă sunt atât de recunoscător pentru Bridget, pentru femeia cu mere și pentru Dick!

— Bridget! Dick! Femeia cu mere! exclamă bătrânul.

— Da, desluși Cedric, cei pentru care mi-ați dat banii... Banii pe care mi i-ați trimis prin domnul Havisham.

— A! Acum înțeleg. Banii pe care trebuia să-i cheltuiești cu m vroiai. Ce ți-ai cumpărat cu ei? Aș vrea să știu și eu ce ai făcut cu ei.

Zicând acestea, bătrânul conte își ridică sprâncenele și se uită întrebător la băiat. Era curios să știe în ce fel își făcuse copilul poftele.

— Poate nu știți nimic despre Dick, femeia cu mere și Bridget, răspunse lordul Fauntleroy. Uitasem că locuiți așa departe de ei. Erau niște prieteni de-ai mei. Și apoi " Michael suferea de friguri.

— Cine e Michael? întrebă contele.

— Michael e bărbatul lui Bridget, niște oameni foarte n e norociți. Când un om e bolnav și nu mai poate lucra, și mai are și doisprezece copii, vă puteți închipui ce greu

e. Și a poi Michael a fost întotdeauna a un om cumpătat.
Bridget venea la noi și plângea. În seara când domnul
H a vishum cra acolo, Bridget a venit iar să plângă în
bucătărie, fiindcă n-aveau ce mânca și nu-și puteau plăti

Do n nie nana ip n pa S Erin,

doo na i nai pai r napa par paina

sI

Micul lord Fauntleroy

chiri a . Eu m-am dus s-o văd, iar domnul Havisham a trimis să mă cheme și mi-a spus că i-ați dat niște bani pentru mine. Atunci am alergat în bucătărie și i-am dat banii lui Bridget, și așa s-au sfârșit toate cu bine. Bridget nu-și putea cre de ochilor. De aceea vă sunt atât de recunoscător.

d

—Aha, zise contele cu glasul său posomorât, iată unul din lucrurile pe care le doreai. Dar celălalt?

Dougal stătea lângă scaunul cel mare. Câinele se așeza se acolo de când se urcase Cedric pe scaun. Din când în când se uita în sus spre băiat, parcă l-ar fi interesat ce vorbea. Dougal era un câine cu mult prea mare și pre a serios pentru a lua viața ușor. Bătrânul, care-l cu noștea bine, îl observa acum cu luare-aminte. Dougal nu era un animal prea prietenos, care făcea repede cu noștință cu oricine, încât contele se miră să-l vadă așa de liniștit și mulțumit, când îl mângâia mâna copilului. În acel moment câinele îl privi cu înțelegere pe lordul Fauntleroy și își așeză capul pe genunchii băiatului.

— Apoi mai e Dick . Dick v-ar plăcea, e un băiat așa - de treabă!

Bătrânul era din ce în ce mai mirat.

— Da, da, Dick n-ar fi în stare să înșele pe nimeni, sau

să trântască un băiat mai slab decâtel; și apoi lustruiește
cizme le oamenilor cât poate de bine. Ele lustragiu
profesionist.

do na ti na av nana nava rai

Ponor ra pair air Pina pain

82

Frances Hodgson-Burnett

— E una din cunoștințele dumitale? întrebă contele.

— E un bun prieten de-al meu, îi răspunse nepotul. Nu așa de vechi ca domnul Hobbs, dar totuși un vechi și b un prieten. Mi-a adus un dar tocmai când pleca vaporul. Spunând aceste cuvinte, î și vâri mâna în buzunar și scoase un obiect frumos împăturit, la care privi cu mândrie. Era basmaua de mătase roșie cu potcoave și ca pe te de cai pe ea.

— Iată ce mi-a dat. Am s-o păstrez toată viața. Poți s-o porți în jurul gâtului sau în buzunar, cum vrei. A cumpărat-o din cei dintâi bani câștigați, după ce-l scăpasem de Jack și-i dădusem periile cele n oi. E o amintire. Pe ceas o rnicul domnului Hobbs am scris o poezie:

„Aceste rânduri când citești,
La mine să te gândești. “

Eu, când mă uit la basma, mă gândesc întotdeauna la Dick.

Ceea ce simțea onorabilul conte Dorincourt ar fi greu de descris. Nu era un nobil redus, ușor de păcălit, fiindcă văzuse multe în viață; dar acum descoperea ceva atât de nou, încât trăia niște emoții ciudate.

Nu-și bătuse niciodată capul cu copiii. Fusese atât de ocupat cu plăcerile lui personale, încât nu-i mai rămăsese

Dona idnaG in aGr in ra Gavin

do n a nai naanai pair napair

5

Micul lord Fauntleroy

8

lui și se uita curios la el când vorbea. Lordul Fauntleroy era încântat să-i răspundă la toate întrebările și-i ciripea în felul său gingaș de-ți era mai mare dragul să-l ascuți. Îi spuse totul despre Dick și Jack, despre femeia cu mere i despre domnul Hobbs; îi descrise defilarea repu- și

blicanilor, care serbau alegerea președintelui, în toată splendoarea ei, cu steaguri, torțe și focuri de artificii. Astfel ajunse până la data de 4 Iulie și la Revoluție; toc mai când se aprinsese mai tare, își aduse aminte de ceva și se tăcu.

— Cee, de ce te-ai oprit? îl întrebă bunicul.

Lordul Fauntleroy se tot suceea pe scaun, stânjenit; se ve de a că era muncit deun gând care nu-i dădea pace.

— Mi-a trecut prin minte că subiectul acesta poate n-o să vă placă, răspunse copilul. Poate s-o fi aflat acolo cineva care vă era drag. Uitasem că sunteți englez.

— Nu face nimic, poți continua. N-a fost nimeni dintre ai mei acolo. Dar ai uitat că și dumneata ești englez.

— Eu, nu! răspunse Cedric repede. Eu sunt american!

— Ba ești englez, zise contele necăjit, fiindcă tatăl dumitale era englez.

Îl distra să-l contrazică pe băiat, dar lui Cedric nui se părea un lucru hazliu. Băiatul începu să se înfierbânte.

— Sunt născut în America, și când cineva enăscutîn America, e american. Să mă iertați că vă contrazic, dar domnul Hobbs spunea că, dacă ar mai fi un război, cu ar trebui, știți, ar trebui... să rămân american.

opairid na Grnai rna no GnananaG na,

Contele izbucni într-un hohot de râs care suna cam răgușit, cam supărăcios, dar era totuși un hohot de râs.

— Ai rămâne american?

El personal ura America și pe americani, dar îl distra să vadă ce serios și înfocat era micul patriot. Își zise că un american atât de înfocat putea deveni, cu vremea, un foarte bun englez.

În să nu mai avură timp să intre în amănuntele Revoluției — chiar și micului lord îi era greu să revină la acest subiect — căci fură chemați la masă.

Cedric coborî de pe scaun și se apropie de bunicul său. Se uită la piciorul bolnav de gută și spuse:

— Vreți să vă ajut? Vă puteți sprijini de mine. Domnul Hobbs, care s-a lovit odată foarte tare la picior cu un sac de cartofi, luase obiceiul să se sprijine de mine.

Valetul ce l spătos era cât pe ce să-și piardă reputația și chiar situația, căci nu-și putea stăpâni râsul. Era un valet de casă mare, care-și petrecuse viața în familiile cele mai nobile, și care s-ar fi simțit dezonorat dacă și-ar fi trădat vreodată emoțiile. Dar acum își găsi scăparea.

Do na fn dna pa na ina nai naidna
privind la un tablou cu un subiect sângeros, aflat deasupra capului altetei sale.

Contele îl măsură pe băiețel din cap până în picioare.

— Crezi că poți să mă ajuți? îl întrebă cam posomorât.

Cred că da, zise Cedric. Sunt puternic, doar am

da na nan pn nn n

87

7

Micul lord Fauntleroy

sp un e că am mușchii puternici pentru un băiat de vârstă mea.

Zicând acestea, își strânse pumnul și întinse brațul, ca să-i poată vedea bunicul mușchii pe care-i lăudase Dick; fața îi era serioasă și avea un aer atât de important, încât feciorul privea tot mai concentrat la tabloul atârnat pe perete.

— Hai să încercăm, răspunse contele.

Cedric îi întinse bastonul și îl ajută să se ridice. De obicei îl ajuta valetul, pe care-l certa aspru dacă se întâmpla să-l chinuiască guta. Contele nu era politicos de felul lui, și slugile din jurul său își înghițeau necazul când îi cinstea cu vreo ocară.

Dar în seara aceea, cu toate că-l durea piciorul mai tare ca de obicei, era mult mai blând. Se ridică încetișor și își rezemă mâna de umărul băiatului, care se oferise cu atâta curaj să-l ajute. Micul lord făcea pa și mărunți și se uita mereu la piciorul bolnav.

— Țineți-vă de mine, zise încurajându-l pe bătrân, voi ,
merge foarte încet.

" Dacă l-ar fi ajutat valetul, contele s-ar fi sprijinit mai puțin în baston și mai mult pe brațul acestuia. Totuși,

dor e a ca nepotul să simtă că sarcina nu e prea ușoară.
După câțiva pași, obrații copilului se făcură stacojii și
inima-i bătea cu putere, dar nu se lăsă; se gândea la Dick
și la ceea ce spusese despre mușchii lui.

Doi na na av na Cp nas nana?

orar dt nai nai Dn G Pâna nai dna

88

Frances Hodgson-Burnett

— Să nu vă fie frică să vă sprijiniți de mine, găfâi el.

Mă simt foarte bine dacă ... dacă nu mai e mult de mers.

Nu era departe până în sufragerie, dar lui Cedric i se păru lung drumul până la scaunul din capul mesei. Mâna de pe umărul lui apăsa tot mai tare, obrații îi erau din ce în ce mai roșii, răsuflarea mai grea, dar nici nu se gândea să renunțe; își încleșta mușchii, își ținea capul sus și-l încuraja pe conte să meargă încet.

— Vă doare tare piciorul când vă lăsați pe el? întrebă. :

N-ați încercat o baie cu apă caldă și muștar? Domnul Hobbs î și punea piciorul în apă fierbinte. Am auzit că și arnica e foarte bună.

Câinele veni alături de ei, iar valetul spătos îi urmă; câteodată se uita mirat la băiețel, văzând cum se lupta din răspuțeri ca să poarte povara cea grea. Și contele se uita pieziș spre băiatul roșu ca un rac.

Când intrară în sufragerie, Cedric rămase uimit de în căperea mare și frumoasă; servitorul care stătea în spatele scaunului din capul mesei îl privea țintă. În sfârșit, ajunseră lângă scaun.

Cedric își scoase din buzunar eșarfa pe care i-o dăduse Dick și se șterse pe frunte de transpirație.

—E foarte cald astă-seară, nu-i așa? Poate aveți nevoie de foc din pricina piciorului bolnav, dar mie mi se pare

foarte cald.

— Ai avut de muncit, zise contele.

da na na mapa papi pai PG

a ina >

Doom na ina nanar

90

Frances Hodgson-Burnett

cu altceva decât cu parfumul diferitelor feluri sau cu gustul sosurilor. Nepotul îl pusese pe gânduri. Întruna se uita la el peste masă. Bătrânul conte nu spunea prea multe, dar dădea mereu prilej de vorbă băiețelului. Nu i-ar fi trecut prin minte că s-ar putea distra auzind un copil vorbind. Lordul Fauntleroy îl uimea și-l amuza deopotrivă. Își amintea cu plăcere cum se sprijinise pe umărul copilului, ca să vadă câtă răbdare și curaj are, și-i părea bine că nepoțelul rezista se și că nici nu se gândise să renunțe la încercare.

— Nu purtați tot timpul coroana pe cap? Et mi cu l rdtrpcuo lord pe un ton respectuos.

o rd pe un ton respectuos. —Nu, răspunse conte e cu surâsul său sar cstic, nu-mi bin

l

a ca t

stă bine.

— D o mnul Hobbs spunea că o purtați mereu, dar mai pe urmă, după ce s-a mai gândit, zicea că tot nu-i vine să creadă, fiindcă trebuie să o mai scoateți din — în când, său ei și ct'pălări

s ca tei când, ca să puneți și câte 'o pălărie pe cap:

când, ca să puneți și câe 'o pălărie pe cap: Unul dintre servitori întoarse capul spre ușă și ași

și Cedric, după ce isprăvi de mâncat, se rezemă de spătarul scaunului și se uită de jur împrejurul sufrageriei.

— Trebuie să fiți mândru de casa dumneavoastră, fiindcă este nemaipomenit de frumoasă. N-am mai văzut niciodată ceva așa de frumos; dar, firește, eu am numai șapte ani și n-am văzut prea multe.

— Și crezi că ar trebui să fiu mândru de ea?

ca sf de — Cred că oricine ar fi mândru. Eu aș fi mândru, dacă don id na G da ina naG Ene paG nai

a ina >
90

Dona dna dna G dna pa poi PS dna Pax

91

Micul lord Fauntleroy

a r fi a mea. Toate sunt frumoase: par cul, copacii cu freamătul frunzelor, aleea cea lungă...

Apoi tăcu un moment și privi pe deasupra mesei.

— E foarte mare numai pentru doi oameni.

— E tocmai cât trebuie de mare pentru doi. O găsești prea mare?

Băiețelului nu-i venea să răspundă. Totuși, după câteva momente, spuse:

— Mă gândeam așa: dacă trăiesc doi oameni într-însa, care nu se înțeleg tocmai bine, s-ar putea simți destul de singuri uneori.

— Crezi că am să mă înțeleg bine cu tine? întrebă contele.

— Da, așa cred, răspunse Cedric. Eram foarte bun prieten cu domnul Hobbs. Era cel mai bun prieten pe care-l aveam, în afară de „draga“.

Contele își încreți sprâncenele.

— Cine e „draga“? întrebă el.

— E mama mea, răspunse lordul Fauntleroy cu glasul stins.

Poate că era cam obosit, fiindcă i se apropia ora de culcare, și era firesc să fie obosit după agitația din ultimele zile. Poate că oboseala îl făcea să se simtă părăsit, gândindu-se că în noaptea aceea n-are să doarmă c acasă, sub ochii „celui mai bun prieten“ al lui.

Fuseseră întotdeauna „cei mai buni prieteni“, mama și băiețelul. Copilul nu-și putea lua gândul de la ea; cu opinia pa na ar nana naie

n i na pa nna G naiv nana na

94

Frances Hodgson-Burnett

prietena mea cea mai bună. Ne spunem toate unul altuia. Tata mi-a lăsat-o în grijă; când voi fi om în toată firea, vreau să muncesc și să câștig bani pentru ea.

— Și cea i de gând să faci? îl întrebă bunicul.

Mi cu l lord se așezase lângă uriașul cămin, cu portretul mamei sale în mână, și rămase puțin pe gânduri înainte de a răspunde.

— M-am gândit să mă apuc de negoț cu domnul Hobbs, dar mai mult mi-ar plăcea să fiu președinte.

— Te voi trimite în Camera Lorzilor!, zise bătrânul conte.

— Bin e . Dacă nu p ot fi președinte și dacă eo afacere bună, nu am nimic împotriva. Am să mă mai gândesc. Cât e odată e plictisitor să fii băcan.

Preocupat de meseria viitoare, rămase pe gânduri privind focul care ardea în căminul uriaș.

Și contele tăcu, rezemat în fotoliu și'privindu-și nepotul. O mulțime de gânduri noi trecură prin mintea bătrânului. Doug a l s e întinsese pe covor și Aare cu aullbeUrălugătăcr

capul pe labe. Urmă o lungă tăcere.

Peste o jumătate de ceas, în încăpere intră domnul

Havisham. În biblioteca cea mare domnea tăcerea.

Contele şedea în fotoliu în aceeaşi poziţie. Auzind paşii avocatului, întoarse puţin capul şi-i fă cu un semn cu mâna —parcă fără voia lui. Dougal dormea şi, lipit de el, cu capul pe braţ, adormise şi micul lord Fauntleroy.

" Secţiune a Parlamentului englez, destinată aristocraţiei.

BUNIC ȘI NEPOT

lând lordul F auntleroy s-a deșteptat a doua zi de dimineață, fără să-și amintească deloc cum ajunsese în pat, cele dintâi sunete pe care le auzi au fost _ trosnetul lemnelor în cămin și niște șoapte în apropierea lui. Auzi pe cineva zicând foarte încet:

—Ai grijă, Dawson, să nu spui nimic. El nu știe de ce

—

nu stă cu mama lui și nici nu trebuie să afle adevărul.

— Dacă așa poruncește stăpânul, apoi trebuie să ne supunem. Dar să mă iertați, servitori sau ba, avem și noi sentimentele noastre, E păcat de Dumnezeu să despartă pe biata femeie de carne din carnea ei. Iar micuțul este un copil așa drăgălaș și bine crescut! James și Thomas istoriseau aseară în odaia servitorilor că n-au mai văzut așa ceva în viața lor, un copil așa de politicos și de blând,

și par că ar fi stat la masă cu cel mai bun prieten, în timp

— și

orator până pa pna

na rana pair pai naiv na

Dai

96

Frances Hodgson-Burnett

ce noi știm prea bine ce viață amară avem din cauza stăpânului. Când contele ne-a sunat ca să-l luăm pe băiețel în brațe și să-l ducem sus în pat, mititelul și-a pus căpșorul pe umărul lui James, iar buclele deaur îi atârnav pe spate de ziceai că nu există copil mai frumos. Eucred cănici stăpânu l nu a rămas nepăsător la vederea lui , doar nu e orb, așa că i-a spus lui James: „Bagă de seamă să nu-l trezești!“

Cedric își întoarse capul și deschise ochii. Văzu două femei în odaia veselă și luminoasă. Razele soarelui, care se furișau în casă prin ferestrele încadrate cu iederă, se jucau cu florile cretonului care acoperea mobilele, iar focul ardea vesel în cămin. Cele două femei se apropiară de pat și micul lord o recunoscă pe doamna Mellon, menajera. C ealaltă femeie, mai în vârstă, avea și ea o figură veselă și blândă.

— Bună dimineața, mylord, cum ați dormit? întrebă doamna Mellon.

Băiețelul se frecă la ochi și surâse.

— Bună dimineața. Cum am ajuns aici? d

diț a ajn —Ați fost adus e sus, adormit. Acesta este dormitorul pdrm o u dumneavoastră și aceasta este doamna Dawson, care vă Va îngriji.

Lordul Fauntleroy se ridică și-i întinse mâna doamnei

Daws o n, precum o întinsese în ajun contelui.

— Ce mai faceți, d oamnă? Vă mulțumesc fiindcă o
să-mi purtați de grijă.

Dorina na rai ra rani ira>

pa na i nainai noir nana par na

Micul lord Fauntleroy

87.

— Put e ți să-i spuneți Dawson, mylord, așa e obișnuită, interveni doamna Mellon.

— Domnișoara sau doamna Dawson? întrebă copilul.

— Numai Dawson, mylord, răspunse doamna Mellon.

Fără doamnă sau domnișoară. Vreți să vă sculați, săvă îmbrace Dawson și pe urmă să vă beți ceaiul?

— Mulțumesc, sunt învățat să mă îmbrac singur.

„Draga“ m-a obișnuit așa. „Draga“ e mama mea. N-o aveam decât pe Mary ca să facă toată treaba: să spele, să frece, să gătească; nu puteam să-i dăm și mai mult de lucru. Știu să mă spăl și singur.

Dawson și menajera se priviră cu înțelese.

— Dawson va face tot ce-i cereți, spuse doamna Mellon.

— Din toată inima, răspunse femeia. Vă puteți îmbrăca de mine.

— Mulțumesc, zise lordul Fauntleroy, cu nasturii e cam greu, și mi se întâmplă uneori să rog pe câte cineva să * mă ajute.

- Băiețelul era încântat de Dawson și chiar înainte de a sfârși cu spălatul și îmbrăcatul deveniseră cei mai buni prieteni. Aflase o mulțime de lucruri despre ea: că soțul ei fusese soldat și murise într-o bătălie adevărată; că

fiul ei era marinar și plecase departe pe mare: că văzuse
pirăți și canibali, chinezi și turci și că adusese acasă

Frances Hodgson-Burnett

mărgean și scoici nemaivăzute, pe care Dawson îi fâgădui se să i le arate, căci le ținea închise într-o ladă.

Toate acestea erau foarte interesante. Mai aflate că îngrijise și alți copii în viața ei, și că venise tocmai acum dintr-o casă mare, de la o fetiță frumoasă, pe care o chema lady Gwineth Vaugh.

— E un fel de rudă cu dumneavoastră, mylord, și — mai știi? — poate o să faceți cunoștință într-o zi.

— Credeți că am s-o întâlnesc? Aș dori foarte mult.

Nu m-am împrietenit niciodată cu fetițe, dar îmi place să mă uit la ele.

Când intră în odaia de alături casă dejuneze, rămase uimit văzând cât e de mare; aflând de la Dawson că alături se mai află încă una la fel de mare, se simți deodată mic și neajutorat; așezându-se la masa pe care era pregătit micul dejun, începu să se destăinuiască femeii.

— Sunt prea mititel casă stau într-un castel așa măreț și să am atâtea camere, nu credeți și dumneavoastră?

— Bi, asta-i! Vi se pare curios la început; dar o să-vă obișnuieți în curând și atunci are să vă placă aici. E așa de frumos!

— E foarte frumos, răspunse micul lord suspinând, dar mi-ar plăcea și mai mult dacă ar fi și „draga“ aici.

Eram învățat să dejunez cu ea în toate diminețile; eu îi puneam zahărul și smântâna în ceașcă, și-i dădeam franzela prăjită. Eram amândoi foarte veseli.

Doran naiv mar nn papa PE?

nana non nananana

D o n

99

Micul lord Fauntleroy

— Știți că puteți să o vedeți în fiecare zi și să-i p o vestiți o grămadă de lucruri. Așteptați numai până când o să vă plimbați puțin și osă întâlniți și alte minunății. O să vedeți câinii și grajdul cu cai. E acolo un cal pe care sunt sigură că ați dori să-l vedeți.

— Chiar așa! Îmi plac grozav caii. Îmi era așa drag Jim, calul de la căruța domnului Hobbs. Era foarte frumos, când nu devenea năvălaș.

— Așteptați numai să vedeți ce se află la grajd. Și apoi, nici nu v-ați uitat în camera de alături!

— Ce-i acolo? întrebă micul lord.

— Isprăviți întâi cu mâncarea, și o să vedeți.

Îmboldit de curiozitatea, băiatul își termină masa la repezeală. Înțelese că trebuie să fie lucruri vrednice de văzut în odaia de alături; Dawson avea un a era șade misterios!

— Bi, acum am mâncat destul, zise copilul, alunecând de pe scaun. Pot să mă duc să văd ce-i în camera de

D o n
99

Dawson aprobă din cap și porni înainte cu un aer și mai misterios.

Când deschise ușa, copilul rămase în prag mut de uimire. Își înfundase mâinile în buzunare și stătea acolo, îmbujorat, privind în jurul lui emoționat la culme. Încăperea era la fel ca toate celelalte din castel, dar

lu i i se părea și mai frumoasă. Mobilele nu erau așa
do n a dna dnand nana pair dnanaG>

greoaie și vechi ca în camerele de la parter; perdelele, covoarele și pereții aveau culori mai deschise; de-a lungul pereților se înșirau rafturi pline cu cărți, așa cum văzuse el prin vitrinele marilor librării din New York.

— S e vede că e o cameră de copil, zise în Ce îadu-irăsuflă la ra Ale uiu? ținându-și răsuflarea. Ale cui sunt? inându- și răsuflarea. Ale cui sunt ? — Duceți-vă să le vedeți. Toate sunt ale ra ocatri

— Ale mele! Ale mele! De ce sunt ale mele? Cine mi le-a dat?

Apoi începu să alerge de bucurie, strigând:

— Bunicul mi le-a dat! Știu eu că bunicul mile-adat!

— Da, el vi le-a dat; și dacă sunteți băiat cuminte, și nu vă necăjiți din orice lucru de nimic, și o să vă vadă mereu fericit, o să vă dea tot ce doriți.

A fost o zi amețitoare. Atâtea lucruri erau de văzut și de cercetat, toate noi pentru băiețel, încât abia se putea de spărți de unul spre a se repezi la altul. Era așa de ciudat gândul că toate fuseseră pregătite pentru el, și că înainte de plecarea din New York sosiseră lucrători din Londra ca să împodobească încăperile în care urma să stea și fuseseră aduse cărțile și jucăriile cu care să-și petreacă timpul!

— Ați cunoscut vreun copil care să aibă un bunic așa de bun? o întreabă micul lord pe Dawson.

Femeia nu prea avea ce să răspundă, neavând o părere prea bună despre conte. Nu era de mult timp în casă, dar

painii ina na Para oG Pnmirirnaiv

Micul lord Fauntleroy

totuși avusese vreme să-i audă pe ceilalți servitori

“Vorbind de răutatea bătrânului.

— Soarta ne-a pus în spinare livreaua celui mai arțăgos stăpân, zicea valetul care se suia de obicei pe capra trăsorii, alături de vizitiu.

Thomas, care slujea în camera bătrânului, istorisise la bucătărie ce se petrecuse între conte și domnul Havisham când se făceau pregătirile pentru primirea lordului Fauntleroy. „Lasă-l să facă ce-i place, umple-i odăile cu jucării, dă-i tot ce va cere, și are să-și uite curând mama“ fuseseră cuvintele contelui. Și fiindcă-și băgase toate acestea în cap, nu-i venea să creadă că firea acestui copil nu era așa.

Bătrânul conte petrecu se o noapte rea și nuse mișcase toată dimineața din camera lui; dar după-amiază dăduse poruncă să-i fie adus băiatul.

Lordul Fauntleroy porni îndată cu pași repezi pe scară. Contele îl auzi alergând prin hol, apoi ușa se deschise și copilul intra, cu obrazii îmbujorați și ochii strălucitori.

—

— Așteptam să trimiteti să mă cheme; eram gata de mult. Vă mulțumesc pentru toate lucrurile! Vă sunt așa de recunoscător! M-am jucat cu ele toată dimineața.

— Hm, îți plac? întrebă contele.

— Așa de mult îmi plac, nici nu pot să vă spun cât de mult. zise băiatul a cărui față roșie ca para focului strălucea de bucurie. Eu un joc, mai ales, cu mingea ca Gr nana na

Doran G na i v naina

e pa va n a napan PE

102

Frances Hodgson-Burnett

de basse-ball, care se joacă pe o tablă cu doi pioni albi și n e gri, iar mingea e prinsă de un fir. Am încercat s-o învăț p e Dawson, dar n-a înțeles nimic; ea e femeie și nu e obișnuită să joace popice; și-apoi mi-e teamă că nici e un u m-am priceput să-i explic cum se cade. Dar dumneavoastră sigur că știți cum se joacă!

— Nu cred. Trebuie să fie un joc american, un fel de crichet, nu-i așa?

— Nu știu ce e crichet-ul, răspunse lordul Fauntleroy. Dar la popice am fost adesea cu domnul Hobbs; ce joc minunat, te distrează grozav! Vreți să mă duc și să aduc jocul? Poate vă place și vă face să uitați de picior. Tot așa de tare vă doare?

— Foarte tare.

— Poate că o să uitați de el, spuse copilul, îngrijorat. Credeți că vă interesează?

— Du-te și adu-l, zise contele.

Era un lucru nou să-i arate un copil cum se joacă un fel de popice, dar tocmai noutatea lucrului îl interesa. Un surâs se furișă pe buzele bătrânului când Cedric sosi, roșu la față, ținând cutia la subsuoară.

— Am voie să apropii măsuța de scaunul dumneavoastră?

- Sună-l pe Thomas. O s-o așeze el.
- Dar pot să o duc și eu, nu e grea.
- Foarte bine, răspunse bunicul.

onora ini pâraie iai>

În

ona nai na na PGnPGfra ri

Micul lord Fauntleroy

103

Surâsul se accentuă din ce în ce mai tare pe fața

bătrânului în timp ce privea la pregătirile băiatului. Le

facea pe toate cu așa mare interes !

Măsuța fu lipită de fotoliu, pionii scoși din cutie și

așezați pe tablă.

— Este foarte interesant de la bun început; veți lua

dumneavoastră pionii negri, iar eu pe cei albi.

Apoi începu să explice regulile jocului și să

când domnul Hobbs îl luase cu el la un adevărat meci de

basse-ball.

După ce sfârși cu explicațiile, jocul începu cu

adevărat, și însuși contele se distra. Copilul juca din toată

inima și țipa de bucurie când reușea o aruncare bună.

Dacă i-ar fi spus cineva bătrânului conte, cu o

săptămână mai înainte, că în acea dimineață avea să-și

“uite guta și tot necazul cu un joc de copii, lovind pionii

de lemn pe o tablă vopsită și având drept partener un

băiețel cu părul buclat, nu i-ar fi dat crezare . Și acum

era atât de cufundat în amănuntele jocului, încât nici

n-auzi când se deschise ușa . Thomas anunță un musafir.

Domnul în vârstă și cu haine negre care păși pragul

nu era altul decât preotul paroh; el se opri surprins de

scena care se desfășura în fața ochilor săi.

Cea mai grea datorie a sa era să vină, din cândîn când,
la castel. Stăpânul casei, totdeauna distant cu preotul , nu

nanino naG na naPGpa

x

era un om milos; totdeauna se făcea foc și pară dacă vreunul din locuitorii satului se îmbolnăvea sau avea nevoie de ajutorul lui. Când îl chinuia guta, îi anunța pe toți că n-avea de gând să le asculte plângerile; când îi mergea bine cu piciorul, se milostivea să-i dea preotului 'un mic ajutor pentru săraci, dar mai întâi îl certa și-l umilea, ocărând în persoana bietului om pe toți locuitorii târgului. Nu pierdea niciodată prilejul să-și bată joc de bietul preot, încât până și acesta dorea câteodată să-i poată răspunde " la fel. Preotul, care de mulți ani locuia în târgușorul de pe moșia Dorincourt, nu-l văzuse niciodată pe stăpânul castelului făcând vreun bine din proprie inițiativă sau gândindu-se la altceva decât la el însuși.

Astăzi, preotul venise să-i vorbească despre un caz foarte trist și, trecând încet pe alee, se gândea cu groază la vizita pe care era silit s-o facă. Știa că de câteva zile îl apucase iar guta pe bătrân și că era supărat rău de tot. Una din femeile din casă îi dăduse de veste surorii sale, care țin ea o prăvălie cu măr un țisuri. Câte nu știa ea despre castel și despre cei ce locuiau în el, despre Thomas, căruia contele îi azvârlea farfuriile în cap, și multe altele! Vorbele servitoarei ajunseseră până în casa preotului, căci bătrânul conte er a privit ca oaia râioasă a comunității și despre isprăvile lui se povestea la toate

petrecherile din ținut.

Și mai era ceva ce-l îngrijora pe preot. Cine nu auzise

oh

nana EP

OSD

oci n a G nnaar Pa pa pan

Micul lord Fauntleroy

105

de furia bătrânului când se căsătorise fiul cel mai mic, căpita nu l, cu o americană? Cine nu ştia cu câtă cruzime îl tratase contele pe bietul căpitan, singurul din familie pe care-l iubea lumea şi care murise sărac într-o ţară _ străină? Cine nu ştia câtă ură le purta contele văduvei şi copilului, pe care jurase să nu-i vadă niciodată — până ce muriră ceilalţi doi fii ai săi şi rămăsese fără moştenitor? Cine nu ştia că aşteptase fără afecţiune sau plăcere sosirea nepotului său şi că îl credea un băiat vulgar, necioplit şi obraznic?

Bătrânul conte, mândru şi moro cănos, credea că nimeni nu-i cunoaşte gândurile. Nu-şi închipuia că le-ar fi putut ghici cineva, d ar mai ales că ar îndrăzni să vorbească despre grijile şi temerile sale. Servitorii, însă, îl pândeau, îi citeau gândurile pe faţă şi vorbeau între ei de spre ceea ce ghiciseră. Şi, când era sigur de ceva, Thomas istorisea bucătarului, femeilor din casă, Tândaşilor, vizitiilor şi tuturor celorlalţi că bătrânului îi era frică să nu-l facă nepotul de ruşine, căci la ce se putea aştepta de la un copil crescut în sărăcie în America? Şi astfel preotul Mordaunt, păşind încet se sub copacii stufoşi , îşi aduse aminte că acel copil sosise în ajun, şi că, mai mult ca sigur, băieţelul nu plăcuse bătrânului, care era furios şi gata să-şi verse focul asupra celui dintâi

om pe care va pune mâna, și că acel om va fi desigur
prea-sfinția sa.

pai n n Dna PD n a nG

nai nai dna nainai paria
Foca
106
Frances Hodgson-Burnett

Închipuiți-vă mirarea lui când, deschizându-i
Thomas ușa, auzi un râs vesel de copil. Contele ședea
în fotoliu, cu piciorul bolnav așezat pe un scăunel.
Lângă el se afla măsuța cu jocul, iar băiețelul, rezemat
de brațul și de piciorul sănătos al bunicului, striga:
— Au căzut doi, n-ați avut noroc pe ziua de azi!
Văzându-l pe preot, contele își încreți sprâncenele,
dar figura lui era mai puțin încruntată ca de obicei; parcă
uita se să se supere.
— Bună ziua, părinte. După cum vezi, mi-am găsit de
lucru!
Întinse mâna dreaptă pre otului, iar pe cea stângă o
puse pe umărul lui Cedric; în adâncul inimii era mândru
că poate să prezinte oamenilor un moștenitor așa de
frumos. Ochii îi străluceau de plăcere când, împingând
puțin copilul spre vizitator, zise:
— Iată-l pe lordul Fauntleroy! Fauntleroy, acesta este
preotul Mordaunt, parohul bisericii.
Mi cu l lord îl privi cu luare-aminte pe domnul în haine
bisericești și-i întinse mâna.
— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule, zise el,
aducându-și aminte de felul cum își primea domnul
Hobbs clienții cei noi, când voia să fie politicos.
Și Cedric simțea că trebuie să fie cât se poate de

políticos cu un preot.

Pre la tul strânse mâna cea mititică, uitându-se la copil,

Dovada nai nr DS PG PE DE OG»

opo nenta naina ra Pi

Micul lord Fauntleroy

107

și surâse. Precum li se întâmpla tuturor, preotul îl îndrăgi pe copil de la prima vedere nu atât pentru frumusețea lui, cât pentru firea cea copilărească, vorba lui hazlie și glasul cel dulce. Privind la Cedric, aproape îl uitase pe conte. Nimic nu-i mai minunat ca o inimă nevinovată de copil, care înveselește casa cea mai posomorâtă.

— Sunt încântat să vă cunosc, lord Fauntleroy, zise preotul. Lung drum ați făcut până la noi și suntem fericiți că ați sosit cu bine.

—Da, a fost lung drumul, dar fiind și „draga“ cu mine, nu mi s-a părut greu. Firește că te simți întotdeauna bine când ești cu mama ta, și apoi vaporul era așa de frumos!

—Ia-ți un scaun, Mordaunt, spuse contele.

Preotul se așează, zicând:

— Vă puteți fâli cu așa nepot!

Dar bătrânul conte nu-și deschise inima.

— Seamănă cu taică-său, răspunse el într-un târziu.

Să sperăm că-și va croi viața mai cu minte. Ce s-a întâmplat, Mordaunt? Cine are nevoie de ajutor?

Lucrurile nu stăteau așa de rău cum se temuse parohul, dar totuși rămas e puțin pe gânduri înainte de arăspunde .

- — E vorba de Higgins de la ferma Edge. A avut necazuri mari. A fost bolnav întâi el, apoi au avut copiii scarlatină. Nu-i tocmai harnic, dar n-a avut nici noroc și a rămas dator. Newick îl amenință că-l dă afară dacă nu plătește. Și atunci ce să facă? Nevasta e și ea bolnavă. A Venit ieri pe la mine să mă roage să pun o vorbă bună
dp nannnnnnana

opinia năna PG nai

108

Frances Hodgson-Burnett

pentru el. Crede că, dacă-i mai dați ce va răgaz, își va putea plăti datoria.

— Toți zic așa, răspunse aspru contele.

Micul lord făcu o mișcare; ședea pe scaun între preot și bunicul său ascultând ce vorbeau. Numaidecât Higgins îi trezise interesul. Se întreba câți copii o fi având și dacă suferiseră mult din pricina scarlatinei. Ochii lui mari erau ațintiți asupra preotului Mordaunt, care adăugă:

— Higgins e un om cumsecade, domnule conte.

— E un prost gospodar și rămâne întotdeauna în urmă cu chiria. Asta o știu de la Newick, răspunse contele.

— Dar acum are mari necazuri. Își iubește foarte mult soția și copiii; dacă sunt siliți să-și părăsească locuința, vor muri de foame. Nu-și poate procura cele necesare traiului. Doi dintre copii sunt foarte slăbiți după boală și doctorul le prescrie și mănă care scumpă, E carenia jubai. nu-i ajung banii.

nu-i ajung banii. Lordul Fauntleroy se apropie mai mult de ei.

— Tocmai așa i s-a întâmplat și lui Michael, interveni el în discuția celor doi.

Contele tresări ușor.

— Am uitat de tine, spuse el. Uitasem că avem un fiu lantrop, printru ei. Cine e Michael? i

Și iar i se furișă un surâs pe buze.

—Ebărbatul lui Bridget: avusese friguri și nu-și putea plăti nici chiria, nici doctoriile necesare, nici toate

do na dna na pai Cn nai pair naina

PG
domain nana nana PG
109
Micul lord Fauntleroy
5

109
Micul lord Fauntleroy
5

celelalte lucruri, când tocmai mi-ați dat dumneavoastră
banii să le vin în ajutor.

Contele își încreți sprâncenele, dar nu părea supărat,
ci se uita atent la preot.

— Nu știu ce fel de proprietar de moșii are să iasă din
el; îi spusese lui Havisham ca băiatul să aibă tot ce
_ cr

cerșetorilor.

— Nu e rau cerșetori! Michael e un zidar foarte bun.
Sunt toți oameni care muncesc.

— Așa-i, spuse contele, nu erau cerșetori, sunt zidari
minunați, lustragii și vânzători de mere.

Zicând acestea, își aținti ochii asupra copilului câteva
clipe. Un gând nou îi venise în minte, și nu erau ngând
rău, deși nu era probabil dictat de cele mai bune
sentimente.

— Vino încoace, zise în sfârșit.

Micul lord se apropie, păzindu-se ca nu cumva să-i
lovească piciorul bolnav.

— Ce ai face în locul meu? îl întrebă contele.

Trebuie să mărturisim că această întrebare nepre-
văzută deșteptă în preot un sentiment ciudat. El, om plin
_ de înțelepciune, care-și petrecuse mulți ani pe moșia
Dorincourt și-i cunoștea pe toți, bogați și săraci, cinstiți
și necinstiți, muncitori și leneși, își dădu seama ce putere
a binelui sau a răului va avea în viitor copilul acela, care
săi căprui larg deschiși. Îi veni și lui în
îl privea cu ochii
dp n a i na pi nn pa pn

par nai in nai paine

da

110

Frances Hodgson-Burnett

mintea că bătrânului, în trufia sa nemărginită, i-ar putea trece prin cap să de a de pe acum o mare parte a puterii în mâinile băiatului — o adevărată nenorocire și pentru el și pentru alții, dacă firea lui nu ar fi cumva bună și darnică.

— Ce ai face în locul meu? repetă contele.

Lordul Fauntleroy își așază mâna cu încredere pe genul bătrânului cu un gest prietenesc:

— Dacă aș fi foarte bogat și nu'un băiețel, cum sunt, i-aș da voie să rămână în casă și i-aș mai da tot ce-i trebuie pentru copii; dar, vedeți, eu nu sunt decât un băiețel.

Apoi se uită cu ochii strălucitori la bunicul său, și-i

X

zise:

— Dar dumneavoastră puteți face orice, nu-i așa?

— Așa crezi dumneata? întrebă contele mulțumit.

— Crede că puteți da oricui cât îi trebuie. Cine e Newick?

— E vătaful meu, și oamenii din sat nu prea sunt mulțumiți de el.

— Vreți să-i scrieți o scrisoare? întrebă copilul. Să vă aduc cerneală și condei? Pot lua jocul ăsta de pe masă?

Nici nu-i trecea prin gând că bunicul are să-l lase pe

Newick să facă ce vrea.

Cont el e se uită la el.

— Poți să scrii? îl întreabă.

Dono nana na ar ir Popa pai ay

dopo
NI na air pa r pana Sare
A
Micul lord Fauntleroy

— Nu tocmai bine, răspunse Cedric.

— Ia lucrurile de pe masă, adu cerneală, c ondei și o foaie de hârtie din sertarul biroului meu.

Preotul era din ce în ce mai mirat. Micul lord aduse repede ustensilele pentru scris. Peste câteva clipe foaia _ de hârtie, călimara cea grea și condeiul erau pregătite.

— Iată, acum puteți să scrieți.

— Dumneata ai să scrii, zise contele.

— Eu? strigă băiețelul și se r o și ca para focului. Dar o să fie bună dacă o scriu eu? Nu știu bine ortografia, dacă nu mă ajută cineva.

— Merge, merge. Higgins n-are să se plângă de ortografie. Nu sunt eu filantropul, ci dumneata. Înmoaie condeiul în călimară.

Lordul cel mititel luă condeiul în mână , îl înmuie în călimară, se așeză pe un scaun și se aplecă peste masă.

— Ce să scriu?

— Să scrii ca d eocamdată să-l lase pe Higgins unde e și să iscălești: Fauntleroy.

Băiețelul își înmuie iar condeiul în călimară și începu să scrie. Mergea încet și cam greu, dar își dădea foarte multă osteneală. În sfârșit, isprăvi și întinse surâzând foaia scrisă bunicului, dar cu oarecare grijă.

— Credeți că merge? îl întreabă.

— Da, Higgins are să fie foarte mulțumit.

Apoi bătrânul conte înmână hârtia preotului. Iată ce
citi părintele Mordaunt:

Do na iridna ar nor ina id—aS na Edna nai,

Do na nanana ina na G na pai pay

112

Frances Hodgson-Burnett

„Iubi te domnule Newick, te rog să nu-l necăjești pe Higgins pentru moment și-ți voi fi foarte recunoscător “

Cu stimă,
Fauntleroy

— Domnul Hobbs își iscălea totdeauna scrisorile în felul acesta și am crezut că e mai bine să zic „te rog“.

Așa se scrie „recunoscător“?

— În dicționar nu e tocmai așa, răspunse contele.

—Asta e! Ști am eu că am să greșesc, mai bine întrebam întâi. Așa e cu cuvintele care au mai multe silabe, e mai bine să te uiți în dicționar; e mai sigur. Am să o scriu din nou...

Făcu o copie mai reușită, întrebându-l din când în când pe contele dacă e bine.

Părintele Mordaunt luă scrisoarea cu sine la plecare, dar pe lângă bucuria pentru scrisoare era cuprins de încredere și speranță pentru viitor, lucru ce i se întâmpla pentru prima dată de când vizita castelul Dorincourt.

După plecarea lui, micul lord, care-l petrecuse până la ușă, se întoarse la bunicul său.

— Mă pot duce la „draga“ acum? Cred că mă așteaptă. Contele nu răspunse îndată.

— Mai întâi e ceva de văzut în grajd. Sună-l pe Thomas.

— Vă mulțumesc foarte mult, zise băiețelul roșindu-se,

Doi n a a nar pa n rG nE inai

Micul lord Fauntleroy

ar mai bi

mâine la grajd. „Draga“ trebuie

ă mă fi așteptat toată ziua.

s

— Foarte bine, să spunem să înhame caii la trăsură,

zise contele.

Apoi adăugă cu un aer voit nepăsător:

— În grajd e un ponei.

Micul lord respiră adânc.

— Unponei! Al cui e?

— Al dumitale, răspunse contele.

— Al meu? Al meu, ca și lucrurile minunate din odăile
de sus?

— Da, zise bunicul. Ai vrea să-l vezi? Să poruncesc
să-l aducă în curte?

Obrazul copilului se aprindea tot mai mult.

— Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că o să am un
ponei. Niciodată! Ce bine are să-i pară mamei!

Dumneavoastră îmi dați de toate, nu-i așa?

— Vrei să-l vezi?

Micul lord trase aer adânc în piept.

— Vreau să-l văd, spuse el, vreau să-l văd atât de mult,

încât abia mai pot aştepta momentul să-l văd, dar mi-e
p o teamă că n-o să am timp.

— Trebuie să te duci la mama ta astăzi? N-ai putea
să-ţi amâni vizita?

— Nu se poate, ea s-a gândit toată di mineaţa la mine
şi tot aşa m-am gândit şi eu la ea.

ora n a nai dna nanan G PS,

Frances Hodgson-Burnett

—A, te-ai gândit? Atunci sună-l pe, Thomas. Când trăsură porni pe alee, bătrânul stătea tăcut, iar băiatul vorbea întruna. Ce culoare avea ponciul? Cât era de mare? Cum îl chema? Ce-i plăcea să mănânce? Ce vârstă avea? La ce oră se putea duce a doua zi dimineață să-l vadă?

— „Draga“ va fi așa de fericită! O să vă fie foarte re cu noscătoare, fiindcă sunteți așa de bun cu mine. Ea știe că întotdeauna mi-au fost dragi poneii, dar nu ne-a trecut vreodată prin minte că aş putea avea și eu unul. În Fifth Ave nu e erau n băiețel care'avea un ponei, pe care încăleca în toate diminețile, iar noi ne plimbam pe lângă casa lui ca să-l vedem.

Apoi se sprijini de pernele trăsurii și privi în tăcere la bătrân.

— Cred că sunteți cel mai bun om de pe lume.

Întotdeauna vă gândiți să faceți numai bine, nu-i așa? Și vă gândiți și la alții. „Draga“ spune că asta e adevărata bunăta te : să te gândești întotdeauna la ceilalți și nu la tine. Așa faceți dumneavoastră.

Contele amuțise văzând sub ce culori frumoase îl descria băiețelul, cum pornirile egoiste și urâte, care-l făceau să se poarte așa cum se purta, erau preschimbate în bune și mărinimoase prin nevinovăție unui copil.

Lordul Fauntle roy se uita la el cu ochii mari, limpezi și nevinovați.

dna nana pa PG Gr nanaG>

Micul lord Fauntleroy

4

Ați făcut atâția oameni fericiți! Pe Michael și pe Bridget cu cei doisprezece copii ai lor, pe vânzătoarea de mere, pe Dick, pe domnul Hobbs, pe Higgins cu nevasta și copiii, pe preotul Mordaunt (fiindcă și el era mulțumit), pe „draga“ și pe mine cu poneiul și toate celelalte. Știți că am numărat pe degete și au ieșit douăzeci și șapte de persoane pe care le-ați făcut fericite? Frumos număr — douăzeci și șapte!

— Și crezi că eu am fost așa bun cu toți?

— Negreșit, dumneavoastră i-ați făcut fericiți pe toți. Dar știți cum sunt oamenii: mulți dintre ei au păreri greșite despre conți, fiindcă nu-i cunosc. Așa de pildă domnul Hobbs; dar am să-i scriu și să-i spun cum stau lucrurile.

— Ce părere avea domnul Hobbs despre conți?

— Păi treaba este că el n-a cunoscut pe nici unul, a uitat prin cărți despre ei. El credea — să nu vă răstăpă — supărati — că toți conții sunt niște tirani sângeroși și c-avra răstăpă spunea că nici spânzurați n-ar vrea să-i vadă în apropiere de băcănia lui. Dacă v-ar fi cunoscut pe dumneavoastră, sunt sigur că și-ar fi schimbat părerea. Am să-i scriu despre dumneavoastră. —

— Ce-ai să-i scrii?

— Am să-i scriu că sunteți omul cel mai bun din lume, că vă gândiți mereu la alții, că vreți să-i faceți pe toți fericiți, și că sper să semăn cu dumneavoastră când voi fi mare.

— Să semeni cu mine? îngână bătrânul, uitându-se la obrazul aprins al copilului și simțind cum i se înroșea și lui fruntea brăzdată de riduri.

Apoi întoarse ochii spre fereastra trăsurii, privind la copacii stufoși, ale căror frunze îngălbenite străluceau în soare.

— Da, să semăn cu dumneavoastră, dacă pot, adăugă copilul cu mândrie. Poate nu sunt destul de bun, dar o să încerc, o să-mi dau osteneala.

Trăsură a îșii urmă drumul pe sub umbra adâncă a copacilor, în lumina aurie a soarelui. Micul lord revăzu locurile unde creșteau ferigile așa de înalte și se legăneau campanulele în adierea vântului. Revăzu căprioarele care întorceau capul după trăsură și iepurii care fugeau de frică. Auzi glasul potârnicilor și ciripitul păsărilor. Toate i se păreau și mai frumoase decât prima dată. Inima lui era plină de bucurie și de fericire la vederea atâtor frumuseți.

Dar bătrânul vedea și auzea cu totul alte lucruri. -Vedea în urma lui o viață întreagă în care nu zărea nici o faptă bună, nici un gând de dreptate; ani în care omul tânăr, plin de putere și de bogăție, își prăpădise tinerețea și puterea în plăceri egoiste, dăunătoare, încercând numai să irosească timpul; îl vedea pe acest om ajuns la bătrânețe aproape singur, fără prieteni în mijlocul belșugului. Îl vedea urât și ocolit de toți; unii îl linguseau,

Dori na na Cn nr

PAG Pana

do n a ra nna Pa nPa rara;

117

Micul lord Fauntleroy

darnimeni nu ținea la el; nu-i păsa nimănui dacă trăiește sau moare, afară numai dacă ar fi avut de câștigat ceva. Bătrânul conte privea lanurile ce se întindeau până departe, și se gândea la oamenii care trăiau în târgușorul de pe moșie. Știa prea bine un lucru necunoscut de Cedric: că nimeni din casele acelui târgușor nu se gândise vreodată să-l numească „om bun“ și nu dorise să semene cu el, precum dorea băiețelul.

Gândul acesta nu era plăcut nici măcar pentru un bătrân cinic de șaptezeci de ani, care nu-și bătuse capul cu nimeni și nici nu ținuse cont de părerea lumii, întrucât nu avea nimic de-a face cu traiul în lume. Și într-adevăr, p

astăzi nu se gândise vreodată la asemenea lucruri; dar acum se gândea, fiindcă un copil îl credea mai bun decât era și dorea să-i urmeze pilda. Acest lucru deștepta în el o ciudată întrebare: dacă era el omul care să slujească de model.

Micul lord își închipuia că pe bunic îl durea piciorul _ foarte tare, fiindcă era cu sprâncenele încruntate. De aceea nici nu-l antrena la vorbă, ci se bucura în tăcere de priveliștea oferită de copaci, ferigi și căprioare. Dar trăsura, după ce ieșise pe porțile parcului, trecu printre _ livezi și se opri în sfârșit. Ajunseseră la Court-Lodge.

Micul lord sări jos înainte de a fi avut vreme valetul să deschidă ușa trăsurii.

Contele se deșteaptă ca dintr-un vis.

— Ce, am și ajuns?

Do n na i nan ina S ar inanaiDnaG>

or a deni na Pa PS naa PG

*

118

Frances Hodgson-Burnett

— Da, răspunse Cedric. Iată bastonul. Sprijiniți-vă de mine când coborâți.

— N-am de gând să cobor, răspunse bătrânul repede.

— Nu? Nu vreți să o vedeți pe „draga“? întrebă mirat băiatul.

— „Draga“ o să mă ierte, răspunse contele. Du-te și sp un e-i că nici pentru un ponei n-ai vrut să rămâi acasă.

— O să -i pară rău! Desigur că ar dori să vă întâlnească.

— Mi-e teamă că nu. Am să trimit trăsura săte aducă înapoi. Thomas, spune vizitiului să dea bice cailor.

'Valetul închise ușa trăsurii. Copilul, după ce aruncă o privire nedumerită, alergă spre casă. Contele avu prilejul, cum îl avusese și domnul Havisham, să vadă două piciorușe alergând cu iuțeala fulgerului. Stăpânul lor părea că n-are vreme de pierdut.

Trăsura se îndepărtă încet, dar contele nu se rezemă imediat de spătarul canapelei; se tot uita afară. Printre copaci văzu ușa care era deschisă. Trupul mititel se năpusti repede pe scară; o altă ființă, tot mică, tânără și subțire, în haine negre, venea în grabă spre copil. Parcă zburau unul spre altul și micul lord se repezi în brațele

mam ei sale, se agăță de gâtul ei și-i acoperi fața drăgălașă
— “cu sărutări.

dr

Capitolul VII

LA BISERICĂ

nb 5

T

a duminica următoare, preotul Mordaunt avu parte de mai mulți credincioși veniți să asculte slujba.

tr-a de văr, bătrânul prelat nu-și aducea aminte de vreo duminică în care biserică să fi fost așa plină. Veniseră oameni care-i făceau foarte rar cinstea să-i asculte pred

redicile; veniseră chiar și cei din Hazelton, parohia vecină. Erau arendași pârliti de soare, femei sănătoase cu obraji ca merele pârguite, cu pălăriile cele mai bune și cu eșarfele cele mai scumpe, înconjurate fiecare de _câte o ceată de copii; era și soția primarului cu cele patru fete; doamna și domnul Kimsey, care țineau spițeria și pregăteau pilule și prafuri pentru tot ținutul, ședeau în

stranele lor; la fel și doamna Dibble, și doamna Smith,
croitoreasa, împreună cu prietena ei, miss Perkins,
modista, ședeau într-ale lor. Apoi veneau asistentul

do na ta nai pâna naiv na nara

ovarn pa pa n paan

1 20

Frances Hodgson-Burnett

doctorului și băiatul de la spițerie; în sfârșit, fiecare familie din partea locului își avea reprezentantul ei.

În săptămâna care trecuse se povestiseră multe despre lordul Fauntleroy. Doamna Dibble avusese atât de multă treabă cu clienții care veneau după ace sau ață și vroiau să afle ultimele noutăți, încât clopoțelul de la ușa prăvăliei sunase de mama focului de atâtea venituri și plecări. Doamna Dibble știa cum fuseseră mobilate camerele, ce jucării scumpe se cumpăraseră, știa că era și un ponei murg cu un om care să îngrijească special de el, și o trăsurică cu hamuri împodobite cu ținte de argint, și încă multe altele. Și apoi mai știa ce povestiseră servitorii care îl văzuseră pecopil în prima seară. Femeile spuneau că era rușine — și asta era adevăru l — să-l despartă pe băiețel de mamă; și că le bătea inima la toți când a intrat băiatul singur în biblioteca bunicului, fiindcă nu se știa cum are să se poarte cu el bătrânul conte, care-i înspăimânta cu firea lui ciudată pe oamenii în vârstă, dar pe un biet copil.

dar pe un biet copil.— Ctede-mă, doamnă Jennifer, băiețelul nustie ce-i sfrica. A intrat surâzând și a început să vorbească cu bătrânul de parcă erau prieteni vechi. Contele a fost atât de uimit, încât se uita la băiat și asculta fără să zică nimic. Domnul Thomas spunea că, așa rău cum e contele,

în sinea lui se bucura și se fălea fiindcă nu s-a mai văzut
copil mai frumos și mai manierat.

painiinaipair aPR nah

Micul lord Fauntleroy

Apoi venise și întâmplarea cu Higgins. Preotul

Mordaunt o povestise la el la masă, iar servitoarea, care
trăsese cu urechea, o spusese la bucătărie, și de aici toate
_veștile se răspândesc în toate părțile, ca focul.

Când a venit Higgins la oraș, în ziua de târg, l-au
întrebat toți din toate părțile cum stăteau lucrurile; și pe
lewick l-au întrebat, iar el le-a arătat scrisoarea iscălită
de lordul Fauntleroy.

de

Și astfel soțiile arendașilor au avut ce discuta la ceaiul
de la ora cinci sau la cumpărături, și toate îl lăudau pe
micul lord. De aceea, duminică au mers la biserică, unele
_pe jos, altele în șaretele mânate de soții lor, curioși să-l
vadă și ei pe lordul cel mititel, care avea să fie cu
vreme proprietarul domeniului.

Nu era în obiceiurile contelui să meargă la biserică,
dar în duminica aceea hotărî să-și facă apariția; era o
_toană de-a lui să apară alături de nepotul său în strana
familiei Dorincourt.

Erau mulți pierde-vară prin curtea bisericii și pe câmp;
se strânseseră la poartă sau la intrarea în biserică și

așteptau să vadă dacă vine contele sau nu. Pe când vorbeau despre aceasta, se auzi glasul unei femei care zicea:

— Asta trebuie să fie mama; e tânără și frumoasă.

Ți o întoarseră capul spre cărarea pe care venea o femeie mlădioasă, îmbrăcată în negru. Vălul îi era ridicat

nad traian tnadona

pe obraz, și astfel oamenii putură să vadă ce frumoasă și drăgălașă era și ce păr buclat de copil se zărea sub pălăria cernită.

Doamna Errol nu era atentă la lumea din jurul ei, ci se gândea la Cedric, care venea zilnic să o vadă, la bucuria lui pentru poneiul pe care sosise călare în ajun, ținându-se drept și mândru în șa. La scurt timp își dădu seama că toată lumea o privește. Văzu mai întâi o femeie bătrână, în rochie roșie, care se ploconi înaintea ei, apoi alta care-i zise bună ziua, iar bărbații își scoteau pălăriile unul după altul. Întâi nu-și dădu seama ce se petrecea, apoi o i îi tr ecu prin minte că o salutau fiindcă e mama l o rdului cel mititel; se roși, surâse și mulțumi. Pentru o persoană care trăise într-un oraș american cu mulți locuitori, cum numai în America se găsesc, acest respect plin de simpatie era ceva nou; la început rămase uimită, apoi îi făcu plăcere ca fiind ceva prietenesc.

Abia intrase doamna Errol în biserică și trăsura de la castel sosi, trasă de doi cai frumoși și însoțită de servitori în livrea.

— Iată-i, iată-i, se auzi din toate părțile.

Trăsura se opri în fața porții. Thomas coborî și de schise ușa. Un băiețel în haine de catifea neagră, cu o pădure de păr blond, care flutura în vânt, sări din trăsură. Femei, bărbați copii — toți sc uitau la el.

— Parcă e căpitanul Errol! strigară cei care îl

na nai nana pai Pia Gr Pan

:

123

Micul lord Fauntleroy

cunoscuseră pe tată copilului. Căpitanul în carne și oase!

Copilul sta sub razele soarelui uitându-se la conte, pe care Thomas îl ajuta să coboare. Când crezu că poate fi de vreun folos, întinse mâna și-și apropie umărul, parcă ar fi fost înalt de șapte picioare!.

Era evident pentru toți că oricum s-ar fi purtat contele Dorincourt cu ceilalți oameni, în inima nepotului său nu era nici urmă de teamă.

nră Cei prezenți îl auziră cum zicea:

— Rezemați-vă de mine. Ce bucuroși sunt oamenii că vă întâlnesc și ce bine vă cunosc cu toții!

— Scoateți șapca, Fauntleroy. Ție ți se fac plecăciuni.

— Mie? întrebă Cedric, mirat.

Apoi își scoase repede șapca, se întoarse cu fața spre mulțime și, privind cu ochii mari și cam sfioși, încercă să salute pe fiecare în parte.

— Să vă dea Dumnezeu noroc, zise femeia în rochie

_r

roșie, care vorbise cu mama sa; să vă dăruiască viață lungă.

— Mulțumesc, răspunse lordul Fauntleroy.

Intrară în biserică, unde toată lumea îi urmări cu privirea până se așezară în strana familiei Dorincourt, împodobită cu perdele și cu perne din catifea roșie. După ce se așezară, micul lord descoperi două lucruri care-i

* Aproximativ 2,10 m.

depanare

făcură plăcere: cel dintâi era că în fața lui se afla „draga“, care se uita la el și-i surâdea; cel de-al doilea, că la marginea stranei, în perete, erau două chipuri săpate în piatră, iar între ele o placă pe care era scris ceva: „Aici, odihnește trupul lui Gregory Arthur, întâiul conte Dorincourt, și al lui Alisone Hildegarde, soția lui.“

— Pot să întreb ceva? șopti băiețelul.

— Ce? întrebă bunicul.

— Cine sunt aceștia?

— Doi dintre străbunii tăi, care au trăit acum câteva sute de ani.

— Poate de la ei am moștenit eu ortografia mea ciudată!

Apoi urmări liturghia. Când corul începu să intoneze imnurile, Cedric se ridică în picioare și se uită spre mama lui. Îi plăcea foarte mult muzica și adesea cânta împreună cu „draga“. Începu și acum să cânte cu toți ceilalți, iar glasul lui dulce și curat se înălța ca și cântecul unei privighetori. Plăcerea cântatului îl făcea să uite cu de săvârșire de toate. Contele ședea pierdut în colțul stranei, ascuns după perdea, privind la băiat. Cedric ținea cartea cu imnuri deschisă în mână și cânta din toate puterile; o rază de soare, care străbătea prin fereastră și al un eca pe părul lui, îi desena un nimb deasupra capului. Prin inima mamei sale trecu un fior, și doamna Errol începu să se roage cu evlavie pentru ca fiul ei să rămână nevinovat și fericit, și ca neașteptata bogăție și mărire

dep na i v na pa nava naipa Pal

Micul lord Fauntleroy

ce se revărsase asupra lui să nu-i pricinuiască vreun rău sau necazuri. O nelinișteau multe temeri în zilele lea de început.

— O, Cedric, îi spusese ea în ajun, când micul lord Venise să o vadă, aş vrea să-ţi pot da multe sfaturi. Să fii bun şi cinstit şi să nu faci rău nimănui cât vei trăi; poţi A eni la mulţi în ajutor şi lumea ar putea fi astfel mai bună datorită ție, copilul meu. E mare lucru dacă om e nirea e ceva mai bună datorită unui singur om. Întorcându-se la castel, lordul Fauntleroy îi repetă aceste cuvinte bunicului.

— Eu m-am gândit atunci la dumneavoastră, adăugăatul, şi i-am' spus că aşa şi este lumea din moment ce bunicul meu trăieşte, şi că am de gând să încerc să fiu la stânjenit.

—

— A zis că am dreptate şi că trebuie întotdeauna să căutăm să descoperim partea cea bună din oameni şi să “încercăm să facem ca ei.

Poate la toate acestea se gândea bătrânul privind prin _ de spărţitura dintre cele două falduri ale perdelei roşii de la strana strămoşilor. Privi de mai multe ori către locul unde stătea singură soţia fiului său şi putu să-i vadă

chipul frumos, pe care răposatul îl iubise așa de mult, și
ochii ei, care semănau cu ai copilului de lângă el. Dar ce

Popa ra av inst pa na naie

Dono nai Dna nana nara naiva

126

Frances Hodgson-Burnett

gânduri îi treceau prin minte, dacă erau la fel de aspre și neînduplecate sau dacă se îmblânziseră puțin, ar fi fost greu de ghicit.

Când se sfârși liturghia, mulți dintre cei de față așteptară să-i vadă trecând. Apropiindu-se de poartă, contele și micul lord zăriră un om care stătea cu pălăria în mână și nu îndrăznea să se apropie.

— Ce-i, Higgins? întrebă contele.

— Ah, acesta este domnul Higgins? zise băiatul.

— Da, și bănuiesc că a venit să-și vadă stăpânul cel nou.

— Așa-i, răspunse omul roșindu-se. Newick mi-a spus că tânărul lord a pus o vorbă bună pentru mine și am venit să-i mulțumesc, dacă-mi dă voie.

Probabil că omul era destul de mirat la vederea băiețelului care -i făcuse așa de mult bine și care acum îl privea de parcă ar fi fost unul dintre copiii săi, fără să-și de a seama cătuși de puțin de marea lui însemnătate.

— Vă mulțumesc a așa de mult, așa.. — Dar eu am scris numai scrisoarea, Ab unice a făcut

ui tot; doar știți și dumneavoastră cât îi place să facă bine oamenilor. Doamna Higgins se simte bine acum?

— Ah, da, e mai bine de când s-a liniștit; grijile au

doborât-o.

— Îmi pare bine, zise Fauntleroy. Bunicului îi părea
așa d e rău că ați avut copiii bolnavi de scar latină! Și ela

Do na dna Cina mar na air par na ne

CEDRIC ÎNVATĂ SĂ CĂLĂREASCĂ

urâsul sardonice rămase aproape în permanență pe buzele contelui Dorincourt. Cu cât trecea vremea de când îi venise nepotul, cu atât surâsul se ivea mai des și parcă se îmblânzea. Bătrânului începuse să i se pară cumplită singurătatea cu guta și cu cei șaptezeci de ani ai săi. După o viață de plăceri nu era lucru ușor să stai mereu singur într-o cameră, fie ea oricât de luxoasă, cupiciorul bolnav pe un scaunel, fără altă distracție decât să te răstești la vreun valet speriat care îți urăște și umbra. Contele era un om prea deștept ca să nu fi priceput că servitorii nu-l puteau suferi și că, atunci când venea ci neva la el, nu o făcea din plăcere, ci numai ca să facă haz auzindu-l cum își bătea joc de toată lumea. Câtă

vreme fusese sănătos și voinic, se ducea dintr-un loc

Draft na nanana ai nai

Ga rain

Micul lord Fauntleroy

într-altul ca să petreacă, dar, la drept vorbind, nimic
d a ,l nu- i mai făcea plăcere; iar când sănătatea i se şubrezi,
se închise la Dorincourt cu gura, cu LE Şi cu Ziarele.

gu a ,

i c

au grozav de lungi şi deveni tot mai sălbatic şimai
t scibil. Atunci apăru lordul Fauntleroy şi, din fericire
ntru copil, bunicul se simţi mândru de aşa nepot. Dacă
dric ar fi fost mai puţin frumos, bătrânul nici nu şi-ar.
fi dat osteneala să descopere însuşirile cele bune ale
ilului. Dar aşa, frumuseţea şi duiosia băiatului erau
privite ca nişte daruri fireşti ale familiei Dorincourt şi
caun credit datorat rangului său, iar când îl auzi vorbind
i văzu ce copil bine crescut este, bătrânul fu peste
ă de încântat. Cu toate acestea, băiatul habar n-avea
însemnătatea noii lui situaţii şi de faptul că bunicul
să u începea să se simtă bine în tovărăşia lui.

Contele se distrase punându-l pe copil în situaţia de-al
ajuta pe sârmanul Higgins; nu-i păsa câtuşi de puţin de
acesta, dar îi făcea plăcere gândul că se va vorbi
pretutin de ni de micul lui nepot, care va deveni popular

ntre oamenii de pe moșie încă depe acum, din fragedă copilărie.

Apoi fusese mulțumit să meargă cu Cedric la biserică
i să constate cu ce curiozitate și cu ce nerăbdare
ș

așteptaseră oamenii venirea lor. Știa el că lumea o să
vorbească de frumusețea băiatului, de trupul lui înalt .

dopo noir tn a v ina a pi p ai naai

Frances Hodgson-Burnett

și mlădios, de ținuta, de:obrazul și de părul lui auriu, și că v o r recunoaște toți (auzise el pe o femeie spunându-i alteia) că băiatul era „din cap până-n picioare un adevărat lord“. Contele Dorincourt era un om îndrăzneț, mândru de numele lui, de poziția socială și plin de trufie că putea arăta lumii ce moștenitor demn de locul pe care avea să-l ocupe se născuse în familia Dorincourt. În dimineața în care încercară ponciul, contele era atât de vesel, încât uită de gută. Când fu adus de la grajd sprintenul a nimal, bătrânul se așeză la fereastra deschisă spre a fi de față la cea dintâi lecție de călărie a copilului; era curios să vadă dacă-i va fi frică. Calul, deși doar un ponei, nu era chiar așa de mic, și bătrânul văzuse adeseori copii pierzându-și curajul când încălecau pentru prima oară.

Lordul Fauntleroy se sui încântat pe cal; nu călărise niciodată și se bucura grozav. Wilkins, rândașul, ținea calul de căpăstru și-l plimba prin fața ferestrei bibliotecii. — Băiatul e plin de curaj, spunea Wilkins mai-târziu, întorcându-se la grajd. N-a fost greu să-l urc pe cal și a poi se ținea drept de-ți era mai mare dragul să te uiți la el, și mă tot întreba: „Wilkins, mă țin bine? La circ toți se țin drepți pe ca l.“ I-am răspuns că stătea drept ca o săgeată, și el râdea foarte bucuros, și apoi iar mai întreba:

„Aşa e bine? Să-mi spui dacă nu mă țin bine.“

Dar să te ții drept în şa şi să fii plimbat nu era un

ocara n S PSP PG

Foca na pa i inv dna G pa PG PG nai,

131

Micul lord Fauntleroy

lucru pe deplin satisfăcător. Peste câteva clipe Cedric

l întrebă pe bunicul său, care se uita la el pe fereastră:

— Pot să merg singur și mai iute? Băiețelul din Fifth
venue călărea la trap și la galop.

— Crezi că ai putea merge la trap și la galop?

— Aș vrea să încerc.

Wi l kins, după un semn al bătrânului, încălecă și el pe
cal și apucă frâul poneiului.

— Bi, pornește la trap, zise contele.

Dar pr i mele minu te nui se părură lui Cedric atât de
prm e părură încântătoare pe cât se așteptase. Băiețelul descoperi că
n

nu e așa plă cut mersul la trap pe cât era cel la pas, și cu
cât trapul era mai repede, cu atât plăcerea eramai mică.

— Te sa-al-tă vârtos, nu-i așa? Tesa-al-tă și pe
-nea-ta?

—Nu, mylord, o să vă obișnuiți cu timpul. .. Ridicați-vă
în scări, răspunse rândașul.

— MĂ sa-al-tă în sus toată vre-mea.

Micul lord se ridica și cădea iar în șa, obosit de atâtea
scuturături. Răsufla greu și se făcuse stacojiu, dar se
ținea în scări din toate puterile și sta drept în șa. Contele
îl urmărea de la fereastră. Când călăreții se apropiară
iarăși de casă, după ce fuseseră ascunși câteva clipe de
copaci, lordul Fauntleroy își pierduse pălăria, obrazii lui
crau ca niște bujori, dar ținca cal ul la trap, într-o
atitudine plină de bărbăție.

=

i n a nanaa pai nr naie

Poni

132

Frances Hodgson-Burnett

— Opriți-vă! Unde ți-e pălăria? întrebă contele.

— I-a căzut, alteță, spuse Wilkins cu voioșie. N-a vrut să mă lase sămă aplec și să i-o ridic.

—Nupreai-a fost frică, nu-i așa? întrebă iarăși contele.

— Frică? Nu ști e ce e frica, răspuns rândașul. Am învățat pe mulți să călărească, dar n-am văzut nici unul cu atâta curaj.

— Ești obosit? îl întrebă contele pe copil. Vrei să cobori de pe cal?

— Știți, te zdruncină mai mult decât ai crede, și te cam obosește, dar nu vrea u să cobor. Aș vrea să învăț să călăresc. După ce mă voi odihni puțin, vreau să mă întorc să-mi iau pălăria.

Cel mai abil diplomat n-ar fi putut găsi un mijloc mai potrivit ca să câștige inima bătrânului.

Când cei doi călăreți porniră iarăși spre poartă, obrazul îndârjit al contelui se înroși puțin și ochii îi strălucea de plăcere pe sub sprâncenele stufoase. Aștepta cu nerăbdare să audă din nou zgomotul copitelor cailor. În sfârșit, îi auzi venind; de data asta alergau mai repede.

Pălăria, firește, nu era pe capul copilu lui, ci în mâna lui Wilkins. Obrazul micului lord era roșu ca para focului

și părul îi flutura în vânt, dar acum venea în galop.

— Iată, vin în ga-a-lop. N-am mers așa de bine ca băiatul din Fifth Avenue, dar totuși am galopat și m-am ținut în șa.

dom ai ne a na nah pa ina i Popa D ai

a h a rai n ra nina

Micul lord Fauntleroy

Din momentul acela se împrietenii cu poneiul și cu Wilkins. Și nu trecea zi în care să nu-l întâlnească oamenii din sat alergând în galop pe drumul mare sau prin tre livezi. Copiii ieșeau de prin case să-l vadă pe micul lord trecând țăntoș, călare pe ponei, iar el își flutura Vesel șapca, strigându-le: „Hei! Bună dimineața! “— lucru nemaipomenit pentru un lord englez. Câteodată se oprea tătea de vorbă cu copiii. Wilkins povesti într-o zi la el că lordul Fauntleroy a vrut cu orice preț să coboare de pe ponci la ușa școlii, ca să poată încăleca un băiețel 'șchiop, spre a se întoarce acasă.

Așa să-mi ajute Dumnezeu, spunea Wilkins la grajd, lu voia să înțeleagă nimic. Eu i-am zis că e mai bine i dau copilului calul meu, dar lui mylord îi era teamă a nu cumva să stea rău băiatul pe un cal mare și mi-a „Nu vezi, Wilkins, copilul e șchiop și eu sunt sănătos, și- a poi vreau să stau puțin de vorbă cu el.“ Și copilul a trebuit să se suie pe ponei, iar mylord umbla pe jos pe lângă el, cu mâinile în buzunare, cu șapca pe ceafă, ierând și vorbind. Când am ajuns la casa copilului și

ai ieșit mama acestuia ca să vadă ce se întâmplase, mylord

Ș-

i-a scos șapca și i-a zis: „V-am adus băiatul acasă,

fiind că -l doare piciorul, și nu cred că poate merge bine

sprijinindu-se într-un băț; am să-l rog pe bunicul să-i

c o m a n de o pereche de cârje.“ Femeia a rămas

încremenită.

«

:

Gr pe

Gr n

a a

op n i s

a a

Gr n Gr pe

i Pa i nar nna

dara n nai

134

Frances Hodgson-Burnett

Când contele află întâmplarea, nu se supără deloc, după cum se temuse Wilkins, dimpotrivă, râse din toată inima și-l chemă pe Cedric să-i povestească el însuși ce se petrecuse, și apoi îl apucă iar râsul.

Peste câtev a zile, trăsură d el a castel se opri la casa din mijlocul livezilor, în care locuia copilul șchiop, iar micul lord sări din trăsură purtând ca pe o pușcă la spinare o pereche de cârje noi și ușoare, pe care le dădu doamnei Hartle (căci așa îl chema pe băiețelul șchiop), zicându-i: —Bunicul meu vă trimite complimente și cârjele astea pentru băiat; sperăm că o să-i fie de folos și că n-o să mai obosească mergând.

Întors la castel, Cedric îi zise bunicului:

— Le-am spus că le trimiteți complimente. Nu mi-ați spus să o fac, dara m crezut că poate ați uitat. Nu-i așa că am făcut bine?

Pe conte îl apucă i ar râsul, dar nu-i spuse căar fi făcut rău. De fapt se împricteneau amândoi pe zi ce trecea și încrederea în bunătatea și virtuțile bunicului creștea în inima băiatului. Nu se îndoia câtuși de puțin că bunicul e cel mai politicos și celmai darnic dintre oamenii în vârstă. Într-adevăr, dorințele copilului erau împlinite în a inte de a le fi rostit și primea din belșug atâtea daruri

și lucruri frumoase, încât uneori era aproape uluit de
avuțiile lui. Deși aceasta nu era o cale prea înțeleaptă
de urmat cu un copil, în cazul tânărului lord se potrivea

onora D nai pana pana Edna

Micul lord Fauntleroy

de minune. La vârsta lui i-ar fi putut prinde rău dacă,
pe lângă firea lui aleasă, n-ar fi avut-o și pe mama sa,

1

la care petrecea mai multe ceasuri pe zi. Această bună
prietenă îl urmărea îndeaproape cu multă duioșie.

Stăteau mult de vorbă împreună, și copilul nu se
întorcea niciodată la castel fără să ia cu el, pe lângă
sărutările de pe obraz, și câte o povață bună, de care-și
aducea aminte când era departe de maică-sa.

Un lucru îl nedumerea pe băiețel. Se gândea la taina
a mult mai des decât și-ar fi închipuit cineva; nici
amei, nici contelui nu le trecea prin minte că băiatul
se gândea la așa ceva. Copilul se tot întreba de ce
bunicul și mama lui nu se văd niciodată, căci el băgase
de seamă că nu se întâlneau nicăieri. Când mergeau cu
ura de la castel la Court-Lodge, contele nu cobora,
la biserică Fauntleroy era lăsat să stea de vorbă singur

u mama 'sa și să o însoțească până acasă. Și totuși se
's trimiteau în fiecare Zi flori și fructe din serele castelului
a Court-Lodge Dar fapta cea mai bună a contelui s-a
trecut la scurtă vreme după prima duminică în care
fu se seră la biserică și doamna Errol se întorsese singură
aca să . Pe când Cedric se pregătea să facă vizita zilnică
a Court-Lodge, găsi trasă la scară o cabrioletă foarte oht
cochetă și 'un cal murg mi na t în loc de trăsura cea
:

mare.

— Acesta e un dar pe care ai să-l faci mamei dumitale,

i Gr piara

pad na fn

i Gr piara

do n a nai anaina pa PG DSP

136

Frances Hodgson-Burnett

îi zise bunicul. Nu poate să meargă singură, pe jos, prin sat. Are nevoie de o trăsură; și aceasta este un dar din partea dumitale.

Fauntleroy era nebun de bucurie. Abia se stăpâni până ajunse la Court-Lodge. Mama lui culegea trandafiri în grădină. Copilul sări din trăsură și se aruncă în brațele

,

er

— Drăgă, îți vine să crezi? Cabrioleta asta este a ta!

Bunici zice că e un dar din partea mea. E trăsura ta, cu care te poți duce unde vrei!

Era așa de fericit, încât nu mai știa ce să zică. Doamna Errol nu se putea hotărî să-i strice plăcerea refuzând să primească darul, cu toate că trăsura venea de la omul care o dușmănea așa de tare. Fu silită să se urce în trăsură cu trandafiri cu tot ca să se plimbe, în timp ce micul lord îi povestea despre bunătatea bunicului. Erau istorii atât de copilărești, încât bieteii mame îi venea să râdă, dar apoi îl strângea pe Cedric în brațe, îl săruta și era fericită că băiatul nu vedea decât partea bună a acestui bătrân, care avea așa de puțini prieteni.

A doua zi, Fauntleroy îi scrisese domnului Hobbs.

Copuse o scrisoare foarte lungă și-i aduse bunicului

ciorna, s-o citească și s-o corecteze.

— Fiindcă, e xplică el, totul e atât de nesigur cu ortografia asta. Vă rog să-mi arătați greșelile ca s-o scriu din nou.

Dono a na PS PG

fi na nar nai nai nana nanana

137

Micul lord Fauntleroy

Iată conținutul scrisorii:

„Dragă domnule Hobbs, aş vrea să vă istorisesc
d e spre bunicul meu că e cel mai bun conte şi nu e
adevărat că toţi sunt tirani. El nu-i tiran deloc, dacă
l-aţi cunoaşte v-aţi împrietenii, ştiu eu că v-aţi
mpri e tenii. Are reumatism la picior şi suferă mult, are
îp
răbdare, eu îl iubesc tot mai mult, oricine ar iubi un
conte aşa bun ca el, este îndatoritor pentru toţi pe lume,
aş vrea să poţi să vorbeşti cu el, ştie tot, poţi să-l întrebi
c
e vrei, dar nu a jucat niciodată popice, mi-a dat un
p o nei şi o trăsurică şi lui «draga» o cabrioletă şi am
trei camere şi jucării de toate felurile de te-ar prinde
mirarea, ţi-ar plăcea castelul şi parcul din jurul
cast elului e aşa mare că te-ai pierde în el. Wilkins zice
că este o închisoare subterană. Wilkins îngrijeşte de
calul meu, toate lucrurile din parc sunt frumoase şi
te-ar prinde mirarea să vezi copacii mari, căprioarele
şi iepurii şi alt vânat. Bunicul este bogat dar nu este
mândru cu mai crezut dumneata că sunt toţi conţii.
Mie îmi place să stau cu el şi aici toată lumea este
politicoasă scoate pălăria şi femeile fac reverans şi-ţi
zice ca să ajute Dumnezeu şi acum pot să merg călare
d a r la început mă zdruncina grozav calul şi bunicul a

iertat un om care nu putea să-și plătească chiria și
îngrijito a rea a trimis vin copiilor lui. Te doresc și aș

p a na a nai PG Pa Pi PEPE

PD Pa

Do n o na i nanna

138

Frances Hodgson-Burnett

vrea să stea și «draga» cu mine în castel dar tot pot
să o văd când vreau și iubesc pe bunicul pe care-l
iubeș te toată lumea scrie-mi te rog.

PD Pa
138

Prie te nul matale care te iubește,
Cedric Errol

P.S. nu e nimeni în închisoare bunicul n-a închis
niciodată pe nimeni.

P S. e stea șa de bun îmi aduce aminte de dumneata
toată lumea îl iubește.“

—[Îți lipsește mama foarte mult? întrebă contele, după
ce citi scrisoarea.

— Da, mi-e dor de ea tot timpul, răspunse copilul.

Se apropie apoi de bătrân, îi puse mâna pe genunchi
și îi zise, privindu-l în ochi:

— Dumneavoastră nu vă e dor de ea, nu-i așa?

— Eu nu o cunosc.

— Știu, și de asta mă mir. Ea mi-a spus să nu vă îritreb
nimic și nici nu vă întreb, dar câteodată nu pot să nu mă
gândesc la asta și sunt foarte nedumerit. Dar nici acum
nu vă întreb nimic. Când mi-e tare d o r de ea, mă duc
se ara la fereastra de unde se vede lumina din camera ei.
Ea pune întotdeauna o lumânare pe pervaz, îndată ce se
întunecă. iar eu văd cum vântul mișcă flacăra lumânării
și știu ce zice.

pa na nai nr na Cn pa

Gr Dna

— Bi, și ce zice?

— Îmi spune: „Noapte bună, vise plăcute, Dumnezeu să-ți ajute“, așa cum îmi spunea când eram împreună.

În fiecare dimineață și în fiecare seară îmi zicea: „Să-ți ajute Dumnezeu!“ și vezi, de aceea-mi merge întotdeauna bine.

Nu mă îndoiesc, răspunse contele cu răceală.

Apoi ridică ochii spre copil și-l privi atât de lung,

încât aceste se întrebă: „La ce s-o fi gândind bunicul?“

CASELE DĂRĂPĂNATE

e e drept, contele Dorincourt începu să se ândească la multe lucruri, care nici nu-i trecuseră prin minte înainte și care erau în legătură cu nepotul său. Mândria era o latură predominantă a firii lui, iar băiatul îi satisfăcuse această mândrie în toate privințele, astfel că bătrânul începu să acorde vieții un interes nou. Îi plăcea să-și arate moștenitorul. Lumea știa câtă de zamăgire avusese de la fiii săi, dar acum încerca un sentiment de triumf când îl prezenta lumii pe noul lord Fauntleroy. Contele dorea ca băiatul să înțeleagă ce , putere și strălucire îi aduceau rangul său, dar mai voia "să priceapă și ceilalți. Toată ziua făcea planuri de viitor. Uneori dorea ca viața sa din trecut să fi fost mai curată, cu mai puține lucruri de care să se înspăimânte inima curată a copilului, dacă le-ar afla.

don i dna ir d nana nananadn nai»

na na na ă n naiv nana

dona

141

Micul lord Fauntleroy

Îi venea greu să se gândească la reacția băiatului

b

da că ar fi auzit, din întâmplare, că bunicul său fusese poreclit „contele Dorincourt cel răutăcios“. Aceste gânduri îl munceau atât de mult, încât începuse să-și uite boala, și doctorul îl găsi mult mai bine decât s-ar fi așteptat. Poate că- i mergea mai bine deoarece nu i se mai păreau zilele așa lungi și fiindcă avea și alte preocupări în afara durerilor și a infirmității.

Într-o dimineață, locuitorii satului rămaseră uimiți când întâlneau doi călăreți: lordul Fauntleroy pe ponei, iar alături de el contele, pe un cal mare, bălan.

Lordul cel mic fusese acela care plănuiise această plimbare. Gata de plecare, îi spusese bunicului:

— Ce bine ar fi să călăriți cu mine! Când plec, mă simt așa de trist fiindcă vă las singur în castelul acesta mare. Aș vrea să călărim împreună.

Se iscă mare zarvă la grajd când sosi porunca să se pună șaua pe Selim . De aici înainte, Selim era cu șaua pe spate în'mâi toate zilele și lumea se obișnuia să întâlnească poneiul lordului Fauntleroy alături de calul în alt, bălan, purtându-l în spinare pe conte.

Încetul cu încetul, bătrânul afla tot mai multe amănunte de spre „draga“ și despre felul ei de viață.

Povestind întruna, copilul era fericit și ochii îi străluceau de bucurie, în timp ce bunicul său îl asculta tăcut.

Câteodată, contele îl puneă să galopeze și se uita

nava

ao DST TE forfo ta ta

dona

141

tit d

it

Con Cata a tn aCata Cit a ti aCit

142

Frances Hodgson-Burnett

mulțumit și plin de mândrie cum micul lord se ținea drept și frumos în șa, iar copilul se întorcea în fuga mare, își scotea șapca din cap și-o flutura în vânt, simțind că el și cu bunicul erau cei mai buni prieteni.

Cum o ntelescoperi că soția fiului său nu ducea o viață de lenevie. El află că săracii satului o cunoșteau foarte bine. De câte ori se ivea vreo boală sau altă nenorocire în casa cuiva, trăsura văduvei poposea în fața ușii.

— Știți, îi spuse într-o zi micul lord, cine o întâlnește, îi zice: „Dumnezeu să-ți ajute!“ Și copiii se bucură când o văd. Multe fetițe se duc la ea așa să le învețe să coasă și să brodeze. Spune că acum se simte atât de bogată, încât vrea să-i ajute mai mult pe cei săraci.

Bătrânului conte nu-i plăcea că mama moștenitorului său era tânără și frumoasă și că avea un aer aristocratic; îi plăcea să o știe iubită de cei săraci. Totuși, se simțea gelos văzând cât de mult o iubea copilul.

Bătrânul nu l-ar fi dorit să nu aibă rival.

În dimineața de care am vorbit, aflându-se pe culmea unui deal, contele arătă cu cravașa spre lanurile ce se întindeau la picioarele lor și îi zise băiatului:

— Știi că toată moșia asta ea mea?

—

— Ce frumos! Dar e prea mare pentru un singur om.

— Știi că într-o zi va fi a ta? Și nu numai atât, ci cu mult mai mult!

— A mea? zise micul lord cam speriat. Când?

it tit d

142

depanare ni PE Ga

Ț Do

Dor a n nana i pa nanaa a?

143

Micul lord Fauntleroy

— După moartea mea.

— Atunci n-o vreau! Vreau să trăiești mereu.

— Asta-i frumos din partea ta, dar totuși are să se
întâmples odată, și atunci ai să ajungi conte de Dorincourt.

Lordul cel mititel tăcea; se uită, dus pe gânduri, la
livezile întinse, la casele din sat, la castelul ce se înălța
din mijlocul copacilor și suspină.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc la mine, ce băiat mic sunt, și lace
spunea „draga“.

— Ce spunea?

— Zicea că nu e lucru ușor să fii foarte bogat. Dacă ai
tot ce ți trebuie, uiți că sunt alții care n-au nimic. Cine e
bogat, trebuie să aibă mereu grijă să-și amintească de
ce i săraci. Eu îi spuneam ce bun sunteți și ea zicea că
asta-i foarte bine, fiindcă un om așa de bogat are mare
putere, și dacă ar trăi numai pentru el însuși s-ar gândi la
oamenii de pe moșie, lor le-ar fi foarte greu; și sunt atâția
oameni care au nevoie de ajutor. Mă uitam și eu la casele
din sat și mă întrebam cum aș putea afla despre nevoile
oamenilor, când voi fi conte. Cum ați cunoscut
dumneavoastră necazurile lor?

Cunoștințele contelui cu privire la locuitorii

domeniului său se limitau î na şti cine plătea la timp
arenda şi în a-i concedia pe cci carc nu şi-o plăteau, do
aceea întrebarea copilului era cam supărătoare.

Fonda rar i na na nai na pa naG>

Do na na nai fina pa i Făna nar panai

144

Frances Hodgson-Burnett

— Newick se interesează în numele meu, răspunse el, răsucindu-și mustățile și privindu-și nepotul cu oarecare sfială. Acum să ne întoarcem acasă și, când vei fi dumneata conte, ai grijă să fii mai bun ca mine. Apoi răma se tăcut tot drumul până la castel. I se părea de necrezut ca el, care nu ținuse la nimeni toată viața, să-l poată iubi așa de mult pe băiețelul ăsta. La început fusese doar mândru de frumusețea și curajul lui Cedric, dar acum era cu totul altceva. Îi venea și lui să râdă că îi plăcea atât de mult să-l aibă pe copil alături, să-i audă glasul și că d o r e aca nepotul să-l iubească și să-l creadă om de treabă.

„Sunt bătrân și n-am la ce mă gândi“ își zicea el, dar simț e a că nu e chiar așa. Dacă nu s-ar fi sfiit să recunoas că adevărul, și-ar fi mărturisit că ceea ce-l atrăgea spre copil erau tocmai însușirile ce-i lipseau lui însuși: fire a deschisă, sinceră și iubitoare a copilului, care nu era muncit de îndoieli și nu se gândea la nimic

A
rău.

Peste o săptămână, lordul Fauntleroy, după o vizită fă cu tă mamei sale, intră în bibliotecă cu chipul tulburat și gânditor. Se așeză pe scaunul cu spătar înalt, pe care șezuse în seara sosirii sale, și începu să privească tăcut la foc. Contele se uită mirat la el, întrebându-se ce se în tâmpla se . Fără îndoială că în mintea lui Cedric se petrecea ceva. În sfârșit, copilul ridică ochii și întrebă:

do na ina na pai nor par nai na S na

Doi na naiv nana G r inv DnanaGna

Micul lord Fauntleroy

145

— Oare fi știind Newick totul despre viața oamenilor din sat?

— Doar asta-i treaba lui, răspunse contele. Nu și-a făcut datoria?

Lucru ciudat, nimic nu-i făcea atâta plăcere ca grija ce o purta copilul pentru locuitorii satului. El nu se interesa se niciodată de așa ceva, dar se amuza să-l vadă pe copilul cu firea veselă, care se bucura de orice jucărie, frământat de gânduri serioase.

— E un loc, zise Cedric, l a celălalt capăt al satului, un de casele sunt atât de îngrămădite și atâtde dărăpănate, încât abia mai poți respira. Și e atâta sărăcie! Copiii se îmbolnăvesc de friguri, și oamenii se vor înrăi, fiindcă trăiesc în așa mizerie și sărăcie. O duc mai greu ca Micha e l și Bridget. La toți le plouă în casă. „Draga“ a fost pe acolo și n-a vrut să mă lase sămă apropii de ea până nu și-a schimbat hainele. Îi curgeau lacrimile când îmi istorisea ce văzuse.

Ș i copilului i se umplură ochii de lacrimi. Sărind de pe scaun, se apropie de bunicul său și îi zise:

— I-am spus că dumneavoastră nu știți nimic despre asta și că am să vă povestesc eu. Îi puteți ajuta și pe ei, cum l-ați ajutat pe sărmanul Higgins. Dumneavoastră îi

puteți ajuta pe toți la nevoie! I-am spus eu că o să
rezolv ați lucrurile și desigur că Newick a uitat să vă
vorbească despre toate acestea.

dopati av nana nr nana na,

na G rapa Gr â na fpanai

Dep

146

Frances Hodgson-Burnett

Contele privea la mânuța care se sprijinea pe ge nu nchiul său. Adevărul era că Newick nu uitase nimic și că-i povestise în mai multe rânduri despre mizeria în c a re se afla partea aceea a satului. Aflase totul despre casele dărăpănate, zidurile umede, geamurile sparte, acoperișurile găurite, despre sărăcie, friguri și mizerie. Preotul Mordaunt i le de scrisese și el în culori destul de sumbre, și alteța sa îi răspunsese într-un mod foarte violent. Odată, când îl chinuia guta, spu sese că dacă se vor prăpădi locuitorii din acea partea satului cu atât mai bine; și cu aceasta pusese capăt discuției. Iar acum, când privea mâna aceea mică de pe genunchii săi și chipul serios și cinstit al băiatului, îi era rușine și de sat și de el însuși.

— Ai de gând să faci din mine un constructor de locuințe model? îl întrebă pe băiat și — lucru de necrezut!

— începu să mângâie mâna mică a copilului.

— Casele trebuie dărâmate, răspunse lordul Fauntleroy, serios. Așa zicea și „draga“. Haide să mergem mâine și să punem să le dărâme. Oamenii se vor bucura atât de mult când vă vor vedea! Vor ști bine că ați venit să-i ajutați!

Ochii copilului străluceau ca două stele.

Contele se ridică din fotoliu și își puse mâna pe umărul băiatului.

— Haide să ne plimbăm pe terasă, zise râzând, și să mai discutăm problema.

Dona nada pa pa pai C PRD PR

foaia năvălind prin nara?

E

1 4 7

Micul lord Fauntleroy

Se plimba în sus și-n jos pe terasă, și, cu toate că bătrânul surâdea acade obicei, părea preocupat de gânduri care nu-i erau neplăcute, iar mâna și-o rezema neînceta t

—

pe umărul micului său prieten.

În vizitele ei pe la săraci, doamna Errol aflase o mulțime de lucruri triste. Satul, care părea așa de pitoresc văzut din depărtare, pierdea mult din farmecul său de îndată ce te apropiai. Descoperise neglijență, sărăcie și ignoranță acolo unde ar fi trebuit să fie hărnicie și bunăstare. Mai aflase că partea aceea, numită Erleboro, e r

era considerată drept cel mai înapoiat loc din întreg ținutul. Preotul Mordaunt îi vorbise despre unele dintre greutățile ce le întâmpinase el, iar doamna Errol le descoperise pe celelalte. Vătafii însărcinați cu gospodărirea moșiei căutau să fie pe placul contelui și nu se sinchiseau de necazurile locuitorilor. Multe lucruri fuseseră neglijate și situația se înrăutățea tot mai mult.

La Barl's Court domnea cea mai groaznică mizerie.

Doamna Errol se cutremură când își dădu seama ce se petrece. Atâta urâțenie, neglijență și sărăcie i se păreau mai puțin tolerabile la țară decât la oraș. Privind la copiii crescuți în mijlocul viciului și lăsați la voia întâmplării,

se gândea la băiatul ei, care-și petrecea viața la castel,
în mijlocul luxului, crescut ca un prinț, cu toate dorințele
împlinite. Un gând se furișă în mintea ei. Începuse să
priceapă, ca și ceilalți, ce noroc avusese băiatul să placă

poianann na naDna

bătrânu lui atât de mult, încât acesta nu se împotriva
nici o dorință a copilului. „De ce n-am folosi această
bunăvoință față de copil pentru binele celorlalți?” își
zise ea. Știa că poate avea încredere în inima bună a lui
Cedric; de aceea îi povesti lordului Fauntleroy despre
sărăci din acea parte a satului, fiind sigură că el va
istorisi totul bunicului și sperând în niște consecințe
favorabile.

Și, spre mirarea tuturor, rezultatul a fost cel așteptat.
Încrederea oarbă a copilului în el, siguranța că bunicul
va face întotdeauna dreptate și că e plin de generozitate
aveau o mare influență asupra bătrânului conte. Nu se
putea hotărî să-l lase pe băiat să descopere că nu era
generos deloc, că nu-și bătea capul cu ce era drept sau
nedrept și că toate le făcea după placul lui.

Era un lucru nou pentru el să fie privit ca binefăcătorul
obștei, și nu se putea hotărî să-i spună băiatului: „Sunt
un bătrân egoist și nemilos; n-am făcut nici o faptă bună
în toată viața mea și nu-mi pasă de locuitorii satului” ori
altceva care să însemne același lucru. Acum ținea atât
de mult la băiatul cu bucle drăgălașe, încât îi plăcea să
facă, din când în când, câte o faptă bună. Și astfel, deși
îi venea și lui să râdă de slăbiciunea aceasta, trimise
după Newick, se sfătui cu el și hotărî să dărâme locuințele
dărăpănate și să zidească în locul lor case noi.

— Lordul Fauntleroy e cel care insistă, spuse contele;

Donna ina Pina nainte

Do n a naiv nava nn pap na

,

149

Micul lord Fauntleroy

el crede că moșia va fi mai rentabilă în acest fel. Poți spun e oamenilor că e ideea lui.

Zicând acestea, își aținti privirea asupra micului lord, care se juca cu Dougal pe covorul de lângă cămin.

Câinele era nedespărțit de băiat și-l însoțea pretutindeni.

Vestea despre construirea caselor se răspândi ca fulgerul printre locuitorii satului și printre orășeni. La început, mulți nu voiau să creadă, dar când sosiră meșterii zidari și începură să dărâme casele crăpate și mucegăite, oamenii pricepură că lordul cel mititel le făcuse iarăși un mare bine și că numai prin mijlocirea lui se pusese capăt stării rușinoase de până atunci.

Cât de mirat ar fi fost Cedric dacă arfi știut ce zicea lumea despre el, și cum îl lăuda, prezicându-i un viitor strălucit. Dar el nu știa nimic, trăia în liniștea lui copilărească și se bucura de frumusețea parcului, gonea iepurii din culcușurile lor și se întindea pe iarbă la umbra copacilor sau se juca cu Dougal în bibliotecă, tolăniți pe covorul din fața căminului, citea istorii minunate pe care le povestea întâi bunicului și apoi mamei sale, scria - “scrisori lungi lui Dick și domnului Hobbs, călărea însoțit de bătrânul conte sau de Wilkins. Când trecea prin micul târg, îi vedea pe locuitorii acestuia întorcându-se și

privindu-l, apoi scoțându-și șepcile și salutându-l, dar credea că toate acostea se datorau bunicului care se afla alături de el.

ovariana Cn par Dna DS

do na dna G dar dnai nana nana Gr nai>

150

Frances Hodgson-Burnett

— Vedeți cum vă iubesc oamenii? îi zise Cedric într-o zi, privindu-l cu drag. Vedeți cum se bucură de prezența dumneavoastră? Nădăjduiesc să mă iubească tot așa și p e mine. Ce lucru minunat e să știi că te iubește toată lumea!

Și se simțea mândru și fericit de a fi nepotul unui om atât de admirat și de iubit.

În timp ce se ridicau noile locuințe, băiatul și bunicul porneau călare spre partea aceea și lordul Fauntleroy arăta mare interes pentru ceea ce se făcea. Adesea cobora de pe cal și se ducea să facă cunoștință cu meșterii pe care-i întreba cu m se arde cărămida și cumse zidește cu ea, iar el le povestea despre America. Peste câțeva vreme fiu în stare să-l lămurească pe conte asupra unor probleme de zidărie.

— Mie-mi place să aflu lucruri noi, spuse Cedric, fiindcă nu știi niciodată la ce-ți poate folosi mai târziu.

După ce pleca, lucrătorii vorbeau despre copil și
faceau haz de discursurile lui naive, dar le era drag și le
plăcea să-l vadă în mijlocul lor, când sta de vorbă cu
mâinile în buzunare și cu șapca pe ceafă, ascultând la
toate cu luare-aminte.

— Nu-i ca alții, spun eau lucrătorii între ei, e așa
cuminte pentru vârsta lui!

Și apoi istorisem acasă despre băiețel, iar femeile
pe o vesteau mai departe ce auziseră, încât se răspândiră o
pai oii rara
no nana nana

pai oii rara

pai n n ra na nano nai

151

Micul lord Fauntleroy

mulțime de anecdote despre micul lord Fauntleroy.

Treptat, toți aflară că boierul de la curte găsisese în sfârșit pe cineva care să-i fie drag, pecinevacare se furișase în inima lui de gheață și o topise.

Dar nimeni nu știa cât de mult îl iubea bătrânul pe a ce st copil și cum pe zi ce trecea îi era tot mai drag, căci fusese singura ființă care avusese vreodată încredere în el. Se pomenea străbătând vremurile cu gândul și-l vedea pe Cedric ce-l frumos și voinic, cu inima caldă, făcându-și noi prieteni pretutindeni, și se întreba ce va ie și din tânărul acesta și cum își va folosi mai târziu calitățile. Se uita la băiețelul întins pe covorul din fața căminului, citind dintr-o carte, și ochii bunicului se aprindeau și o roșeață îi colora obrajii zbârciți.

— Băiatul poate să facă ce vrea, tot ce vrea.

Nu vorbise cu nimeni despre dragostea lui pentru copil; când discuta cu alții despre Cedric, își păstra surâsul obișnuit.

Dar micul lord simțise că bunicul îl iubește și că-i place să-l aibă mereu în preajmă: fie lângă fotoliul său, dacă erau în bibliotecă, fie alături de el, când mergeau călare, fie în trăsură sau când se plimbau pe terasă.

— Mai țineți minte, îl întrebă Cedric într-o zi, ce v-am

spus în seara în care am venit, că vom fi prieteni buni?

Nici nu cred că există undeva doi prieteni mai buni ca
noi.

oma toni tn i na

nara

pare

or

do na ti na air ini na nah av nai

182

Frances Hodgson-Burnett

— Suntem într-adevăr foarte buni prieteni, răspunse bătrânul. Vino încoace.

Lordul Fauntleroy se ridică de pe covor și se apropie de bunicul său.

— Mai ai vreo dorință? Îți lipsește ceva pe lume?

C o pilul îndreptă spre bunic o privire melancolică și apoi răspunse:

— Doar unul singur.

— Care anume?

— O vreau pe „draga“!

Contele își încreți sprâncenele.

— Dar o vezi aproape în fiecare zi. Nu ți-e de-ajuns?

— Eram obișnuit să o văd toată ziua. Mă săruta seara, când mă culcam, dimi ne ața era mereu lângă mine și ne puteam spune toate unul altuia, fără să fim siliți să

*

a șteptăm până a doua zi.

Ochii cel o r doi se întâlniră o clipă în tăcere. Apoi bunicul își încruntă sprâncenele.

— Nu poți să o uiți câteodată?

— Nu, și nici ea nu mă uită pe mine. Nici pe dumneavoastră nu v-aș uita, dacă n-am fi împreună; dimpotrivă, m-aș gândi și mai mult la dumneavoastră.

— Zău că-mi vine să cred ce-mi spui!

De câte ori băiatul vorbea despre mama lui, bătrânul c o nte se simțea cuprins de o pornire de gelozie ce se datora afecțiunii tot mai mari pe care i-o purta copilului pe măsură ce trecea timpul.

VESTEA CEA REA

ar nu trecu multă vreme și alte griji mai mari se abătură asupra contelui, cu atât mai mari, cu cât începuse să uite că o urâse vreodată pe soția fiului său; și lucrul acesta se ivi într-un chip ciudat și neașteptat. Într-o seară (casele cele noi din sat erau aproape gata) bătrânul conte dădu un dineu la Dorincourt. De foarte multă vreme numai fusese așa multă lume la castel. Cu câteva zile înainte sosiră sir Harry Lorrیداile și lady Constance Lorrیداile, singura soră a contelui Dorincourt. Evenimentul produsese multă agitație în târgușor, din care pricină clopoțelul prăvăliei doamnei Dibble sunase tot o dată ziua. Se știa că lady Constance fusese numai o singură dată la castel după căsătoria ei, care avusese loc

cu treizeci de ani în urmă. Era o bătrână distinsă, cu
zulufi albi și pielea ca de piersică. Era bună ca pâinea
docaisid na iar na ina naiv ina av na>

Do na nava nai ma nana pana

154

Frances: Hodgson-Burnett

caldă și înu se împăcase cu firea fratelui ei, cum nuse putea împăca nimeni cu el, dar fiind o femeie cu o personalitate puternică, nu-i era frică să spună ce gândește, așa că, după ce se certase de câteva ori cu el, au început să se vadă mult mai rar. Aflase multe lucruri neplăcute despre fratele său. Auzise de felul cum își neglija soția și despre moartea acesteia, despre nepăsarea față de copii și despre cei doi băieți mai mari, vicioși și lipsiți de caracter, care nu-i făcuseră cinste nici lui personal, nici neamului din care se trăgeau. Nu-i văzuse niciodată pe acești doi fii mai mari, Bevis și Maurice. Dar într-o zi sosi la Lorrindaile-Park un tânăr înalt și frumos, de vreo optsprezece ani, care-i spuse că este nepotul ei, Cedric Errol, și că, trecând prin locurile acelea, voise să-o cunoască pe mătușa Constance, despre care îi vorbea mama sa. Bătrâna doamnă se bucură din tot oată inima de sosirea nepotului, îl invită o săptămână la dânsa și rămase încântată de el. Tânărul era atât de blând, cu inima deschisă și deștept, încât la plecarea lui mătușa îi spuse că dorea să-l vadă mai des, dar nu-l mai revăzu. Conte Dorincourt se supăraseră din cauza acestei vizite și îi interzisese tânărului Cedric să se mai ducă vreodată la Lorrindaile-Park. Lady Constance îl pomenea însă întotdeauna cu duioșie, se gândea la el cu drag și, cu

toate că era îngrijorată de căsătoria lui cam pripită în
America, se întristă foarte tare aflând că tatăl său nu

onora dna na Dna G GSP

Micul lord Fauntleroy

mai voia să știe de el și că nimeni nu aflase cum și unde trăia. Apoi se răspândi vestea despre moartea tânărului. La puțin timp după această nenorocire, Bevis fu aruncat de pe cal și își pierdu viața, iar Maurice muri de friguri la Roma. Curând se zvonii despre băiețelul din America, c a re trebuia găsit și adus acasă, pentru a purta numele de lord Fauntleroy.

— Probabil că fratele meu îl va distruge, așa cum i-a distrus și pe ceilalți, îi spusese lady Constance soțului său. Singura speranță este doar ca mama să fie destul de a utoritară spre a vedea ea singură de copil.

Dar când află că micul Cedric fusese despărțit de mama sa, numai găsea cuvinte spre a-și arăta indignarea.

—E o nenorocire, Harry! strigă ea. Un copil de vârstă așa de fragedă să fie despărțit de mamă și săfie zilnic cu un om ca fratele meu! Ori se va purta brutal cu băiatul, ori îl va răsfăța până va face din el un monstru de egoism. Dacă aș ști că-i fac un bine scriindu-i...

— N-o să fie de nici un folos, dragă Constance!

— Știu că n-are să fie, îl cunosc prea bine pe Se Dorincourt, dar e revoltător!

Zvo nu rile despre lordul Fauntleroy nu se răspândiseră numai printre locuitorii mo și ei Dorincourt, ci și printre străini. Se povesteau atâtea despre micul lord, despre frumusețea, blândețea și influența sa tot mai puternică asupra bătrânului conte, încât toate acestea ajunseseră i o SG GPS

dopo

Frances Hodgson-Burnett

și pe la curțile aristocratice din mai multe ținuturi ale Angliei. Oamenii vorbeau despre copil cu orice prilej: d o amnele o compătimeau pe biata mamă, și se întrebau dacă băiețelul e așa de frumos precum îi mergea vestea, iar bărbații, care îl cunoșteau pe conte și-i știau obi ce iurile, se prăpădeau de răs când li se povestea ce în credere avea băiatul în bunătatea lui. Sir Thomas Ashe, aflându-se într-o zi în târgușorul Erleboro, îl întâlni pe contele Dorincourt, călărind împreună cu nepotul său, și se opri să-i strângă mâna și să-l felicite pe bătrân că a ratat așa de bine și că a scăpat de gută.

— Să știți, povestea el mai târziu, că bătrânul se umfla în pene ca un curcan. Și nu e de mirare, căci n-am văzut c o pil mai frumos decât băiețelul acela! Drept ca o sulită, își călărea poneiul ca un soldat din cavalerie.

Cu timpul, auzi și lady Constance despre băiat; auzi despre întâmplarea cu Higgins și despre copilul șchiop, de spre casele din Earl's Court și o mulțime de alte lucruri care o făcură să dorească să-l vadă și ea pe băiat. Iar pe când se întreba cum ar putea să-și îndeplinească dorința, mare-i fu mirarea să primească o scrisoare de la fratele ei, prin care acesta o invita să vină cu soțul la Dorincourt.

— B de necrezut! Auzisem eu că băiețelul a făcut minuni, dar acum încep și eu să cred. Toți spun că fratele m e u îl adoră, că nu se mai poate de spărți de el și căe foarte mândru de băiat. De fapt, cred că vrea să ni-l arate și nouă.

do n a dnaâ pair dn nava a SO na Dn G>

don na rar nai Cp av pa na Gr paie

157

Micul lord Fauntleroy

Sosind s ea ra la Dorincourt; se urcă laea în cameră înainte d ea se întâlne cu fratele ei. După ce se îmbracă pentru masă, coborî în sufragerie. Bătrânul aştepta sprijinit de cămin. Lângă el stătea un băiat în haine de catifea neagră, cu un guler mare de dantelă scumpă, un băiat cu un chip așa de vesel și de drăgălaș, și care o privea cu niște ochi atât de frumoși, încât ady Constance nu-și putut stăpâni o exclamație de plăcere la vederea lui.

Când îi întinse mâna fratelui ei, îi zise pe nume, lucru ce nu i se mai întâmplase de când se căsătorise.

— Așadar, Molyneaux, acesta- i copilul? i

— Da, Constance, acesta e. Fauntleroy, iat-o pe mătușata, lady Constance Lorrdaile.

— Ce mai faceți, mătușică? întrebă micul lord.

Lady Constance își puse mâna pe umărul copilului, privindu-l câteva clipe în ochi, apoi îl sărută din toată inima.

— Eu sunt mătușă Constance. L-am iubit foarte mult pe tatăl tău, cu care semeni întocmai.

- — Ce fericit sunt când aud că semăn cu tata, fiindcă toată lumea pare să-l fi iubit, exact ca pe „draga“, mătușică. (Vorba din urmă o adăugă după o mică ezitare.)

Lady Constance era încântată; se aplecă și-l sărută încă o dată, iar din clipa aceea se împrieteniră.

-Bi, Molyneaux, așa-i că a ieșit cât se poate de bine?

Di na ra nai na G Gripa PAS Dna

Do na nai Ponor na pa pana pana

158

Frances Hodgson-Burnett

—Așa cred și eu, răsp unse bătrânul. E un băiat grozav și suntem foarte buni prieteni. Pe mine mă crede cel mai blând și mai darnic filantrop. Îți mărturisesc cinsti, Constance, că sunt pe cale să-mi pierd mințile după el.

— Ce crede mama lui despre tine? întrebă lady

Constance, obișnuită să vorbească fără rezerve.

— N-am întrebat-o, răspunse fratele cam posomorât.

— Eu îți vorbesc pe șleau: nu înțeleg felul tău de a te purta cu ea și am de gând să o vizitez îndată ce voi putea; dacă nu-ți place, spune-mi de pe acum. Tot ce aud despre ac ea stă femeie mă face să cred că de la ea are băiatul însușirile lui cele mai bune. Am aflat chiar și la L o rridaile-Park ce mult o iubesc oamenii de-aici.

— Pe băiat îl iubesc toți, zise contele Dorincourt.

D o amna Errol e o femeie frumoasă, căreia îi sunt înd a t o rat că a trecut o parte din frumusețea ei asupra copilului. Dacă dorești, te poți duce s-o vezi. Tot ce vreau e să rămână la Court-Lodge și să nu-mi ceri să

E și

eu la ca.

i

— Un lucru este sigur, îi spuse lady Constance ei, când rămaseră singuri. N-o mai urăște pe noră-sa ca l a început. E așa de schimbat! Băiețelul acesta a făcut

om din el; și — lucru de necrezut! — Cedric îl iubește.
Nu-l vezi cum se lipește de el, cumse agață de genunchii
lui ? Niciodată propriii lui copii n-ar fi făcut așa ceva.
Cum să fi avut curaj să se apropie de o fiară sălbatică?

dopo nai dna naina ni pai paria

ti a iti

dit a ti

E Ca tt tt titi d tt

159

Micul lord Fauntleroy

Peste câteva zile, lady Constance se duse să o vadă pe doamna Errol. Întorcându-se la castel, îi zise fratelui ei:

— Molyneaux, să știi că e femeia cea mai drăgălașă din lume . Glasul ei parcă ar fi un clopoțel de argint și-i poți mulțumi că a făcut din băiat ceea ce este. I-a dat mai mult decât frumusețea ei și faci o mare greșală că nu o convingi să vină la castel. Am de gând s-o invit la Lorrیداile-Park.

— Nu-l lasă ca singur pe băiat, răspunse contele.

— Vreau să-l iau și pe băiat, zise lady Constance, râzând.

Știa prea bine că bătrânul conte n-avea să-l lase pe Cedric să plece , căci simțea pe zi ce trece ce legături strânse îi țineau pe aceștia doi împreună, și că toată mândria, nădejdea și dragostea bătrânului se concentraseră asupra băiatu lui; iar acesta îl iubea la rândul lui cu supunere și credință. Lady Constance știa, de asemenea, că adevăratul motiv pentru care fuseseră poftiți la castel era dorința contelui de a-l arăta lumii pe lordul Fauntleroy, ca să vadă toți că băiețelul despre care se dusesse vestea e mult mai frumos decât se auzise.

— Bevis și Maurice l-au făcut de rușine, îi spuse ea

soțului său, așa că nu-i putea suferi pe nici unul, iar
a cu m se poate făli cu ceva.
Probabil că nici unul dintre invitați nu venise fără

dpi SEP Pi pa pie

Don na nai v nainaivnai par nanai

160

Frances Hodgson-Burnett

gândul ascuns de a-l vedea pe lordul Fauntleroy și toți se întrebau dacă va apare la dineu.

— Băiatul e bine crescut, zicea contele, și nu va deranja pe nimeni. Copiii sunt de obicei proști sau obraznici, iar ai mei erau și una și alta, dar el răspunde frumos la într e bări și tace când trebuie. Nu e supărător deloc. Și așa se și întâmplă. Dar invitații nu-l lăsară să tacă multă vreme. Fiecare avea ceva să-i spună. De fapt, toți vroiau să-l audă vorbind. Doamnele îl mângâiau și-l întrebau tot felul de lucruri; domnii îi dădeau și ei prilej de vorbă și glumeau cu el cum făcuseră marinarii de pe corabie când traversase Atlanticul. Lordul Fauntleroy nu prea înț el egea de ce râdeau așa când le răspundea, dar era obișnuit să vadă oamenii reacționând astfel la replicile lui și înceta se să se mai mire.

M i cului Cedric seara ise păru minunată. Încăperile erau puternic luminate, erau flori pretutindeni, domnii erau veseli, iar doamnele aveau rochii bogate și bijuterii strălucitoare în păr și în jurul gâtului. Mai ales una dintre ele, foarte tânără, era încântătoare. Băiatul nu-și putea lua ochii de la ea. .. Era înaltă, aveau n cap delicat, purtat cu mândrie pe umeri, ochii ca viorelele, iar buzele și fața ca trandafirii. Era îmbrăcată într-o rochie albă și purta un șirag de perle la gât. Lucru ciudat, domnii mai

tineri se strâneau toți în jurul ei și și dădeau osteneala
să -i placă. Micul lord își zise că trebuie să fie vreo

Do na nai nai pa napanai PG

Micul lord Fauntleroy

rinșesă. Și, fără să-și dea seama, se apropie tot mai mult ea. În cele din urmă, tânăra se întoarse să-i vorbească.

— Vino încoace, lord Fauntleroy, spuse tânăra și spune-mi de ce te uiți așa la mine.

— Fiindcă sunteți frumoasă.

Toți domnii începură să râdă, iar tânăra domnișoară Tăse și ea puțin, îmbujorându-se și mai tare.

— Bi, Fauntleroy, zise unul dintre domni, bucură-te de copilărie! Când te vei face mare, n-o să ai curajul să mai spui așa ceva.

— Dar de ce? Nu-i adevărat? Nu credeți și dumneavoastră că e cea mai frumoasă dintre toate?

— N-avem voie să spunem ce credem, răspunse domnul acela, iar ceilalți râdeau întruna.

Dar tânăra, pe numele ei miss Vivian Herbert, întinse mâna și-l trase pe Cedric lângă ea.

— Lordul Fauntleroy trebuie să spună ce gândește și eu îi sunt foarte recunos cătoare, fiindcă sunt sigură că și crede ceea ce spune, zise ea, sărutându-l pe obraz.

— Mi se pare că sunteți mai frumoasă decât toată lumea pe care o cunosc, afară de „draga“. Ce-i drept, nici nu se poate să fie cineva mai frumos decât „draga“. Eu cred că ea e cea mai frumoasă ființă din lume.

=

— Și eu sunt sigură că ai dreptate, îi zise miss Vivian Herbert, și-l mai sărută încă o dată.

Apoi îi făcu loc alături de dânsa și așa petrecură toată seara.

Doha na i na ph pi par pa ina

Frances Hodgson-Burnett

Din vorbă în vorbă, micul Cedric ajunsese să le istorisească despre America, despre serbarea republicanilor, despre domnul Hobbs și despre Dick, și apoi scoase cu mândrie din buzunar eșarfa de mătase roșie.

— Am pus- o astăzi în buzunar fiindcă mă aflu la o petrecere. Cred că i-ar face plăcere lui Dick să știe că o port la un dineu, printre oameni de seamă.

Și eșarfa aceea purpurie, cu cai și potcoave, nu-i făcu să râdă pe cei din jur, fiindcă ochii băiatului erau așa de serio și și plini de dragoste când vorbea.

— Uite, mi-e dragă fiindcă vine de la Dick, care și el mi-e drag.

ȘI cu toate că invitații vorbeau mult cu el, după cum se așteptase contele Dorincourt, copilul nu deranja pe nimeni. Era tăcut și asculta cu luare-aminte când vorbeau ceilalți, așa că nu era obositor pentru nimeni. Multe surâsuri se furișară pe buze când băiatul se apropie în re pe tate rânduri de bunic, așezându-se peun scăunel la picioarele lui spre a asculta ce spunea. Odată se apropie așa de tare de fotoliul bătrânului, încât obrazul i se lipi de umărul acestuia, iar bunicul, zărind surâsul celor din jur, zâmbi și el. Bătrânul conte știa prea bine la ce se gândeau privitorii și se bucura în sufletul lui că toți vedeau ce buni prieteni erau el și copilul, și că acesta nu

împărtășea deloc părerea celorlalți despre el.

Fra așteptat și domnul Havisham, și toți se mira
văzând că în târzie. Așa ceva nu se întâmplase în lungul

radiani na na nai na G rar na

șir de ani de când venea avocatul la castelul Dorincourt.

Întârziase atât de mult, încât sosi tocmai în momentul când oaspeții treceau în sufragerie. Când se apropie de stăpânul casei, acesta îl privi cu mirare: avocatul părea că alergase, era încordat și palid la față.

— Am întârziat din pricina unei întâmplări foarte ciudate, îi zise contelui Dorincourt.

Era lucru neobișnuit pentru bătrânul avocat să-și iasă din fire și să întârzie. Azi i se întâmplaseră amândouă lucrurile. La masă, abia gustă din bucate; când cineva îi adresa cuvântul, tresărea de parcă gândurile i-ar fi fost aiurea. La sfârșitul mesei, apropiindu-se de micul lord, avocatul îl privi plin de grijă. Copilul se miră de această privire, căci ei erau prieteni foarte buni și de obicei își surâdeau unul altuia; în seara aceea, însă, domnul Havisham parcă uitase cum se surâde.

E drept că le uitase pe toate, afară de vestea stranie și dureroasă, pe care trebuia s-o aducă bătrânului conte, veste care avea să-l doboare și să schimbe fața lucrurilor. Când privea la încăperea luxoasă și la societatea aleasă, ad un ată la un loc pentru a-l vedea pe băiatul cu zulufii aurii de lângă fotoliul bunicului, când privea la bătrânul

cel mândru și la copilul cel frumos care surâdea lângă
el, avocatul se simțea cuprins de spaimă, cu toate că era
un om tarc și stăpân pe sine.

Nu știa nici cât a ținut masa, nici ce a mâncat; i se

Poni idna Sa nai na Popa nanaina Gr na

Dovada i n a Pa nnana nara,

164

Frances Hodgson-Burnett

părea doar că visează și uneori îl vedea pe stăpânul
casei uitându-se mirat la el.

Dar într-un târziu oaspeții sfârșiră de mâncat și trecură
cu t o ții în salon. Lordul Fauntleroy stătea pe o canapea
lângă miss Vivian Herbert, tânăra cea frumoasă; priviseră
împreună tablourile, și când domnii intrară în încăpere,
băiatul tocmai îi mulțumea noii sale prietene.

— Vă sunt foarte recunoscător penru bunătatea
voastră, căci eu n-am mai fost niciodată la un dineu și
astăzi am petrecut de minune.

Micul Cedric se distrase atât de bine, încât atunci când
tinerii domni se adunaseră din nou în jurul lui miss
Herbert, ca să stea de vorbă cu ea, tot ascultându-i și
încercând să le înțeleagă glumele, își simți pleoapele
din ce în ce mai grele. De vreo două, trei ori mai auzi
glasul lui miss Herbert și deschise ochii mari pentru
câteva clipe. Era sigur că n-o să adoarmă; avea însă la
spatele lui o pernă mare de atlas galben și când își lăsă
capul pe ea, ochii i se închiseră de tot. După puțin timp,
cineva îl sărută pe obraz. Era miss Herbert care, înainte
de plecare, îi șoptise: „Noapte bună, lord Fauntleroy,
somn ușor.“ A doua zi nu mai știa cum încercase să
deschidă ochii și cum murmurase somnoros: „Noapte
bună... îmi pare așa de bine... că ești așa... așa...

frumoasă.“

Abia pleca seră musafirii și domnul Havisham se

Do n o dna nai non DS PD PG

na pai Popa Pâna para paina

165

Micul lord Fauntleroy

apropie de canapea; privind copilul adormit. Lordul 'auntler o y dormea cu picioarele încrucișate, cuo mână leasupra ca pului și răsufla ca un copil sănătos și fericit; bucelele de aur se răsfireau pe perna de atlas galben. Era 'un tablou vrednic de privit. Domnul Havisham își frecă bărbia cu o expresie abătută.

— Ce-i, Havisham? întrebă contele Dorincourt. Ce s-a întâmplat ? E limpede că s-a întâmplat ceva.

Domnul Havisham își tot freca bărbia.

— Vești proaste, mylord, vești dezastruoase; vești cât se poate de rele. Îmi pare rău că eu trebuie să vi le aduc. Bătrânul se necăjea întotdeauna când îi era teamă de ceva, de aceea se răsti la avocat:

— De ce te tot uiți la băiat? Toată seara te-ai uitat la el, parcă... Ia ascultă, Havisham, de ce te-ai uitat la băiat și te-ai învârtit în jurul lui ca o pasăre de pradă? Ce legătură au știrile tale cu lordul Fauntleroy?

— Nu vreau să pierd vremea cu vorbe fără rost. Știrile m ele îl privesc pe lordul Fauntleroy, și dacă ele sunt ad e vărate, atun ci cel care doarme aici nu e lordul, ci numai fiul căpitanului Errol, iar adevăratul lord Fauintl e roy e băiatul fiului dumneavoastră Bevis și se află în momentul de față într-o cameră mobilată, închiriată la Londra.

Contele strânse brațele fotoliului cu amândouă mâinile până ce i se umflară venele. Își simțea tâmpilele zvâcnind, iar chipul său înfricoșător era aproape livid.

dp iar aviar pa Gn >

pa naina pa na pa PavPGPG

1 66

Frances Hodgson-Burnett

— Ce, ai înnebunit? Cine a născocit minciuna asta?

— Dacă e minciună, apoi grozav seamănă cu adevărul.

Azi dimineată a venit la mine o femeie și mi-a spus că Bevis o luase de nevastă acum șapte ani la Londra; mi-a arătat și actul de căsătorie. La un an de la cununie s-au despărțit și el i-a dat bani ca să plece. În urma căsătoriei s-a născut un băiețel, care acum are cinci ani. Femeia este o americană de rând, o ființă fără nici o educație, care până de curând n-a înțeles ce pretenții poate ridica. Un avocat a descoperit că băiatul ei este adevăratul lord Fauntleroy și viitorul conte Dorincourt, și cere neapărat să i se recunoască drepturile.

Capul buclat de pe perna de atlas galben se mișcă, un suspin ușor se strecură printre buzele întredeschise, dar copilul nu era neliniștit. Somnul nu-i fusese tulburat datorită faptului că nu el era moștenitorul de drept, că nu mai era lord Fauntleroy și că nu avea să mai fie vreodată conte Dorincourt. Întoarse capul, parcă ar fi vrut să se așeze înșafel încâtsă-i-i vadămai binepecei vuu așaf cdoibătrânicare-lpriveau.

Fața contelui se îngălbeni și mai tare, iar buzele începură să-i tremure .

— Nu cred nici o vorbă din toată istoria! Este o escrocherie grosolană, care se potrivește cu caracterul

lui Bevis. Seamănă cu întreaga lui viață, care a fost un
șir de scandaluri. A fost un om plin de apucături rele fiul
și moștenitorul meu Bevis, lord Fauntleroy! Parcă ziceai

Dovadadna Cn dna nrna naiva?

Micul lord Fauntleroy

că pretinsa mea noră'este o femeie de rând, fără nici o educație?

— Nu cred că se poate iscăli măcar, mylord. N-are nici urmă de creștere sau de învățătură; este un fel de slujnică. E destul de frumoasă, dar frumusețea ei este vulgară... Avocatul tăcu și se scutură scârbit.

Venele de pe fruntea bătrânului conte se încordaseră și sudoarea îi curgea în picături reci pe obraz; își luă batista și se șterse pe frunte, iar buzele-i încremeniră într-un rânjel disperat.

— Și eu, spuse, privindu-l pe băiatul adormit pe Canapea, eu făceam obiecții cu privire la... la cealaltă femeie, mama acestui copil! Am refuzat s-o primesc, iar copilul acesta știe mai mult decât să-și scrie numele! Asta mi-e răsplata.

Sări de pe scaun și începu să umble cu pași repezi prin încăpere. Cuvintele cele mai sălbaticе îi ieșeau din gură. Furia și deznădejdea îl scuturau cum scutură furtuna tlburrea copacii. Era grozav în tulburarea lui. Domnul Havisham însă își dădu seama că bunicul nu-l uita nici un moment pe copilașul adormit pe perna de atlas galben, căci vorbele îi ieșeau mai mult ca șoapte de teamă să nu-l trezească pe băiat.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse contele într-un târziu: De când s-au născut, fiii mei mi-au adus numai mșine. Revis era cel mai rău dintre ei, și totuși cum să

cred așa ceva? O să mă opun până în ultima clipă.

d na nana nipona

D na nananana pa G nananai>

168

Frances Hodgson-Burnett

După un timp, îl întrebă iar pe domnul Havisham ce probe avea femeia. În timp ce-și continua plimbarea agitată, aci se făcea roșu ca un rac, aci galben ca ceara. După ce-i spusese tot ce știa și-i prezentase toată situația, domnul Havisham începu să se teamă de efectul produs asupra contelui de vestea cea proastă. Acesta era schimbat de tot la față și părea complet aiurit. Furia îi fusese întotdeauna neprielnică, dar de data asta îi făcuse mult mai rău ca de obicei.

Apropiindu- se de canapea, contele se opri.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că o să-mi leg inima de un copil, n-aș fi crezut. Niciodată nu mi-au fost dragi copiii, iar ai mei mai puțin decât oricare alții. Dar pe acesta îl iubesc și el mă iubește pe mine. Până acum n-am fost niciodată un om iubit, dar băiatul acest mă iubește. Lui nu i-a fost niciodată frică de mine, are în credere în mine și mi-ar fi ținut locul mai bine decât l-am ținut cu însumi. Știu că ar fi făcut cinste numelui A

nostru.

Se aplecă și privi câteva clipe la copilul care dormea liniștit; sprâncenele îi erau încruntate, și totuși figura lui n-ar fi înspăimântat pe nimeni în acel moment. Întinse mâna și dădu la o parte buclele blonde de pe fruntea băiatului; apoi sună.

Când intră feciorul, contele îi arată canapeaua.

— Du-l, spusc cu glasul sugrumat, du-l pe lordul Fauntleroy în odaia sa.

NELINIȘTE ȘI ÎN AMERICA

ce băiețelul îl părăsise pe domnul Hobbs

DD ce băiețelul îl părăsise pe domnul Hobbs spre a merge la
castelul Dorincourt ca să-și

ocupe în societatea engleză locul ce i se cuvenea prin

naștere, domnul Hobbs înțelese că imensitatea Oceanului

Atlantic îl despărțea de prietenul cel mititel, în compania

căruia petrecu se atâtea ceasuri plăcute, și se simți deodată

si n gur și părăsit. Domnul Hobbs erau n omuleț greoi la

mintre și la trup, nici prea învățat, niciprea spiritual, iar

prieteni nu avea prea mulți. Nu era destul de inventiv

pentru a ști cum să-și petreacă timpul liber și să se

distreze altfel decât citind ziarele sau ținând socotelile

prăvăliei. Dar nici chiar aceste socoteli nu erau un lucru

simplu pentru el, și micul Cedric, care învățase să

numere pe degete și apoi să scrie cu creta pe tablă, îl
ajutase foarte des la adunări. Câtă vreme fusese copilul

do n n a n pa pr paa pan

acolo, domnul Hobbs citise iar Cedric ascultase cu luare-aminte ce scriau gazetele; amândoi vorbiseră atât de mult despre Revoluție, despre Anglia, despre alegeri și despre partidul republican, încât nu e de mirare că plecarea băiețelului lăsase un gol simțitor în prăvălie.

Domnului Hobbs i se păru la început că Cedric nu plecase chiar așa departe și că se va întoarce în curând, că într-o bună dimineată, ridicându-și ochii de pe gazetă, îl va vedea pe băiețel cu hainele lui albe, cu ciorapii roșii și cu pălăria de paie pe cap stând în ușă, și că-i va auzi glasul strigând vesel:

— Hei, domnule Hobbs! Așa-i că e cald azi?

Dar zilele treceau fără să se întâmple această minune și domnul Hobbs se simțea din ce în ce mai trist și mai nefericit. Nici ziarul nu-l mai interesa ca pe vremuri.

După ce îl citea, îl lăsajos pe genunchi, și se uita țintă la scaunul de lângă tejghea. Pe picioarele scaunului se vedeau urmele lăsate de tocurile viitorului conte

Dorincou rt, urme care-l umpleau de amărăciune pe bietul domn Hobbs. Se vede că și copiii nobililor lasă urme pe scaune, când le lovesc cu tocurile, și nici sângele nobil nu poate împiedica asemenea stricăciuni. Apoi, după ce se uita la urmele de pe scaun, scotea din buzunar ceasornicul și privea inscripția de pe capac: „Pentru domnul Hobbs, de la cel mai bun prieten, lordul gâd ești. “

EC CataaC ettaCat atnatb etba it

nara pa G Dna >

Do na dna nadna Cn

Micul lord Fauntleroy

171

Și apoi închidea capă cu l ceasornicului cu zgomot și suspina, se scula, pornea spre ușă, se oprea între sacii cu cartofi și coșurile cu mere, și privea în stradă. Seara, după ce închidea prăvălia, își aprindea luleaua și se plimba încet pe trotuar până la casa unde locuise Cedric; ajuns acolo se oprea, privea câteva clipe clătinând din cap, pufăia tare din lulea și se întorcea trist acasă.

Și tot așa vreo două, trei săptămâni, până-i veni o idee. Fiind cam greoi la minte, îi trebuia multă vreme până să-i treacă ceva prin gând. De obicei nu-i plăceau ideile noi, căci se simțea mai bine cu cele învechite.

Așadar peste două, trei săptămâni, în care îi mersese tot mai rău, în loc să se liniștească, își făcu un plan în minte. Se hotărî să meargă să-l vadă pe Dick. Fumase o mulțime de lulele până să se hotărască, dar în sfârșit se hotărî. Avea de gând să se ducă la Dick, pe care-l știa din povestirile lui Cedric, și-i veni în minte că poate se va mai liniști vorbind cu lustragiul despre copil.

Și așa, într-o zi, pe când Dick văcsuia cizmele unui client, un om scund, gras și chel se opri în fața lui și privi câteva clipe firma pe care era scris: „Maestrul Dick Tipton! Fără concurență!“

Băcanul își pironi ochii asupra firmei atât de mult,

încât Dick în cepu să se simtă atras de el și, după ce
isprăvi cu cizmele clientului, îl întreabă:

— Doriți să vă lustruiți cizmele?

do n a idnai dna Edna nain pa Pai Dna

nana i par nana naiva

dopo

172

Frances Hodgson-Burnett

Domnul Hobbs înaintă și-și așeză piciorul pe
scăunel.

Pe când Dick îi lustruia cizma, omul scund și gras se
uita când la firmă, cândla Dick.

— De unde ai căpătat-o?

— De la un prieten, un băiețaș care mi-a dat toate
un e ltele. Era un copil minunat, dar acum e plecat în
Anglia, unde se face lord.

— Lord ? Lord ai spus? Nu cumva lord Fauntleroy?
întrebă domnul Hobbs răspicat. Cel care, cu vremea,
are să fie conte Dorincourt?

Lui Dick îi căzu peria din mână.

— Îl cunoști și dumneata?

— L-am cunoscut, răspunse domnul Hobbs, ștergân-
du-și transpirația de pe frunte. Eram cei mai buni prieteni.
Se simțea mișcat vorbind despre copil. Scoase din
buzunar ceasornicul de aur, deschise capacul și îi citi lui
Dick inscripția: „Pentru domnul Hobbs, de la cel mai
bun prieten, lordul Fauntleroy. Aceste rânduri când
ci te ști; la mine să te gândești.“

— Aceasta-i amintirea pe care mi-a lăsat-o la plecare.

„Nu vreau să mă uiți“, așa mi-a spus. Dar m-aș fi gândit
la el chiar dacă nu-mi dădea nimic. Era un prieten de

care orice om și-ar fi adus aminte.

— Rra cel mai drăguț băiat din lume, recunosc
lustragiul. Și cu mine era prieten bun. I-am scos odată

Fond naâ nara i nana ar Dar pa,

doma i n nana ina pa noir naiv inanai

173

Micul lord Fauntleroy

mingea de sub'o' trăsură, și asta n-a uitat-o. Venea pe-aici cu mama lui ori cu dădaca și striga: „Bună, Dick!“ Ai fi crezut că e cât mine de mare și când colo era doar un puști, îmbrăcat ca fetițele. Dacă-ți mergeau rău afacerile, te îmbărbăta c-o vorbă de-a lui.

—Așa-i, răspunse domnul Hobbs. Păcat de Dumnezeu să ajungă lord. Ar fi strălucit într-o băcănie sau poate chiar într-un magazin de textile!

Și clătină din cap mai abătut ca oricând.

Aveau atât de multe de vorbit, încât nu le puteau spune pe to a te dintr-odată și de aceea hotărâra ca a doua zi, pe înserat, Dick să meargă la prăvălia domnului Hobbs spre a-i ține de urât.

Dick era încântat. Obișnuit din copilărie să-și petreacă Viața în stradă, avusese totdeauna nostalgia unui trai mai tihnit. De când rămăsese singur în „afaceri“, strânsese destui bani ca să doarmă noaptea sub un acoperiș, în loc să mai stea în stradă, și spera, odată cu trecerea timpului, să ajun gă ceva mai bine. Să fie invitat de un om cu greutate, care avea o băcănie la colț de stradă și își aducea marfa cu propriul său cal înhămat la căruța sa, asta i se părea lui Dick un adevărat eveniment.

— Știi, din întâmplare, ceva despre lorzi și despre castele? îl întreabă domnul Hobbs. Aș dori să aflu cât mai multe amănunte,

— Este o poveste despre așa ceva în Penny Story',
"Gazeta de un ban (l. eng.)

Do na na dna dnapa pana nana

poi ni a pi para pai pi nabv

174

Frances Hodgson-Burnett

răspunse Dick. Se numește „Crima pentru o coroană frumoasă sau Răzbunarea contesei May“. E foarte frumoasă. Băieții cumpărau gazeta numai pentru povestea asta.

— Adu-mi-o și mie când vii, și ți-o plătesc. Adu-mi tot ce găsești despre conți. Dacă nu-s conți, fie și marchizi sau duci — cu toate că el n-a spus nimic despre ăștia din urmă. Despre coroanele conților a fost câteodată vorba între noi, dar nu cred să găsim așa ceva aici.

— La Tiffany' trebuie să fie de vânzare, dar nu le-aș recunoaște dacă le-aș vedea.

Domnul Hobbs nu voia să dea la iveală propria sa nepricepere în materie de aristocrație, de aceea tăcea din gură și clătina din cap.

— Cred că sunt foarte puțin căutate aici, în America, zi se el, și aici se sfârși conversația asupra acestui subiect. Astfel începu prietenie dintre cei doi. Când Dick veni la băcănie, domnul Hobbs îl primi cu mare căldură, îi puse un scaun la ușă, lângă coșul cu mere, i-l arătă cu mâna și-i zise: „Poftim.“ Apoi luă gazeta cu povestiri și se încinse o discuție asupra aristocrației, domnul Hobbs pufăind din lulea și clătinând din cap, mai ales când privea la scaunul tocit de ghetetele lui Cedric.

—Piciorușele lui au tocit scaunul, piciorușele lui! Stau
ceasuri întregi, privesc la scaun și mă întreb: ce-i cu

* Vestit magazin de bijuterii din New Yorke
do pa t naiv naivpana para val

do na nai E dna Pâna pai Cp dna PD na

175

Micul lord Fauntleroy

lumea asta? Mai deunăzi era aici, mânca pesmeți din cutie și mere din coș, iar acum a ajuns lord și trăiește într-un castel. Când mă gândesc că piciorușele care au tocit scaunul astăzi sunt picioare de lord, ajung să mă înnebunesc dacă sunt în toate mințile! Asta-i lucru' naibii!

Băcanul parcă se înviora vorbind cu Dick. Apoi se așezară la masa încărcată cu brânză, sardele, pesmeți, mezeluri și alte bunătăți care se găseau în băcănie. La urmă, domnul Hobbs destupă două sticle cu bere și ținu un toast:

— În sănătatea lui! Să le dea el o lecție conților, marchizilor și ducilor!

Din seara aceea se întâlneau foarte des, iar domnului Hobbs îi mergea tot mai bine. Citeau împreună gazeta Penny Story și altele, și căpătaseră niște cunoștințe atât de ciudate despre datinile și obiceiurile nobilimii engleze, încât această clasă atât de disprețuită în America ar fi fost cuprinsă de grijă dacă ar fi știut cum era încondeiată.

Într-o zi, domnul Hobbs se duse la o librărie din oraș, pentru a-și îmbogăți biblioteca personală. Se apropie de băiatul de la tejghea și-i ceru o carte despre conți.

— Ce fel de carte?

— O carte despre conți.

— Mi-e teamă că nu avem ce doriți.

N-aveți? Ei bine, atunci ceva despre marchizi sau
despre duci!

ovar i Cp pa PD nah

don dna pa Cn napa EG PA

17%

Frances Hodgson-Burnett

— N-am auzit despre astfel de cărți, răspunse vânzătorul.

Domnul Hobbs era uimit. Se uită la podele, apoi spre tavan și, în sfârșit, zise:

— Nici despre contese?

— Mi-e teamă că nu, răspunse băiatul surâzând.

Tocmai când era să iasă pe ușă, stăpânul prăvăliei veni el în suși și-l întrebă dacă nu vrea o carte în care era vorba de mai multe personaje nobile.

Domnul Hobbs răspunse că o va lua și pe aceea, dacă n-are una întreagă numai despre conți.

Și astfel se întoarse acasă cu un volum intitulat

„Turnul Londrei“ de Harrison Ainsworth.

Când sosi Dick, începură să citească. Era o istorie plină de minunății; acțiunea se petrecea în Anglia, sub domnia reginei supranumită „Mary cea Sângeroasă!“.

Când află domnul Hobbs despre faptele reginei Mary, care avea obiceiul să taie capetele oamenilor, să-i supună la schingiuri și să-i ardă de vii, se înspăimântă. Scoase luleaua din gură și se uită încremenit la Dick, apoi își șterse transpirația de pe frunte cu o basma roșie, mare.

— Nu e în regulă! Nueînregulă! Dacă femeile se pot sui pe tron și porunci a semenea grozăvii, mai știi ce se poate întâmpla dintr-o clipă într-alta? Nu mai poți să fii

" M a ry cca Sângeroasă a domnit în Anglia înc anii 1553 și 1558, și a primit acest nume datorită cruzimii ei îndreptate mai ales împotriva protestanților.

oroare na ra ra fra nana

sigur de nimic! Lasă'o femeie ca asta să facă pe nebuna și numai ești sigur de nimic.

— Așa e, răspunse Dick, și el cam speriat, dar nu domn e ște ea acum . Știu că acume una... Vichtoria, continuă el, stâlcind numele reginei Angliei, iar pe cea din carte o chema Mary.

— Așa e, și nici prin gazete nu scrie nimic despre schingiuri și arderi pe rug, dar tot nu mi se pare lucru sigur să-l știm pe Cedric printre astfel de oameni. Se spune că ei nu sărbătoresc nici ziua de 4 Iulie.

Câteva zile domnul Hobbs nu-și putu veni în fire.

Abia după ce primi o scrisoare de la lordul Fauntleroy și o citi de mai multe ori, întâi singur, apoi cu Dick, și o mai citi și pe cea primită de Dick personal, se liniști iarăși.

Amândoi se bucurau de scrisorile primite, le citeau mereu și vorbeau despre ele; fiecare cuvânt li se părea minunat. Și apoi le trebuiau zile întregi ca să-și compună scrisori le de răspuns și să le citească tot așa de mult ca și pe cele primite.

" Lui Dick răspunsul la scrisoarea primită i-a dat multă bătaie de cap. Învățase numai timp de vreo câteva luni să scrie și să citească, pe când locuia la un frate mai mare și mergea seara la școală, dar fiind băiat isteț, profitase de acele puține lecții și ajunsese mai departe citind gazetele și scriind cu cărbune pe trotuar sau pe

Do na pa ir nr napa Cn pa PD

Frances Hodgson-Burnett

pereții caselor. Îi povestea adesea domnului Hobbs de spre copilăria lui, cum îi purtase de grijă un frate mai mare după moartea mamei lor, căci tatăl îi murise cu mult înainte. Pe fratele e mai mare îl chema Ben, și el se îngrijise de Dick până când acesta ajunsese la vârsta la care să poată vinde ziare și să alerge după comisioane. Locuiseră împreună până ce Dick își găsisse un loc de ucenic la o prăvălie.

— Și apoi, zise Dick dezgustat, s-a însurat. S-a îndrăg o stit ca un neghiob deo nebună, care spărga tot ce-i cădea în mână când se înfuria. Avea un copil exact ca ea: dacă nu-l purtam toată ziua în brațe, zbiera, iar maică-sa arunca după mine cu tot ce găsea. Într-o zi mi-a aruncat o farfurie în cap, dar l-a nimerit pe băiat și i- a tăiat bărbia. Doctorul a spus că are să-i rămână semn toată viața. Bună mamă! Pe Ben l-a făcut să fugă de acasă, fiindcă îl tot certa că nu câștiga destul. Atunci fr a tele meu a plecat spre vest cu un prieten, să crească vite. Abia plecase de-o săptămână și m-am pomenit căa fugit și ea cu băiatul. Pur și simplu și-a luat tălpășița. Cineva spunea căa plecat în Europa, unde s-a angajat guvernantă la un copil. De atunci nu mai știu nimic de ea, și nici Ben n-a mai auzit nimic. În locul lui, eu aș fi foarte mulțumit căa m scăpat de ea; dar el era așa de îndrăg o stit! Adovărul cstc că avca și de cc! Era o femeie de stul de frumoasă, avea niște ochi negri și un păr ca

do na dna par nanana PG pai ia

N

179

Micul lord Fauntleroy

pana corbului, pe care și-l împletea într-o coadă groasă, pe care o purta răsucită în jurul capului. Oamenii spuneau că avea sânge italianesc în vine și de aceea era așa de apucată.

Din când în când Dick îi povestea domnului Hobbs și alte năzdrăvăanii ale cumnatei, precum și despre Ben, care-i scrisese de câteva ori de când pornise spre vest. Nu-i mersese prea bine și se mutase din loc în loc. Până la urmă se stabilise în California. Era pe vremea când se împrietenise Dick cu domnul Hobbs.

— Femeia asta l-a scos din minți! Mi-e tare milă de el. Cei doi stăteau împreună în prăvălie și domnul Hobbs își aprindea luleaua.

— N-ar fi trebuit să se însoare! N-am înțeles niciodată rostul căsniciei, zise băcanul.

Luă un chibrit din cutie, dar se opri zărind o scrisoare pe tarabă.

—E de lael, o scrisoare dela el! N-am văzut-o până acum. Poștașul o fi pus-o aici fără să-l văd sau ofi alunecat din vreo gazetă.

- O luă în mână și o privi atent.

—E d e lael, e scrisul lui!

Renunță să-și mai aprindă luleaua, se așeză pe scaun
și scoase briceagul din buzunar, ca să deschidă plicul.

— Ce vești ne-o mai fi aducând?

Despături scrisoarea și citi următoarele:

opine na naiv nana pai niv na>

do na idnaâ nad nana nava nana

180

Frances Hodgson-Burnett

-D

D a rinc o urt Castle

Iubite domnule Hobbs,

„Scriu foarte repede având ceva curios să-ți spun și știu că ai să t e miri grozav când vei vedea despre ce e vorba, e încurcătură eu nu mai sunt lord și n-am să fiu nici o d a tă conte fiindcă eo femeie cu care a fost însoțit un chiul Bevis care areun băiat și este și el un lord Fauntl e roy fiindcă așa e obiceiul în Anglia ca băiatul fiului mai mare al conților să fie conte dacă au murit toți ceil a lți vreau să zic dacă a murit tata și bunicul. Bunicul meu n- a murit dar amurit unchiul Bevis și băiatul lui e lord Fauntleroy și eu nu mai sunt fiindcă tata eram ai tânăr și pe mine mă cheamă iar Cedric Errol cum mă chema când eram la New York și toate lucrurile au să fie ale băiatului celuilalt am crezut că trebuie să-i dau și poney și trăsura dar bunicul spune că nu e nevoie. Bunicul e foarte supărat mi se pare că nu-i place dama cea nouă dar poate crede că ne pare rău mie și lui «draga» că n-am să fiu conte acum mi-ar fi plăcut mai bine ca la început să fiu conte fiindcă e așa de frumos castelul și-mi place toată lumea de aici și apoi dacă ești bogat poți să faci așa mult bine acum nu sunt bog a t fiindcă papa a fost fiu mai tânăr nu are parale

doar ina naiv nainaiv nana ivnana

multe am să învăț să lucrez spre a putea îngriji de
«draga» am întrebat pe Wilkins cum stă cu băieții de la
c a i poate am să mă fac vizitiu sau băiat la grajd dama a
adus pe băiatul ei la Castel și domnul Havisham și
buni cu l au vorbit cue am i se pare că era supărată fiindcă
striga așa de tare și bunicul era supărat năvălusem
niciodată supărat mam gândit să vă scriu la amândoi
z e “

cum stau lucrurile fiindcă are să vă intereseze“

Prietenul duminică cel vechi
Cedric Errol (nu lord Fauntleroy).

Domnul Hobbs se rezemă de spătarul scaunului,
scrisoarea îi căzu pe genunchi, iar plicul și briceagul pe
jos.

— Să știi că m-a luat naiba! exclamă el.

— Bi, s-a sfârșit cu toată împărăția? strigă Dick.

—Aș, e un complot al englezilor ca să-i ia moștenirea ,
fiindcă e american. Au necaz pe noi de când cu revoluția
și acum vor să se războie pe el. Spuneam eu că nu
sigur acolo, și vezi că s-a împlinit! S-a pus guvernul să-l
deposedeze de ea l lui.

Era grozav de agitat. La început nu-i păruse bine de schimbarea produsă în viața marelui său prieten, dar cu vremea se împăcase cu soarta și, după ce primise scrisori de la Cedric, simțea un fel de mândrie tainică pentru

na i va rai pai na nr ina na Gr nai

Don na Da dna S nana pa na ay

182

Frances Hodgson-Burnett

b o găția prietenului său. N-o fi avut el o părere prea bună despre conți, dar știa că și în America paralele erau privite cu respect, și dacă bogăția și splendoarea erau legate de titlul de noblețe, apoi era greu să rămână fără el.

— Încearcă să-l jefuiască și cine are bani destui ca să-l apere trebuie să meargă să aibă grijă de el, mai spuse domnul Hobbs.

Îl ținu pe Dick până noaptea târziu în băcănie ca să dezbată problema, iar când tânărul plecă, merse și el până la c o lțul străzii. La întoarcere, se opri o vreme peste drum de casa goală, uitându-se la tăblița pe care scris „De închiriat“, fumându-și luleaua foarte abătut.

Capitolul XII

RIVALII

e zile după de junul de la castel, mai toți nglezii care citeau ziarele cunoșteau interesanta

istorie de la Dorincourt în toate amănuntele ei; aflaseră cutoții despre băiețelul adus din America pentru a primi titlul de lord Fauntleroy, și care era atât de frumos și de

bine crescut încât îl îndrăgise toată lumea; despre

bătrânul conte, foarte mândru de moștenitorul său; despre mama băiatului, tânăra și frumoasa văduvă, care nu

fu se se iertată că se măritase cu căpitanul Errol fără

“binecuvântarea contelui. Venea la rând curioasa căsătorie alui Bevis, răposatul lord Fauntleroy, cu ciudata femeie

despre care nu auzise nimeni vorbindu-se până atunci,

și care se ivise pe neașteptate cu un copil, spunând că

acesta era adevăratul lord Fauntleroy și cerându-și
drepturile. Despre toate acestea se vorbea și se scria, și

onora na nr nana GG DO

do na ta na fără nanana naiva

184

Frances Hodgson-Burnett

era mare vâlvă printre cititori. Se mai răspândise știrea că bătrânul conte Dorincourt nu era mulțumit cu
înt o r să tura pe care o lua seră lucrurile, că voia să se
adre se ze justiției și că totul avea să se sfârșească printr-un
curios proces.

Nu se pomenise vreodată așa agitație în comitatul
Dorincourt. În Erleboro, în zilele de târg, oamenii se
adunau în grupuri și discutau nedumeriți, iar nevestele
locuitorilor se poșteau una pe alta la ceai, spre a-și
împărtăși ultimele noutăți. Știau toate amănuntele despre
nec a zurile contelui , de spre hotărârea luidea nu-l
recunoaște pe noul lord Fauntleroy și despre ura contelui
față de femeia care era mama noului pretendent. Dar,
desigur, doamna Dibble știa cele mai multe amănunte

în — Perspectivele sunt proaste, povestea ea, și dacă m-ați
acea într e ba ce gândesc, v-aș răspunde că asta e răsplata pentru
stă felul cum s-a purtat cu văduva căpitanului Errol, pe care
privia despărțit-o de copilul ei, Acum contele îl iubește pe
nță băiat, s e mândrește cu el și e distrus din pricina celor
și întâmplat e . Și — ce e mai rău! — femeia asta nouă este
era f o arte vulgară, pe când cealaltă este o adevărată doamnă.
mai Cea nouă are o mutră obraznică, după cum zice domnul
solicTh om as, și nici un om care poartă livreaua contelui nu
itată va primi ordine de la ea. „Dacă intră aia în casă, atunci
ca ieșim noi“, ar fi spus toți servitorii. Iar băiatul ei nici nu
oric
ând. Dona nai dna naiv nainaiv Pina Cn ina,

doma în e nana innananana

Micul lord Fauntleroy

185

se compară cu micul Cedric. Cine știe ce-o să iasă din
t o ată povestea asta și cum o să se termine! Când Jeanne
mi-a adus vestea, eu, una, am înlemnit.

La castel, agitația domnea pretutindeni: în bibliotecă,
unde stătea contele cu domnul Havisham la sfat, în
bucătărie, unde toți servitorii cu domnul Thomas în
frunte vorbeau și strigau toată ziua, la grajd, unde Wilkins
șesăla poneiul și se tânguia vizitiului, povestindu-i ce
frumos și ce repede învățase micul Cedric să călărească,
și cu ce bucurie îl însoțea la plimbare.

În mijlocul agitației generale numai Cedric, acela
d e spre care se spunea că numai e lord Fauntleroy, era
liniștit și fără grijă. La început, când află istoria, se simți,
c e e drept, cam neliniștit, dar nu pentru că era ambițios
și dorea titlul. Pe când bunicul îl lămurea cum stăteau
lucrurile, copilul ședea pe un scăunel, la picioarele
bătrânului, și asculta cu luare-aminte.

— Ce ciudat mi se pare, ce ciudat! zise băiatul.

Cont el e îl privea în tăcere; el însuși se simțea mai
mișcat decât ar fi crezut; și era cu atât mai încurcat, cu
cât zărise o expresie tulburată pe chipul care de obicei
era atât de fericit.

— O să ia și casa în care locuiește „draga“ și trăsură
ei? întrebă copilul îngrijorat.

— Nu, răspunse contele necăjit, ei nu-i pot lua nimic!

— Sigur? întreabă Cedric, mai liniștit.

ora nai ina Sr nainai Edna ina Car dnaiy

d a na ra naa pair nava oaie

186

Frances Hodgson-Burnett

Apoi privindu-și bunicul cu ochii mari și blânzi,
continuă:

— Băiatul celălalt are să fie nepotul dumneavoastră,
după cum am fost eu?

— Nu, răspunse bătrânul, răstit.

La auzul acestor cuvinte, Cedric aproape că sări în
sus de bucurie.

— O să fiu băiatul dumneavoastră și dacă nu mă fac
niciodată conte? O să rămân băiatul dumneavoastră ca
mai înainte?

Și, roșu la față, aștepta răspunsul bătrânului.

Cum se uita la el bunicul, privindu-l din cap până în
picioare! Cum își încrunta sprâncenele și cum îi scăpărau
ochii și cât de ciudat!

— Băiatul meu! zise bătrânul conte cu glasul
tremurând, pe care nu și-l recunoștea, cu toate că vorbea
hotărât , mai hotărât ca oricând. Da, ai să fii băiatul meu
cât voi trăi; și — așa să-mi ajute Dumnezeu! — uncori
simt că ești singurul băiat pe care l-am avut vreodată.
Cedric se înroși până în creștet, dar acum se înroși de
bucurie. Își vâr mâinile în buzunare și privi în ochii
bunicului.

— Dacă e așa, atunci nu-mi pasă dacă voi fi conte sau
- nu. Eu am crezut că cel care va fi conte va fi și nepotul

dumneavoastră; de asta -mi era mie teamă și asta n-aș fi
putut-o răbda; dar așa...

na i naiv dna na pa na PG nani

Micul lord Fauntleroy

Contele își puse mâna pe umărul copilului și-l apropié mai tare de sine.

— N-o să ți se ia nimic din tot ce pot păstra eu pentru tine. Ești făcut pentru a fi lord și — ei bine! — încă ești. Dar orice s-ar întâmpla, vei avea tot ce-ți pot eu oferi, totul!

Părea că nu mai stă de vorbă cu un copil, atât de hotărâte îi erau expresia și vocea; părea mai degrabă că î și face lui însuși o promisiune, și poate că asta și făcea. Până atunci nu-și dăduse seama ce adâncă era iubirea lui pentru copil și cât de mândru se simțea de el. Nici însu și ri le minu nate și frumusețea băiatului parcă nule prețu i se așa ca acum. Și, cu firea lui despotică; ise părea cu neputință să se lipsească de un lucru de care-și legase inima; deci hotărî să lupte fără preget.

La câteva zile după ce se întâlnise cu domnul Havisham, femeia, care zicea că e lady Fauntleroy, se prezentă la castel împreună cu fiul ei, dar nu fu primită. C o ntele nu voi să o vadă, ci îi răspunse printr-un valet că va veni avocatul contelui și va prelua cazul. Thomas fusese cel însărcinat să-i transmită răspunsul contelui.

După ce vorbi cu ea, le spuse celorlalți servitori:

— N-am purtat eu livrea degeaba atâta vreme ca să nu-mi dau s eama cine e doamnă și cine nu. Aceea de la C o urt-Lodg e , da; americană sau nu, eo doamnă, și asta

am spus-o de la început, de când am văzut-o. Dar
cealaltă...

Doran pa na ar ina na anal

D o n na ni nao op rr n

188

Frances Hodgson-Burnett

Femeia se întoarse înapoi înfuriată, dar și cam înfricoșată. Domnul Havisham văzuse de la început că a avea un temperament impulsiv și un fel de-a fi vulgar, dar nu era destul de îndrăzneță; câteodată parcă era speriată de situația în care se vârâse. Parcă nu s-ar fi așteptat să găsească o asemenea opoziție.

— Trebuie să fie o femeie din clasa cea mai de jos, îi spuse doamnei Errol avocatul. E fără educație și neobișnuită să aibă de-a face cu oameni ca noi. Nu știe ce să facă. Vizita la castel a înfricoșat-o; era furioasă, dar speriată. Contele n-a primit-o, dar l-am sfătuit să meargă cu mine la hanul unde locuiește individă. Când l-a văzut intrând în cameră, s-a făcut galbenă ca ceara, a poi a început să amenințe și să-și ceară dreptul ei. Ad e vărul e că bătrânul conte intrase în încăpere ca un uriaș de viță nobilă și o privise fix în ochi, fără să-i adreseze un cuvânt. Apoi o măsurase din cap până-n pici o are, ca și cum ar fi fost o arătare nemaivăzută, și o lăsase să vorbească și să-și ceară dreptul până ce obosi. În cele din urmă, îi spusese:

— Zici că e și nevasta fiului meu mai mare. Dacă e adevărat, dacă ai probe concludente, legea-ți va da dr e ptate. În cazul acesta băiatul dumitale e lordul Fauntleroy. Poți fi sigură că problema va fi cercetată cu luare-aminte; dacă pretențiile dumitale sunt valabile, vei căpăta ce ți se cuvine. Dar e un u am de gând să te mai

n a i da nai iar naia pa ia

ordin a ri nna par pana Ey

189

Micul lord Fauntleroy

văd nici pe dumneata, nici pe băiatul dumitale cât voi

trăi. Din nefericire, oamenii vor avea timp să se sature de dumneata după moartea mea. Ești exact genul de femeie la care m-aș fi așteptat ca Bevis să și-o aleagă de soție.

La câteva zile după această scenă, pe când doamna Errol scria în iatacul ei, îi fu anunțată o vizită. Fata din Casă, care venise cu vestea, părea mișcată și privea plină de milă spre stăpâna ei, cu ochii speriați.

E contele, zise ea tremurând.

Când doamna Errol intră în salon, zări un domn înalt și bătrân, cu chipul încă frumos, cu mustața albă, stuf o asă, și cu o privire strașnică.

— Doamna Errol?

— Da.

— Eu sunt contele Dorincourt.

Se opri un moment. Ochii ridicați spre el erau întocmai ca ai băiatului, ochii aceia care îl priveau cu atâta dragoste.

— Copilul îți seamănă, zise scurt.

— Mi-au spus-o mai mulți, dar mie-mi pare bine că seamănă și cu tatăl său.

Într-adevăr, așa cum îi spusese și lady Constance, tânăra văduvă avea un glas dulce și o comportare simplă

și doamna părea deloc intimidată de prezența lui.

— Așa e, seamănă și cu fiul meu.

Și începu să-și răsucescă mustața cu putere.

— Știi de ce am venit? reluă contele.

— L-am văzut pe domnul Havisham, care mi-a povestit despre pretențiile...

— Am venit să-ți spun, o întrerupse contele, că se vor face cercetări da că se poate face vreo contestație și că vom apăra copilul cu toată puterea legilor. Drepturile lui...

Dar la rândul lui fu întrerupt de glasul cel dulce:

— Cedric nu trebuie să capete decât cei se cuvine, ceea ce-i poate da legea!

— Din nenorocire, se pare că legea nu-i poate da ce cred eu că i se cuvine, răspunse contele, și ce i-aș da eu dacă aș putea. Femeia aceasta vulgară și copilul ei...

— Poate că îl iubește cum îl iubesc și eu pe Cedric! Și, d a că a fost soția fiului dumital e mai mare, copilul ei e lordul Fauntleroy, nu al meu.

Spunând aceste cuvinte, doamna Errol îl privea fără frică, precum l-ar fi privit și Cedric, iar bătrânul; care fu se se un t i ran toată viața, era încântat. Atât derarise întâmplase ca cei din jur să îndrăznească să fie de altă părere, încât se bucura de noutatea lucrului.

— Poate ți-ar părea mai bine să nu fie Cedric niciodată conte Dorincourt, zise el, necăjit.

Chipul tânăr și frumos al doamnei Errol se împurpură.

— E un lucru foarte frumos să fie cineva conte

don a nai dna naipa rar pana ra?

Capitolul XIII

DICK SARE ÎN AJUTOR

A

. ce se încinse discuția despre istoria lordului Fauntleroy în ziarele engleze, începu să se

vorb ea scă de ea și în cele americane. Povestea era prea interesantă pentru a fi ușor trecută cu vederea, așa că fu prezentată intens și în presa de peste ocean.

Se povesteau atâtea variante, încât ar fi trebuit să cumperi toate ziarele și să le compari, pentru a-ți putea face o părere exactă. Atâta citise domnul Hobbs încât amețise. Un jurnal vorbea despre Cedric ca despre un copil în fașă, altul zicea să e student la Oxford, foarte apreciat și celebru prin poemele pe care le compunea în limbă greacă ; al treilea le spunea că e logodit cu o fată de o frumusețe rară, fiica unui duce; altul descria nunta care se făcuse. Nici un ziar nu pomenea despre copilul

în vârstă de șapte-opt ani, cu picioarele lui sprintene și

Donnie dna nai parinte

Frances Hodgson-Burnett

Iată ce citi domnul Hobbs în scrisoarea lui Dick:

„Iubite prietene, am primit scrisoarea ta și domnul Hobbs pa lui și ni sa amărât sufletul de ceata de hoți care încear că să te despoaie. Dar vreau să-ți spun că n-am uitat c e ai făcut pentru miine, și dacă nu e alt chip, întoarcete îndărât și fâte tovarăș cu mine. Afacerea merge bine și nu ți se poate întâmpla nici un neajuns. Ai să încerci întâi cu maestrul Dick Tipton. Atât pentru azi.

Dick“

Și iată ce citi Dick în scrisoarea domnului Hobbs:

„Stimate domn, am primit onorata și văd că lucrurile stau pr o st. Cred că e vorba de o afacere aranjată. Două lucruri am de spus. Vreau să cercetez bine, să consult un avocat și să fac ce pot, dumneata fii liniștit. Dacă iese rău de tot și sunt conți mai mulți decât avem noi nevoie, te așteaptă un post de asociat, când vei fi destul de mare, precum și o casă și un prieten.

Al tău sincer,
Silas Hobbs“

Dora nai dna naiv SP PG PG Eno

Do na dna Pra pa fair napa aiva

197

Micul lord Fauntleroy

— Acum e asigurat, dacă nu se face conte, zise domnul Hobbs.

— Așa e, răspunse Dick, noi nu-l lăsăm să piară, căci n e e grozav de drag.

A doua zi veni la Dick un client al său, un avocat care-și începea cariera, sărac precum sunt toți avocații începători, dar vesel și plin de curaj. Biroul lui modest se afla alături de prăvălia lui Dick, și acesta îi lustruia cizmele în toate dimi ne țile; ei nu erau ceea ce se cheamă prieteni, dar av o catul găscă întotdeauna câte o vorbă bună sau o glumă pentru Dick. În acea zi, când își așeză pici o rul pe scăunel, ținea în mână o gazetă necunoscută, plină cu știri despre personalități și evenimente marcante.

—E pentru tine, Dick, să te uiți prin ea când o să-ți iei micul dejun. Vei vedea imaginea unui castel englezesc și p o rtretul nurorii unui conte. Frumoasă femeie — are o min un e de păr — dar eun scandal acolo! Ai să faci cu noștință cu nobilimea. Începe cu contele Dorincourt și cu lady Fauntleroy. Dar ce ai, ce s-a întâmplat?

Pe prima pagină se aflau imaginea castelului

Dorincourt și portretul unei femei. Cu ochii zgâiți și galben la față ca ceara, Dick se uita la imaginea femeii cu gura căscată.

— Ce e, Dick? Ce te-a apucat?

D i ck arăta într-adevăr de parcă i s-ar fi întâmplat ceva
rău. Fără să scoată o vorbă, arăta cu degetul la chipul

doara ina nar a arina naie

Frances Hodgson-Burnett

sub care scria: „Mama pretendentului, lady Fauntleroy.“

Bra chipul unei femei frumoase, cu părul lung, împletit în tr-o coadă groasă cât brațul, înfășurată în jurul capului.

— Asta este lady Fauntleroy? reuși Dick să îngaime.

Păi pe asta o cunosc mai bine decât pe dumneavoastră!

Avocatul începu să râdă.

— Unde ai întâlnit-o, Dick, la Newport, ori în ultima duminică de călătorie la Paris?

Dar lui Dick nu-i ardea de glumă; începu să-și strângă periile și cutiile cu cremă, ca și cum treburi urgente l-ar fi împiedicat să-și mai vadă de lucru.

— Asta-i treaba mea! O cunosc și gata! Și pe ziua de azi s-a sfârșit cu lucrul!

În mai puțin de cinci minute se afla în stradă, pornind cu pași repezi spre prăvălia din colț.

Domnului Hobbs nu-i veni să-și creadă ochilor când, privind peste tejghea, îl văzu pe Dick năpustindu-se înăuntru cu gazeta în mână. Băiatul venise într-un suflet și abia mai putea vorbi. Fără o vorbă, azvârli jurnalul pe tejghea.

— Ce-ai acolo? întrebă domnul Hobbs.

— Uită-te la ea, uită-te la femeie, la chipul din jurnal, nu e din aristocrație, nu e nevastă de lord. Afurisit să fiu dacă nu-i Mina pe care aș recunoaște-o oriunde aș

vedea-o! Și Ben ar recunoaște-o dintr-o mie!

Domnul Hobbs sări de pe scaun.

doam n a dna Pâna pa nan pai na»

doamna rar ra

Micul lord Fauntleroy

199

— Știam eu că-i o treabă aranjată, spuse el. Știam eu.

Și i-au făcut-o fiindcă e american.

—D a ' de'unde! Strigă Dick scârbit. Ea a urzit întreaga istorie; to a tă viața ei a umblat după intrigi. Am citit ;d

într-una i n gazete despre băiatul ei și se spune că are un se mn la bărbie; băiatul ei nu e copil de lord, cum nu sunt eu; este cop ilul lui Ben, și semnul din bărbie i l-a fă cu t ea când a azvârlit cu farfuria după mine.

Meșterul Dick fusese întotdeauna ager la minte și viața pe străzile mărelui orăș îl făcuse și mai isteț. Era obișnuit să observe tot și să gândească la fel de repede, iar acum trăia din plin agitația și nerăbdarea momentului.

Dacă în acea dimineață lordul cel mititel ar fi putut ar unca măcar o privire în băcă nie, cu siguranță căar fi fost captivat de scenă, chiar dacă discuția celor doi și planurile pe care și le făc ea u ar fi privit soarta altcuiva și nu p ea lui. Domnul Hobbs era copleșit de marea lor " răspun de re, iar Dick plin de viață și de energie. El se și apucă să-i scrie fratelui său, Ben, apoi decupă portretul din ziar și-l puse în plic, alături de scrisoare, în timp ce d o mnul Hobbs îi scria o „epistolă“ lui Cedric și alta c o nte lui . Amândoi scriau de zor când lui Dick îi veni o altă idee.

— Ascultă, zise el, domnul care mi-a dat gazeta e
avocat. Haide să-l întrebăm ce-i mai bine de făcut.
Avocați se pricep la toate.

dov a da na s na pa ana pana

D n a na nnannanana

201

Micul lord Fauntleroy

Și î n tr- a devăr, până a nu apune soarele, două scrisori
unon

fură trimise în două direcții opuse: una porni spre Anglia
din portul orașului New York, la bordul unui vapor, iar
cealaltă porni cu trenul care ducea scrisori și călători în
îndepărtata Californie. Cea dintâi era adresată domnului
Havisham, iar cealaltă lui Benjamin Tipton.

După ce închise prăvălia în acea seară, domnul Hobbs
și Dick se așezară în odăița din spate și stătură de vorbă
până după miezul nopții.

DEMA S CAREA

de mirare cu câtă repeziciune se pot petrece lucrurile cele mai neașteptate. Au fost necesare, în aparență, numai vreo câteva minute pentru a schimba soarta băiețelului care trăise atât de liniștit în căsuța mică din străduțacea dosnică a marelui oraș american și care-și i legăna piciorușele pe scaunul cel înalt din prăvălia domnului Hobbs. Dintr-un copil oarecare , ce ducea o viață modestă pe o străduță liniștită din New York, devenise un aristocrat englez, moștenitor al unor titluri nobiliare și bogății nenumărate. După alte câteva minute, copilul se trezise un dezmoștenit fără o lețcaie și fără nici un drept asupra bogățiilor de care se bucurase vremelnice. Și, oricât de surprinzător ar părea, nu după multă vreme fața lucrurilor se schimbă din nou, iar băiatul recăpătă tot ceea ce fusese pe punctul de a pierde.

DopaGridna nai na fina pa pa nana

Gr pa En,

do n a dna pa an Cp

203

Micul lord Fauntleroy

Timpul a fost scurt deoarece femeia care se dădea drept a dy Fauntleroy era de parte dea fi atât de deșteaptă pe cât era de ticăl o asă; când domnul Havisham o încolți cu întrebările asupra căsătoriei cu fiul cel mare al contelui și nașterii copilului, se încurcă și deșteptă primele bănuieli; ap o i își pierdu cumpătul de tot și agitația ei o trădă și mai rău. Făcea greșeli mai ales în legătură cu copilul. Femeia pretindea că fusese cununată cu Bevis, l o rd Fauntleroy, apoi se certase cu el și primise o sumă de bani ca să stea cât mai departe. Domnul Havisham descoperi însă că istoria cu nașterea băiatului la Londra nu era adevărată. Tocmai când era pradă tulburării provocate de această descoperire, sosi scrisoarea tânărului său confrate din America.

Ce seară fiu aceea în care primiră scrisoarea și încare domnul Havisham și contele se așezară în bibliotecă pentru a-și făuri planurile!

— După ce m-am întâlnit de vreo trei ori cu ea, zise domnul Havisham, am început să bănuiesc adevărul. Mi s e părea că băiatul e mai mare.decât spunea dânsa, căci mereu se încurca vorbind de ziua nașterii și apoi încerca s-o dreagă. Ceea ce reiese din scrisoare se potrivește cu multe din bănuielile mele. Cel mai bun. lucru este să-i

chemăm telegrafic pe cei doi americani, fără să-i spunem
ei nimic, și să-i punem pe neașteptate față în față. Se
ve de că e o intrigantă de rând. Eu cred că-și va pierde
răbdarea și se va trăda îndată.

doarma nas dna pa i rafina pana

Gr ina par naiv ina pay

don nina

204

Frances Hodgson-Burnett

Așa se și întâmplă. Nu-i spuseră nimic, și domnul Havisham își urmă întrevederile cu ea, în care o asigura că studiază afaceri ea cu luare-aminte; și într-adevăr, ea se simțea atât de sigură, încât începu să se obrăznicească și mai tare.

Dar într-o dimineață, pe când se dea în camera ei de la hanul „The Dorincourt Arms“, îi fu anunțată vizita domnului Havisham. Avocatul intră însoțit de trei persoane: un băiat cu ochii ageri, un bărbat tânăr și vânjos, iar cel de-al treilea — contele Dorincourt în persoană.

La vederea primilor doi, femeia sări în picioare și scoase un țipăt de spaimă, înainte de-a fi avut vreme să se controleze. Credea că acești oameni se găseau la mii și mii de mile depărtare și de ani de zile nu se mai gândise la ei. Nu se aștepta să-i mai întâlnească vreodată. Când despre Dick, acesta nu se putu abține să nu zâmbească puțin, în clipa în care o văzu.

— Bună, Mina! îi spuse lustragiul.

Celălalt, care era Ben, o privea în tăcere.

— O cunoașteți? întrebă domnul Havisham, uitându-se când la unul, când la altul.

— Da, răspunse Ben, o cunosc și ea mă cunoaște pe

mine.

Apoi se întoarse cu spatele la femeie și se uită pe fereastră, ca și cum imaginea fostei sale soții i-ar fi fost odioasă.

onora nina paravan

Fonsidna naSr na par na na naivpax

Micul lord Fauntleroy

205

Femeia, văzându-se descoperită și demascată, își pierdu complet cumpătul și începu să-i blesteme. Dick zâmbi și mai mult auzind insultele și amenințările care îi ieșeau din gură. Singur Ben nu se mai întoarce ca să o privească .

—Pot jura înaintea oricărui judecător asupra identității ei, îi spuse el domnului Havisham, și pot să mai aduc o grămadă de martori care să jure. Tatăl său e un om de treabă, deși de condiție foarte modestă. Maică-sa, care a murit, era exact ca ea. Tatăl însă trăiește și e suficient de cinstit ca să-i fie rușine de fiică-sa. O să vă spună el cine este și dacă a fost sau nu măritată cu mine.

Deodată își încleștă pumni i și se întoarce spre femeie.

— Unde este copilul? o întreabă furios. Să știi că va merge cu mine! Cu tine a terminat-o, așa cum am terminat-o și eu !

Tocmai când sfârșea aceste cuvinte, se deschise ușa

*

de la dormitor și un băiat, atras de zgomotul glasurilor, privi înăuntru. Nu era un băiat frumos, dar era curățel și semăna cu Ben, tatăl său; în bărbie avea o cicatrice cu trei ramificații.

Ben:se duse la el și-l luă de mână.

— Potjura că e băiatul meu. Tom, îi zise copilului, eu

sunt tatăl tău; am venit să te iau cu mine. Unde ți-e
pălăria?

Băiatul arată spre scaunul unde era pălăria. Se bucura

Dona dnaG aGaina na pa na pay

să plece. Pățise atâtea în viață, încât nu-i părea ciudat să vină un străin și să-i spună că e tatăl său . Tot așa de puțin se mirase cu vreo câteva luni mai înainte, când venise o femeie care spunea că-i este mamă să-l ia de la familia care-l crescuse de când era mic. Ben luă pălăria fiului său de pe scaun și amândoi se îndreptară spre ieșire.

— Dacă mai aveți nevoie de mine, îi spuse domnului Havisham, știți unde mă găsiți.

leși din c a meră cu băiatul de mână, fără a mai întoarce capul spre femeia turbată de furie, pe care c ontele o privea atent prin ochelarii pe care-i așezase liniștit pe nasul său vulturesc.

— Liniștește-te, femeie, spuse domnul Havisham. Nu așa trebuie să te porți, dacă nu vrei să ajungi la închisoare. Caută să te controlezi!

Tonul cu care spuse aceste cuvinte era atât de categoric, încât femeia înțelese că lucrul cel mai cuminte “

“ pentru ea era să se retragă. Aruncă o privire sălbatică spre avocat și se năpusti în camera alăturată, trântind ușa.

— N-o să ne mai necăjească, zise domnul Havisham.

Și avea dreptate. Chiar în noaptea aceea, femeia părăsi hanul „The Dorincourt Arms“, luă trenul spre Londra și se făcu nevăzută.

don a nara naiv nana anai nale

207

Micul lord Fauntleroy

După această adevărată lovitură de teatru, contele
părăsi hanul și se urcă în trăsură.

— La Court-Lodge, îi porunci lui Thomas.

— La Court-Lodge, zise Thomas vizitiului, urcându-se
pe capră, și pot să te asigur că lucrurile iau o întorsătură
neășteptată.

Când trăsura se opri în fața reședinței de la
Court-Lodge, Cedric se afla în salon cu mama lui.
Contele intră în încăpere fără a fi anunțat. Arăta cu
câțiva centimetri mai înalt și cu mulți ani mai tânăr. Ochii
săi adânciți în orbite străluceau.

— Unde e lordul Fauntleroy? murmură el.

Doamna Errol înaintă spre conte cu chipul îmbujorat.

—E lordul Fauntl e roy? întrebă ea. El elordul adevărat?

—Da,ele!

Apoi puse mâna pe umărul lui Cedric.

— Fauntleroy, zise el în felul său autoritar, întreab-o
pe mama ta când vrea să vină la noi la castel!

Cedric își aruncă brațele în jurul gâtului mamei.

— Să stea cu noi! strigă el. Să rămână mereu cunoi!

Contele se nita la doamna Frrol și doamna Errol se
uita la conte. Alteța sa nu glumea deloc. Se hotărâse să

Domain Gr dar i nana Gr nana na

E aCateCatett di tt attaitiatiti

2 0 8

Frances Hodgson-Burnett

rezolve în cel mai scurt timp și această problemă.

Începuse să-i surâdă ideea de a se împrieteni cu mama moștenitorului său.

— Sunteți sigur că aveți nevoie de mine? întrebă doamna Errol cu surâsul ei blând și plăcut.

— Foarte sigur, răspunse el scurt. Abia acum îmi dau seamă că am avut întotdeauna nevoi de dumneavoastră. Sper că veți veni.

MICUL LORD ÎMPLINEȘTE OPT ANI

en își luă băiatul și porni cu el înapoi la cirezile de vite din California în condiții cât se poate de avantaj oase pentru el. În ajunul plecării avusese o întâlnire cu domnul Havisham, care-i spusese că bătrânul conte Dorincourt dorea să facă ceva pentru băiatul care s-ar fi putut întâmpla să devină lord Fauntleroy. Contele socotise că era bine să investească niște fonduri în pământ și vite în îndepărtata Californie, și să-l însărcineze pe Ben cu conducerea fermei, cu un profit în semnat pentru el; în acest mod îi asigura și micului Tom un viitor. Așa că Ben plecă din Anglia aproape stăpân pe o fermă care, cu timpul, putea să-i aparțină de tot, cum s- a și întâmplat după câțiva ani. Tom a crescut

și s-a făcut un tânăr de treabă, care-și iubea mult tatăl.

ovar na i nana nanana Sv ina,

o n nai ina ini ina rar ai rain

210

Frances Hodgson-Burnett

Ben obișnuia să spună că Tom răscumpăraseră toate necazuri le pe care le avusese în viață. Însă Dick și domnul Hobbs, care veni seră cu ceilalți să vadă cum se vor desfășura evenimentele, nu se reîntoarseră așa curând. Contele dorea să se îngrijească de viitorul lui Dick și să-i dea o educație temeinică. Domnul Hobbs hotărî ca, de vreme ce lăsase un om în care se putea încrede să-i vadă de prăvălie, să rămână la serbările ce se vor da pentru a opta aniversare a nașterii lordului Fauntleroy. Toți nobilii din ținut și toți arendașii contelui fu se seră poftiți; se pregăteau serbări, dansuri, jocuri, focuri de artificii.

— Exact ca la 4 Iulie! zicea lordul Fauntleroy. Ce păcat că nu m-am născut la 4 Iulie, fiindcă le-am fi sărbătorit odată.

Trebuie să mărturisim de la început că domnul Hobbs și contele nu erau așa de intimi după cum ne-am fi așteptat în favoarea aristocrației engleze. Bătrânul conte cunoscuse foarte puțini băcani și printre prietenii domnului Hobbs nu se numărau prea mulți conți. Astfel, conversațiile dintre cei doi nu prea aveau spor. Trebuie să mai spunem că domnul Hobbs se simțea copleșit de frumusețile pe care lordul Fauntleroy credea că ede datoria lui săi le arate. Poarta de la intrare, lei din piatră

și aleea cea lungă îl impresionară pe domnul Hobbs chiar
de la început, iar când văzu castelul, grădina, serele cu

Poma na ini nai na Dna na ina dnae

rain d na ina naiv dna pa âr na Pâna

21

Micul lord Fauntleroy

flori și cu fructe, terasele cu flori, armurile, scara de la intrarea principală, grajdurile, păunii, servitorii în livrea și multe altele bietul băcan fiu de-a dreptul copleșit. Dar galeria cu tablouri îl dădu pur și simplu gata.

— E un muzeu aici? îl întrebase domnul Hobbs pe băiat, intrând în încăperea mare și bogat împodobită.

— Nu, răspunse lordul Fauntleroy cam sfios, nu cred să fie muzeu. Bunicul spune că sunt strămoșii mei.

— Toți? Păi asta-i familie, nu glumă!

Și bictul băcan, copleșit de atâția strămoși, se prăbuși pe un scaun.

L o rdul Fauntleroy o chemă pe doamna Mellon, care cunoștea istoria fiecărui portret, precum și numele pictorului care le pictase, și carele povesti tot felul de istorii romantice despre doamnele și lorzii înfățișați în tablouri. Când domnul Hobbs pricepu despre ce era vorba, picturile îl atraseră mai mult decât oricare alt lucru, și venea ade sea de la hanul din sat, unde trăsesese, pentru a se plimba singur în galeria cu portrete, privind cu luare-aminte la doamnele și domnii pictați acolo, care priveau și ei la domnul Hobbs; iar acesta clătina din cap.

— Când te gândești că toți au fost conți! Sau aproape t o ți! Iar băiatul ăsta o să ajungă și'el conte și totul va fi allui!

În sinea lui era mai puțin dezgustat decât își închipuise

dona n a ina na pa r pan pair

Do na dna dna pa na ar na naiv na,

212

Frances Hodgson-Burnett

de conți și de felul lord e a trăi, și ne întrebăm dacă principiile sale republicane nu avuseseră de suferit după ce băcanul a făcut mai de aproape cunoștință cu nobilii, cu castelul, cu strămoșii lui Cedric și cu alte dichisuri aristocratice.

E

ar st Într-o zi, spuse o vorbă memorabilă și neașteptată:

— N-aș avea nimic împotrivă să fiu și eu printre ei!

Ceea ce însemna într-adevăr o mare concesie din partea onorabilului băcan.

Ce zi mare a fost aceea când lordul Fauntleroy a împlinit opt ani și ce bucurie pe toți copiii de pe moșie! Ce frumos era parcul plin de săteni în haine de sărbătoare și casele gătitе cu steaguri! Dar cel mai mare steag flutura deasupra castelului. Nu lipsea nici un invitat pentru că toți se bucurau că tot Cedric era adevăratul lord Fauntleroy și că într-o zi va fi stăpânul acelor locuri. Toți doreau să-i privească pe copilul și pe mama care-și câștigaseră atâtia prieteni. Cu siguranță că bătrânul conte era privit acum cu alți ochi, fiindcă băiatul îl iubea și avea încredere în el, și fiindcă bătrânul se împrietenise și se purta bine cu mama moștenitorului său. Se spunea

do n a na naiv nana nava a Fanar

Co e ta a tt a Cat ettattatta Ci tt d

:

213

Micul lord Fauntleroy

chiar că începuse să țină la ea, și că, trăind alături de micul lord și de mama acestuia, bătrânul conte ar putea de veni cu timpul un om destul de cumsecade, și că atunci toată lumea ar duce-o mai bine.

Ce sumedenie de oameni se îngrămădeau pe sub copaci, în corturi și prin livezi! Arendașii cu soțiile lor în haine de sărbătoare, cu pălării și șaluri noi; tinere fete cu logodnicii lor; copii alergând și chiuind; femei în vârstă cu pelerine roșii, sporovăind între ele. La castel, doamne și domni veniseră să petreacă, să-l felicite pe c o nte și să o cunoască pe doamna Errol. Era și lady Constance cu soțul ei, sir Harry, apoi sir Thomas Ashe cu fetele și, firește, domnul Havisham. Mai era și frumoasa miss Vivian Herbert, în rochie albă și cu umbrelă din dantelă, precum și o mulțime de tineri gata să-i poarte de grijă, cu toate că ei îi plăcea de micul lord Fauntleroy mai mult decât de toți tinerii care o înc o njurau. Când băiatul o văzu, alergă la dânsa, o îmbrățișă, iar ea îl luă în brațe, îl sărută de parcă i-ar fi

6

fost cel mai drag frate, și-i spuse:

- — Dragul meu lord Fauntleroy! Dragulmeu băiețel!

Sunt așa de fericită! Așa defericită!

Apoi se plimbară prin grădină ca să vadă totul; când se apropiară de locul unde se aflau domnul Hobbs și Dick, băiatul îi zise:

— Acesta e vechiul meu prieten, domnul Hobbs, și

[o a i a Ca ta aCata C A iAaAttata Că

dovada na na na GG OD DP

x

Micul lord Fauntleroy

215

începuse chiar s-o iubească. Îi plăcea să-i audă glasul melodios și să-i privească chipul gingaș; îi plăcea să stea în fotoliu și s-o privească, în timp ce doamna Errol îi vorbea băiatului. Tânăra femeie spunea cuvinte calde și pline de înțe lepciune pe care bătrânu l conte nule mai auzise vreodată. Așa în cepu să înțeleagă de ce băiețelul, care trăi se la New York pe o stradă mărginașă și se împrietenise cu băcani și cu lustragii, era totuși așa bine educat și nimănui nu-i era rușine cu el, chiar când soarta îl aducea să trăiască într- un castel și să moștenească un titlu de conte.

Laurma urmelor, totul era foarte simplu: micul Cedric trăi se aproape de o inimă curată și fusese învățat să se gân de ască la lucruri nevinovate și să se îngrijească de alții. La prima vedere, această din urmă calitate ar părea neînsemnată, dar era cea mai aleasă dintre toate. Nu știuse nimic despre conți și castele, dar pretutindeni lumea îl îndrăgea fiindcă era modest și afectuos.

Când se uita la băiat în ziua aceea, când îl vedea cum se plimba prin parc, cum stătea de vorbă cu cei pe care-i cunoștea și cum răspundea celor care-l salutau, cum își distra prietenii — pe domnul Hobbs sau pe Dick —sau

cum stătea lângă mama lui și lângă miss Herbert ca să le
asculte conversația, bătrânul conte se simțea foarte
mulțumit. Însă când coborâra cu toții la cortul cel mare,
un de se ospătan arendașii cei mai de seamă de la
Dorincourt, contele se arătă și mai încântat.

do na dna maia par na G EN na Gr nana

A ce știa tocmai închinau paharele, și după ce băură în sănătatea contelui cu mult mai mult entuziasm decât se întâmplase vreodată până acum, ridicară paharul în cinstea lordului Fauntleroy. Și dacă ar fi fost vreo îndoială cu privire la popularitatea lui, s-ar fi risipit în acel moment la auzul zecilor de urale. Ce strigăte, ce clinchet de pahare ciocnite, ce aplauze! Îl iubeau atât de mult acești oameni cu inima caldă, încât nu se puteau stăpâni nici față de doamnele și domnii care veniseră de la castel să-i vadă. Era mare veselie și multe mame se uitau spre micul lord, spre locul unde stătea băiețelul, între mama lui și conte, șușotind între ele vorbe pline de duiosie la adresa lui.

Lordul cel mititel era încântat. Le zâmbea tuturor și le făcea plecăciuni, roșu la față de emoție.

— Vezi cum mă iubesc, dragă? zicea către maică-sa.

H

Sunt așa de fericit!

Contele puse mâna pe umărul băiatului și-i zise:

— Fauntleroy, spune-le că le mulțumești pentru bunătatea lor.

Micul lord se uită mai întâi la dânsul, apoi la mama sa.

— Așa trebuie? întrebă el cam sfios.

Doamna Errol și miss Herbert încuviințară.

Copilul înaintă câțiva pași și toate privirile se

îndreptară asupra lui . Era așa de frumos cu ochii lui cei
sinceri! Atunci Cedric vorbi tare cu glasul lui cel dulce:

dara na ra nana nava na

dafinina aina na ar G naG,

2 1 7

Micul lord Fauntleroy

— Vă mulțumesc tuturor și sper că vă distrați la aniversarea mea, fiindcă și eu mă distrez așa de mult.

Sunt foarte fericit că voi fi conte. N-aș fi crezut la început că are să-mi placă. Dar acum îmi place. Mi-e drag locul acesta, e foarte frumos și... și... când voi fi conte, am să încerc să fiu la fel de bun ca și bunicul.

În mijl ocul strigătelor și aplauzelor băiatul făcu câțiva pași înapoi cu un suspin de mulțumire, îl apucă pe conte de mână și se sprijini de el zâmbind.

ÎNCHEIERE

Aici s-ar sfârși istoria mea, dar trebuie să mai adaug o știre destul de neașteptată privitoare la domnul Hobbs: băcanul arămas atât de fermecat de viața din lumea mare, în cât și-a vândut băcănia din New York și s-a așezat în târguș o rul englez Erleboro, unde a deschis o prăvălie patronată de conte, iar treburile îi merg strună. Și cu toate că nu s-a împrietenit foarte tare cu bătrânul conte, mă puteți crede când vă spun că domnul Hobbs, cu vremea, s-a făcut mai aristocrat decât el: citea în fiecare dimineață știrile de la curte și urmărea tot ce se petrece în Parlament și în Camera Lorzilor.

Peste vreo zece ani, când Dick, care își sfârșise studiile și pleca să-și vadă fratele din California, îl întrebă dacă nu dorește să se întoarcă în America, domnul Hobbs dădu din cap și zise:

— Nu vreau să trăiesc acolo; nu pot să mai stau acolo.

Trebuie să fiu aproape de el și să-i port de grijă. America-i o țară bună pentru tinerii întreprinzători, dar... are și păcate. Nu are strămoși! Nici măcar un conte!

